

KATHERINE PATERSONOVÁ

Most do země TERABITHIA

KATHERINE PATERSONOVÁ (31. 10. 1932) je americká spisovatelka, ověčená celou řadou ocenění. To nejvýznamnější - **Cenu Hanse Christiana Andersena** - získala za svou celoživotní literární tvorbu pro děti v roce 1998. Knížkou *Most do země Terabithia* (1977) představujeme našim čtenářům tuto skvostnou vypravěčku příběhů **poprvé**. Copak je to asi za zemi? ptáte se možná v duchu. Je to kouzelná země, kterou si jako svoje *tajemství* vymysleli desetiletý Jess a jeho nová spolužačka Leslie. Do té země v lese za potokem kromě nich nikdo nechodil. Obývali ji jen duchové háje a ti dva v ní moudře a spravedlivě vládli jako král s královnou. V Terabithii bylo všechno jiné, vznešenější než v obyčejném, všedním světě a pro Jessa byla Leslie vzácným pokladem: od ní tu poprvé vyslechl spoustu příběhů, které mu otevřely brány poznání do světa. Vedle ní si uvědomil radost z vymyšlení a z dávání, ale také nezměrný smutek z její nečekané ztráty. Terabithia - cesta k porozumění - mu však zůstala navždy. Kromě americké **Národní ceny Johna Newberyho** za rok 1978 získala tato nevšední knížka Katherine Patersonové ještě celou řadu dalších ocenění doma i ve světě.



DUHA

ISBN 80-00-00728-2



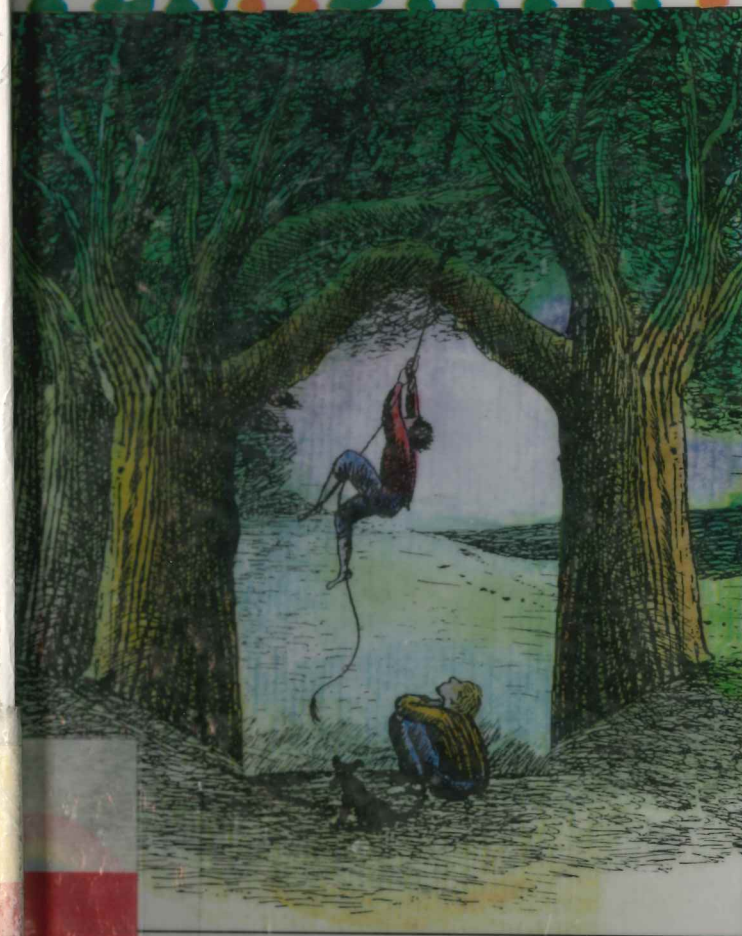
13-72999 1455

947280000072811

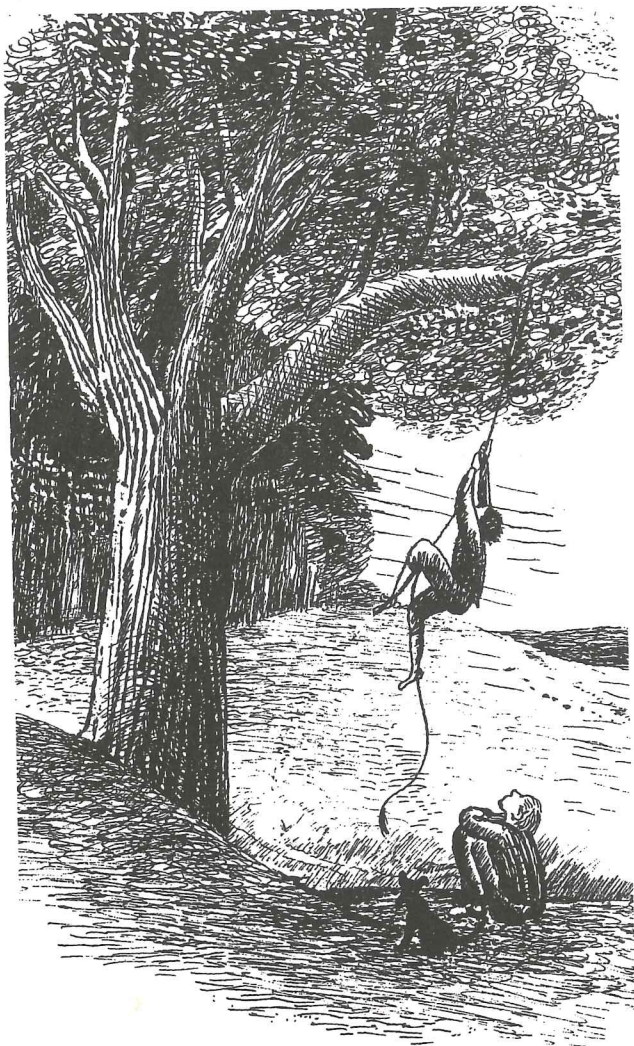
ALBATROS

KATHERINE PATERSONOVÁ

Most do země TERABITHIA



TROS



KATHERINE PATERSONOVÁ

Most do země
TERABITHIA

ALBATROS PRAHA

Psala jsem tuto knihu pro svého syna

Davidu Lorda Patersona,

ale když si ji přečetl, požádal mě,

abych ji připsala i Lise,

proto tak činím:

Davidu Patersonovi a Lise Hillové

S LÁSKOU

Městská knihovna
knih. 58 odd. 3

AA 39350

() ex.: 58



Přeložila Eva Masnerová

Copyright © 1977 by Katherine Paterson

Published by arrangement

with HarperCollinsChildren's Books,
a division HarperCollins Publishers, Inc.

Translation © Eva Masnerová, 1999

Illustrations © Zdeňka Tábořská, 1999

www.albatros.cz

ISBN 80-00-00728-2

1

Jesse Oliver Aarons, ml.

Br-rum, br-rum, br-rum, brum-pity, brum-pity, brum-pity, brum-pity – podařilo se. Tatínek do-
dávku nastartoval. Jess může vstát. Vyklouzl z po-
stele a navlékl si plátěné kalhoty. S košilí se netr-
píl, protože jakmile začal běhat, zahřál se jako
u praskajícího ohně, třebaže byl ranní vzduch stu-
dený. Ani boty si nevzal, protože chodidla už měl
tvrdá jako sešlapané plátěnky.

„Kam jdeš, Jesse?“ May Belle se rozespale zved-
la na široké posteli, kde spala s Joyce Ann.

„Pšt,“ napomenul ji. Stěny byly tenké. Maminka
bude zuřit jako mouchy ve sklenici od marmelády,
jestli ji v tuhle dobu probudí.

Pohládl May Belle po vlasech a honem jí přitá-
hl zmuchlanou přikrývku k bradě. „Jdu jenom na
pastvinu,“ zašeptal. May Belle se usmála a schouli-
la se pod deku.

„Budeš běhat?“

„Nejspíš.“

Samozřejmě že bude. Dennodenně celé léto čas-
ně vstával, aby mohl běhat. Počítal, že když na tom
bude pracovat – a taky že panečku pracoval – mo-
hl by být, až začne škola, nejrychlejším běžcem
v páté třídě. Musí být nejrychlejší – ne jeden z nej-
rychlejších nebo druhý nejrychlejší, ale ten nej-
rychlejší. Prostě nejlepší.

Po špičkách vyšel z domu. Stavení bylo tak roz-
vrzané, že vám při každém došlápnutí zapraskalo
pod nohou, ale Jess přišel na to, že když jde po
špičkách, ozve se jen tiché zasténání a on se do-
stane ven, aniž vzbudí maminku, anebo Ellie, Bren-
du a Joyce Ann. S May Belle to bylo něco jiného.
Brzo jí bude sedm a zbožňovala ho, což občas bý-
valo prima. Když je člověk jediný kluk vklíněný

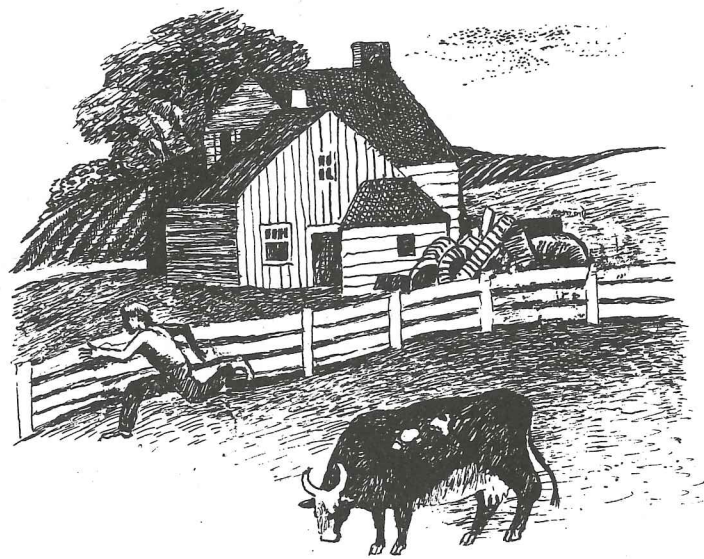
5

mezi čtyři sestry, a ty dvě starší jím pohrdají od chvíle, co jim zarazil, aby ho oblékaly a vozily v zchátralém starém kočárku na panenky, a ta vůbec nejmenší brečí, jak se na ni člověk krivě podívá, pak je docela milé mít někoho, kdo člověka zbožňuje. I když mu to někdy trochu překáželo.

Rozběhl se klusem přes dvůr. Odfukoval obláčky vzduchu, na srpen bylo chladno. Jenže je ještě časně ráno. V poledne, až ho maminka pošle ven pracovat, bude teplo víc než dost.

Když přelézal kupu starého odpadu a pak ohraďdu, aby se dostal na pastvisko krav, Bessie na něho ospale zírala. „Búú,“ ozvala se a svýma velkýma hnědýma očima se posmutněle dívala – přesně jako May Belle.

„No no, Bessie,“ utěšoval ji Jess. „Jen zas dál pěkně spi.“



Bessie přešla k zelenému kusu pastviska – většina plochy byla hnědá a suchá – a uškubla si pořádné sousto.

„Hodná holka. Pěkně se nasnídej. Mě si nevíš.“

Začínal vřdycky v severozápadním cípu louky. Přikrčil se, tak jako to vídal dělat běžce ve sportovních zprávách.

„Prásk,“ zvolal a už vyrazil kolem pastviny. Bessie pomalu přešla doprostřed. Sledovala ho smutným pohledem a zvolna žvýkala. Nevypadala nijak chytře, ani coby kráva, ale natolik jí to myslelo, že se uhnula Jessovi z cesty.

Slámové plavé vlasy mu padaly do čela a rukama nohama házel na všechny strany. Nikdy se neučil, jak správně běhat, ale na desetiletého kluka měl dlouhé nohy a nikdo nebyl vytrvalejší než on.

Na základní škole v Lark Creeku byl všeho nedostatek, zvláště tam chybělo sportovní vybavení, takže o přestávce po obědě všechny míče připadly do vyšších tříd. I když nějaký páťák tu hodinu začal s míčem, neuplynula ani polovina volného času a míč zcela jistě skončil v ruce nějakého kluka ze šesté nebo ze sedmé třídy. Starší hoši si vřdycky vybrali pro hry s míčem suchý střed horního palouku a děvčata si zabrala malý nejhořejší cíp pro nebe, peklo, ráj a pro skákání se švihadlem, anebo tam postávala a povídala si. Takže kluci z nižších tříd začali s tímhle běháním. Všichni se vřdycky seřadili vzadu na dolním hřišti, kde bývalo buď bláto, nebo hluboké ztvrdlé stopy. Earle Watson, který sice nijak dobře neběhal, ale měl pusku jak sepatří, zaječel „Prásk!“ a oni běželi o závod až k čáře, kterou si nohou vyryli na druhém konci.

Minulý rok Jesse jednou vyhrál. Nejen první rozběh, ale vůbec celý závod. Jenom jedenkrát. Přesto poznal, jak chutná vítězství. Odjakživa, už od první třídy, byl tím „bláznivým klukem, co si pořád

maluje“. Jednoho dne však – bylo to dvaadvacátého dubna, takové mrholivé pondělí – všechny předběhl, až mu do tenisek dírami v podrážkách našlo červené bláto.

Zbytek dne a pak až do oběda příštího byl „nejrychlejším děckem z třetí, čtvrté i páté třídy“, a to byl teprve čtvrták. V úterý vyhrál znovu jako obvykle Wayne Pettis. Tenhle školní rok však bude Wayne Pettis v šesté třídě. S ostatními velkými kluky bude až do Vánoc hrát fotbal a do června baseball. Takže má každý šanci být nejrychlejším běžcem a podle Bessie to letos bude Jesse Oliver Aarons mladší.

Jess prudčeji zabíral rukama, s hlavou skloněnou směrem k plotu na druhé straně. Dokonce slyšel, jak třetíci křičí, aby ho povzbudili. Budou se za ním točit jako za nějakým populárním zpěvákem. A May Belle se bude dmout pýchou. Její bratr je nejrychlejší, nejlepší. To teda prvňáci určitě budou mít o čem přemýšlet.

Dokonce i tatínek se bude pyšnit. Jess vybíral roh. Nemohl už tak rychle, ale běžel dál – začnou si ho víc vážit. May Belle to poví tatínkovi, takže to nebude vypadat, jako že se sám vychloubá. Možná že tatínek na něho bude tak pyšný, že úplně zapomene, jak je unavený z dlouhé jízdy do Washingtonu a zpátky, a vůbec z celodenního přepravování nákladů. A rovnou s ním začne na podlaze zápasit, jako to kdysi dělávali. A on tátu překvapí, o co je za posledních pár let silnější.

Tělo se mu vzpouzelo, ať už toho nechá, ale Jess ho hnál dál. Musí tomu svému mrňavému hrudníku ukázat, kdo je pánem.

„Jesse!“ May Belle na něho ječela z druhé strany za hromadou starého haraburdí. „Maminka ti vzkazuje, že se máš jít domů najíst. Podojit máš až potom.“

Čert to vem. Běhal moc dlouho. Všichni teď bu-

dou vědět, že byl venku, a budou mu to předhazovat.

„Vždyť jo. Dobře.“ Otočil se v běhu a zamířil k té hromadě. Stále v rytmu přešel plot, vydrápal se přes ty staré krámy, poklepal May Belle na hlavu („Au!“) a klusal dál k domu.

„No ne, podívejte, velká olympijská hvězda dorazil!“ řekla Ellie a prudce postavila na stůl dva hrnky, až tu silnou černou kávu vyšpláchl. „Zpocenej jako pajdává mula.“

Jess si odhrnul z čela zvlhlé vlasy a klesl na dřevěnou lavici. Dal si do hrníčku dvě lžičky cukru a srkal, aby si horkou kávou nespálil ústa.

„Jú, Jess smrdí, mami.“ Brenda si tiskla nos a delikátně krčila malíček. „Řekni mu, ať se jde umejt.“

„Jdi se k umyvadlu opláchnout,“ řekla maminka, aniž zvedla oči od plotny. „A koukej dělat. Už se mi začíná krupice na dně přichytávat.“

„Jé, mami! Už zase krupice,“ zakňourala Brenda.

Panebože. Je tak utahaný! V celém těle nenajde jediný sval, který by ho nebolel.

„Slyšels, co říkala maminka?“ ječela mu za zády Ellie.

„Tohle já nesnesu, mami,“ spustila Brenda. „Řekni mu, ať tu svou páchnoucí kostru zvedne!“

Jess položil tvář na holou dřevěnou desku stolu.

„Slyšíš, Jesse!“ Maminka se už po něm otočila. „A obleč si košili.“

„No jo.“ Vlekl se k výlevce. Voda, kterou si šplíchal do obličeje a na paže, bodala jako led. Pod studenými kapkami cítil v rozehřáté pokožce mraženění.

May Belle stála ve dveřích kuchyně a pozorovala ho.

„Podej mi košili, May Belle.“

Tvářila se, jako by chtěla říct ne, ale místo toho se ozvala: „Neměl bys mě bít do hlavy,“ a poslušně mu šla přinést triko. Dobráček May Belle. Joyce

Ann by ještě pořád ječela, že se jí dotkl. Čtyřletí prckové lezou pěkně na nervy.

„Dnes dopoledne budem muset udělat spoustu věcí,“ oznámila maminka, když dojedli kaši se šťávou. Maminka pocházela z Georgie a stále vařila jako kdysi doma.

„Ach mami!“ zanaříkaly Ellie a Brenda unisono. Tyhle holky se dovedly vyvléknout z práce rychleji, než vám unikne z prstů kobyłka.

„Slíbilas mně a Brendě, že si budeme moct zajet do Millsburgu koupit věci do školy, mami!“

„Nemáte na to peníze!“

„Mami! Jenom se tam trochu porozhlídnu.“ Propána, přál si, kéž by už Brenda s tím kňouráním přestala! „Koukej, dopřej nám aspoň nákou legraci.“

„Nějakou legraci,“ opravila ji Ellie upjatě.

„Ty sklapni.“

Ellie si jí nevyšimá. „Paní Timmonsová si nás přijede vyzvednout. Řekla jsem Lollie v neděli, že proti tomu nic nemáš. To jí snad mám zavolat a říct, že sis to rozmyslela?“

„No dobře, ale nemám žádný peníze, co bych vám dala.“

Žádné peníze, proletělo tiše Jessovi hlavou.

„Já vím, mami. Vezmem si jenom těch pět dolarů, co nám slíbil taťka. Víc ne.“

„Jakejch pět dolarů?“

„Ale mami, vždyť se pamatuješ.“ Elliin hlas byl sladší než roztékající se čokoládová tyčinka. „Taťka minulý týden přece říkal, že my holky budeme muset mít něco do školy.“

„Tak si je vemte,“ řekla vztekle maminka a natáhla ruku po své popraskané peněženke na polici nad sporákem. Odpočítala pět pomačkaných dolarů.

„Mami,“ začala Brenda znova, „nemohly bychom dostat ještě jeden? Tak aby vyšly na každou tři?“

„Ne!“

„Za dvě padesát, mami, nic nekoupiš. Jen poznámkový blok už stojí...“

„Ne!“

Ellie hlučně vstala a začala sklízet ze stolu. „S mytím jsi na řadě ty, Brendo,“ řekla hlasitě.

„Ale ne, Ellie.“

Ellie ji dloubla lžící. Jess ten pohled viděl. Brenda už už zafňukala, ale pak sevřela rty namalované jasně rudou růží. Nebyla tak chytrá jako Ellie, ale i ona věděla, že to s maminkou nesmějí přehnat.

A tak práce zbyla jako obvykle na Jessa. Maminka nikdy nechtěla, aby mu ty nejmenší pomáhaly, ačkoli, když na tom správně zapracoval, obvykle dokázal, aby May Belle něco udělala. Položil si hlavu na stůl. To běhání ho dnes ráno zmohlo. Uchem, které měl nahoře, zaslechl zvuk starého Timmonsovic buicku — „Potřebuje namazat,“ řekl by tatínek — a šťastný bzukot hlasů přede dveřmi se sítí proti hmyzu, když se Ellie s Brendou mačkaly mezi sedmero Timmonsů.

„Tak slyšíš, Jesse. Koukej se zvedat, lenochu. Besie už nejspíš vláčí vemeno po zemi. A ještě jsi nebral fazole.“

Lenochu. Zrovna on je lenoch. Své hlavě, těžké jako kámen, dopřeje na stole ještě chvíličku.

„Jesse, slyšíš!“

„No jo, mami. Už jdu.“

A na fazolové políčko mu přišla May Belle říct, že se do starého stavení Perkinsových kus dál na vedlejší farmě někdo stěhuje. Jess si odhrnul vlasy z čela a podíval se tím směrem. Opravdu. Hned u dveří stál auťák. Jeden z těch velkých stěhovacích. Ti lidé měli spoustu krámů. Jenže tu dlouho nezůstanou. Perkinsovic dům byl jedním z těch bídných starých venkovských stavení, kam se člověk nastěhoval, jen když neměl nic slušnějšího,

kam by šel, a odkud se odstěhoval, co nejrychleji mohl. Později Jess uvažoval, jak je divné, že něco, co mělo být v jeho životě patrně největší věcí, tehdy odbyl pokrčením ramenou, jako že o nic nejde.

Kolem zpoceného obličejce a za krkem mu bzučely mouchy. Hodil fazole do kbelíku a oběma rukama plácal po mouchách. „Přines mi triko, May Belle.“ Mouchy byly důležitější než nějaký nákladník.

May Belle odběhla na konec řádku, kde se předtím svlékl, a tričko zvedla. Vracela se a držela je dvěma prsty co nejdál před sebou. „Fuj, smrdí,“ prohlásila stejně, jako to dělala Brenda.

„Sklapni,“ řekl a vytrhl jí triko z ruky.

Ellie a Brenda se do sedmi nevrátily. Jess byl se sklizením fazolí hotov a pomáhal je mamince zavařovat. Zavařovala ostatně vždycky, když bylo příšerně vedro, a v kuchyni při všem tom vaření bylo jako v díře pekelné. Maminka samozřejmě měla příšernou náladu a celé odpoledne na Jessa křičela a teď byla tak utahaná, že ani neuchystala večeři.

Jess připravil pro obě holčičky a pro sebe chleba s pomazánkou z burských oříšků, a protože v kuchyni bylo pořád ještě vedro a z pachu fazolí se jim téměř dělalo zle, šli si to všichni tři sníst ven.

U stavení Perkinsových ještě pořád stál ten vůz. Jess neviděl, že by se někdo venku pohyboval, takže už asi všechno vyložili.

„Kdyby tak měli holčičku a bylo jí jako mně šest nebo sedm,“ začala May Belle. „Potřebuju někoho, s kým bych si hrála.“

„Máš přece Joyce Ann.“

„Nesnáším Joyce Ann. Takový mrně!“

Joyce Ann našpulila pusinku. Oba viděli, jak se jí roztřásl ret. Potom se její podsadité tělíčko zachvělo a holčička hlasitě zavzlykala.

„Kdo zas to dítě šidí?“ zaječela maminka od síťových dveří.

Jess si vzdychl a strčil zbytek svého chleba do otevřených úst Joyce Ann. Vytřeštila oči a sklápěla čelisti nad tím nečekaným darem. Teď snad bude mít Jess chvilku klidu.

Šel dovnitř, tiše za sebou zavřel síťové dveře a proklouzl kolem maminky, která se houpala na kuchyňské židli a sledovala televizi. V pokoji, kde spal s mladšími holčičkami, zalovil pod svou matrací a vytáhl blok a tužky. Potom si lehl břichem na lůžko a začal kreslit.

Jess se opájel kreslením jako někteří lidé pitím whisky. Ve změti myšlenek se mu rozhostil mír a z hlavy se šířil po celém unaveném, napjatém těle. Kreslil nade všechno rád. Většinou zvířata. Ne běžná zvířata, jako je jejich Bessie, nebo slepice, ale bláznivá zvířata s problémy – bůhvíproč rád staví ta zvířata do nemožných situací. Tohle zrovna je hroch skouzávající z okraje útesu. Převrací se ve vzduchu pořád dokola – je to vidět z těch křivek – a padá dolů k moři, kde překvapené ryby vyskakují s vytřeštěnými očima z vody. Nad hrochem je bublina – měla by být nad hlavou, ale je vlastně nad jeho zadkem – „Ach!“ říká. „Myslím, že jsem si zapomněl brýle.“

Jess se rozesmál. Pokud by to chtěl ukázat May Belle, musel by jí ten vtip vysvětlit, ale to by se pak hned rozřehtala jako diváci při živě vysílaných programech v televizi.

Rád by svoje kresby ukázal tatínkovi, ale neodvážil se. Když chodil do první třídy, řekl mu, že by chtěl být, až vyroste, malířem. Myslel si, že tatínek bude mít radost. Neměl. „Čemu vás to propána v tý škole učí?“ zeptal se. „Kupa starejch ženskejch mi dělá z jedinýho syna nějakýho –“ Zarazil se před dalším slovem, ale Jessovi to došlo. Nikdy na to nezapomněl, ani po čtyřech letech ne.

Nejkrásnější přítom bylo, že se žádné z jeho běžných učitelek jeho kresby nelíbily. Když ho natchytaly, jak si něco čmárá, vykřikovaly hned cosi o mrhání – mrhání časem, papírem i schopnostmi. Výjimkou byla paní učitelka Edmundsová, která je měla na hudební výchovu. Jedině jí si troufl něco ukázat, ale ta byla na škole teprve rok, a navíc jenom v pátek.

Paní učitelka Edmundsová byla jedním z jeho tajemství. Miloval ji. Nešlo o pošetilou záležitost, jakým se Ellie s Brendou po telefonu hihňají. Bylo to něco příliš skutečného a příliš hlubokého, aby

o tom hovořil, dokonce aby o tom moc přemýšlel. Ty její dlouhé poletující černé vlasy a modré, tolik modré oči! Uměla hrát na kytaru jako opravdové hudební hvězdy na gramofonových deskách a měla měkký svěží hlas, který vám pronikal až k samému srdci. Je opravdu báječná. A taky ho má ráda.

Minulou zimu jí jednoho dne dal jeden ze svých obrázků. Prostě jí ho po hodině strčil do ruky a utekl. Příští pátek ho požádala, aby se po hodině na chvíli zdržel. Řekla mu, že má „neobyčejný talent“ a že doufá, že se nenechá ničím odradit a bude ho „dál rozvíjet“. To znamenalo, jak Jess věřil, že ho považuje za nejlepšího. Ne za nejlepšího tak, jak to platí ve škole nebo doma, ale za opravdu nejlepšího. Skrýval tohle vědomí hluboko v nitru jako ukořistěný poklad. Je bohatý, velice bohatý, ale nikdo zatím o tom nemůže vědět kromě stejného psance, jako je on, kromě Julie Edmundsové.

„Připomíná mně hipíky,“ prohlásila maminka, když jí Brenda, která byla minulý školní rok v sedmičce, líčila paní učitelku Edmundsovou.

Patrně byla. Jess se o tom nepřel, ale viděl v ní nádhernou nespoutanou bytost, která na chvíli uvázla ve špinavé staré kleci jejich školy, patrně omylem. Doufal však a modlil se, aby se nikdy z ní nedostala ven a neulétla. Dařilo se mu snášet celý



otravný školní týden pro jedinou půlhodinku v pátek odpoledne, kdy sedávali na sešlapaném kobereci na podlaze ve sborovně (nikde jinde v budově nebylo dost místa, aby si tam rozložila všechny svoje věci) a zpívali písně jako *Můj nádherný balon, Ta zem je tvá zem, Svobodní oba, ty i já, Jen vítř to ví* a také, protože na tom trval pan ředitel Turner, *Bůh žehnej Americe*.

Paní učitelka Edmundsová hrála na kytaru a nechávala děti, aby se střídaly u citery, trianglů, činel, tamburín a různých bubínků. Že ale panečku dokázaly ztropit bengál! Všichni učitelé nenáviděli pátky. A předstírala to i spousta děcek.

Jenže Jess věděl, jací to jsou falešníci. Ohrnují nos nad hipíky a pacifisty, i když válka ve Vietnamu skončila, a tak se dá předpokládat, že je v pořádku zase milovat mír, a utahují si z toho, že si paní učitelka Edmundsová nemaluje ústa, i z toho, jaké nosí džíny. Byla samozřejmě jedinou učitelkou, kterou kdo kdy viděl na základní škole v Lark Creeku nosit dlouhé kalhoty. Ve Washingtonu a na jeho luxusních předměstích, dokonce i v Millsburgu to bylo v pořádku, ale Lark Creek byl v módě vždycky pozadu. Trvalo jim dlouho, než přijali, co mohl každý vidět, že je podle televize jinde zcela v pořádku.

A tak žáci na základce v Lark Creeku sedávali v pátek v lavicích a srdce jim tloukla plná očekávání. Naslouchali divokému radostnému halasu, který se linul ze sborovny, trávili vymezené půlhodinky s paní učitelkou Edmundsovou okouzleni její divokou krásou a v zajetí jejího nadšení, a potom vyšli ze sborovny a předstírali, že je přece nikdy nezblbne nějaká „hipinda“ v přiléhavých džínách, se zmalovanými očima, ale žádnou rúží na rtech.

Jess mlčel. Nic by nepomohlo, kdyby se proti jejich nespravedlivým a pokryteckým útokům sna-

žil paní učitelku Edmundsovou hájit. Kromě toho jí takové hloupé chování bylo cizí. Nemohlo se jí dotknout. Kdykoli to však bylo možné, snažil se ukrást každý pátek pár minut, jen aby mohl stát blízko ní a slyšet její hlas, měkký a semišově hladký, ujišťující ho, že je „milý kluk“.

Jsme si podobní, říkal si Jess, já a paní učitelka Edmundsová. Krásná Julia. Ty slabiky mu zněly v hlavě jako chvějivé kytarové akordy. My dva, Julia a já, do Lark Creeku nepatříme. „Ty jsi příslovecný nebroušený diamant,“ řekla mu jednou a jemně se dotkla špičkou svého vzrušujícího prstu jeho nosu. Jenže tím diamantem, zářícím v blátivém, pustém a těžkopádném prostředí, byla ona.

„Jesse!“

Jess zastrčil blok a tužky pod matraci a zůstal ležet na břiše. Jeho srdce bušilo do deky.

Ve dveřích stála maminka. „Podojils už?“

Seskočil z lůžka. „Právě se chystám.“ Protáhl se ven kolem ní, popadl vedle výlevky vědro a ode dveří si vzal stoličku dřív, než se ho maminka stáhla zeptat, co že to dělal.

Z přízemí i obou pater starého domu Perkinsových blikala světla. Bylo téměř tma. Bessie měla vemenou napjaté a nepokojně přešlapovala. Měla se podojit už před pár hodinami. Usadil se na stoličce a začal tahat za struky. Teplé mléko pleskalo do vědra. Dole na silnici občas projel nákladák s rozsvícenými světly. Tatínek se brzy vrátí domů, a taky ty otravný holky, co si to vždycky nějak zařídí, aby se jenom bavily, a jemu a mamince nechají všechnu práci na krku. Uvažoval, co si asi za ty peníze koupily. Co by panečku dal za nový blok skutečného kreslicího papíru a za sadu barevných fixů – barva se line na papír dřív, než se člověk naděje. Ne jako ty tlusné školní pastelky, kterými se musí na papír tlačit, až pak na vás někdo začne vrčet, že je zlomíte.



Zahýbalo k nim auto. Byli to Timmonsovi. Děvčata dorazila dřív než tatínek. Jess slyšel, jak zabouchávají dveře auta a jak šťastně pokřikují. Maminka jim udělá večeři, a až dorazí on s mlékem, budou se smát a povídat. Maminka dokonce zapomene, že je unavená a že se zlobí. Jen on vždycky všechno odskáče. Někdy si připadal mezi všemi těmi ženskými strašně osamělý – dokonce jim chcípl i jediný kohout, kterého měli, a dalšího si zatím neobstarali. Tatínek je od východu slunce až dlouho po setmění pryč, a tak kdo si vůbec představí, jak mu je. Ani víkendy nebyly lepší. Tatínek býval tolik unavený z celotýdenního harcování a z toho, jak se snažil doma stihnout všechno, co bylo třeba, že když konkrétně nic nedělal, usínal u televize.

„Hele, Jesse.“ May Belle. Ta hloupá holka ho nenechá ani v klidu popřemýšlet.

„Co zase chceš?“

Viděl, jak se celá schoulila. „Musím ti něco říct.“ Svěsila hlavu.

„Už máš být v posteli,“ reagoval podrážděně a sám měl na sebe vztek, že ji tak zakřikl.

„Ellie a Brenda se už vobjevily.“

„Vobjevily. Už jsou doma.“ Proč toho nenechá, proč si na ni tak zasedl?

Měla však tak jedinečnou novinku, že ji nic nemohlo zarazit, aby se s ním o ni nepodělila. „Ellie si koupila průsvitnou blůzu a maminka vyvádí.“

No a co, řekl si v duchu. „To není nic, z čeho bys měla mít radost.“

Brumpity, brumpity, brumpity.

„Taťka!“ vykřikla potěšeně May Belle a rozběhla se k silnici. Jess se díval, jak tatínek zastavil auto, sklonil se, aby otevřel dveře a aby se May Belle mohla vydrápat nahoru. Odvrátil se. Má ta holka malá štěstí! Může se za ním rozběhnout, popadnout ho a dát mu pusy. Jessa z toho bolelo u srd-

ce, když viděl, jak tatínek ty malé zvedá do výšky, anebo jak se sklání a objímá je. Zdálo se mu, že o něm si všichni mysleli, že je na to velký, sotva se narodil.

Když měl vědro plné, plácl krávu, aby uhnula. Stoličku si dal pod levou paži a opatrně odnášel těžké vědro, aby nevyšplíchl ani trochu mléka.

„To jsi dneska dojel dost pozdě, synku, co?“ Víc se k němu tatínek za celý večer přímo neobrátil.

Když nazítrí slyšel startovat dodávku, téměř nevstal. Ještě než se plně probral, uvědomoval si, jak je dosud unavený. Jenže May Belle se na něho opřelá o loket smála. „Dneska nepůjdeš běhat?“

„Ne,“ odhrnul příkrývku. „Budu lítat.“

Protože byl unavenější než jindy, musel se i hecovat víc než jindy. Představoval si, že má těsně před sebou Waynea Pettise a že s ním musí držet tempo. Bušil nohama do nerovného terénu a stále víc zabíral pažemi. Dožene ho. „Dej si bacha, Wayne Pettisi,“ cedil mezi zuby. „Dostanu tě. Mě neporazíš!“

„Jestli se tolik bojíš krávy, tak proč nepřelezeš ohradu?“ ozvalo se.

Zarazil se v letu jako zastavený záběr v televizním šotu a otočil se, div neztratil rovnováhu, aby viděl, kdo na něho volá. Sedělo to na plotě blízko domu Perkinsových a klátilo holýma hnědýma nohama. Mělo to rozježené hnědé vlasy, zastřižené krátce kolem obličeje, nějaké obyčejné modré tilko a vybledlé džíny ustrížené nad koleny. Za nic nedovedl rozpoznat, zda je to holka nebo kluk.

„Ahoj,“ ozvalo se to a trhlo hlavou směrem k Perkinsovic domu. „Zrovna jsme se nastěhovali.“

Jess zůstal stát a jen se díval.

To stvoření sklouzlo z plotu a šlo k němu. „Třeba bychom spolu mohli kamarádit. Nikdo jiný takový nablízku není.“

Holka je to, rozhodl se. Určitě holka, ale nedokázal by říct, proč si tím byl najednou tak jistý. Je vysoká skoro jako on – ale ne úplně jako on, uvědomil si potěšeně, když přišla blíž.

„Jmenuju se Leslie, Leslie Burkeová.“

Má dokonce jedno z těch hloupých jmen, která se dávají holkám i klukům, ale teď už věděl, že správně rozpoznal holku.

„Co je? Ulítly ti včely?“

„Cože?“

„Něco se stalo?“

„Jo. Ne.“ Namířil palec směrem k jejich domu a pak si odhrnul vlasy z čela. „Já jsem Jess Aarons.“ Je to zlé, není to tak malá holka, jakou potřebuje May Belle. „Ještě se uvidíme.“ Obrátil se směrem k domu. Zkoušet ještě dneska ráno běhat by k něčemu nebylo. Podojí Bessie a bude to mít z krku.

„Hele!“ Leslie stála uprostřed pastvíska, hlavu skloněnou na stranu a ruce v bocích. „Kam jdeš?“

„Mám práci,“ zavolal dozadu přes rameno. Když se později vrátil s vědrem a stoličkou, byla už pryč.

Jess pak Leslie zahlédl jedině z dálky, setkal se s ní až příští úterý v první školní den, když ji v základní larkcreekské škole přivedl ředitel Turner do páté třídy paní učitelky Myersové.

Leslie měla na sobě zas ty vybledlé ustřižené džíny a modré tílko. Na nohou měla tenisky, ale byla bez ponožek. Třída překvapeně zašuměla, jako když syčí pára z uvolněného kohoutku u radiátoru. Všichni tam seděli svátečně nastrojení, v nejlepších nedělních šatech. Dokonce i Jess měl na sobě dlouhé manšestráky a nažehlenou košili.

Reakce spolužáků jí zřejmě nevadila. Stála tam před nimi a na jejich pohledy s otevřenými ústy odpovídaly její oči: „Ahoj, kamarádi, jsem tady,“ a paní učitelka Myersová vzrušeně pobíhala a snažila se rozhodnout, kam dát další stolec. Třída byla malá místnost v suterénu a pět řad po šesti individuálních stolicích se židlemi ji už zaplnilo víc než dost.

„Jednatřicet,“ mumlala si učitelka nad svou dvojitou bradou, „jednatřicet. Nikdo jich nemá víc než devětadvacet.“ Nakonec se rozhodla postavit další stolec ke stěně vpředu. „Zatím tady sem, Leslie. To bude nejlepší – prozatím. Máme tu ve třídě moc žáků.“ A za odcházející postavou ředitele Turnera vrhla řezavý pohled.

Leslie tiše čekala, až žák ze sedmé třídy, kterého poslali dolů s dalším stolkem, ho odtáhne na místo těsně k radiátoru pod prvním oknem. Bez velkého hluku si ho pošoupla kousek dál od radiátoru a posadila se. Potom se znovu zadívala na ostatní žáky.

Třicet párů očí si najednou prohlíželo škrábnice na desce stolků. Jess ukazovákem objížděl sr-

díčko se dvěma monogramy, BR + SK, a snažil se odhadnout, po kom stolek zdědil. Patrně po Sally Kochové. Srdíčka dělají v páté třídě víc holky než kluci. Kromě toho BR určitě znamená Billy Rudd, a o Billovi se vědělo, že se mu na jaře líbila Myrna Hauserová. Tyhle iniciály tu ale už samozřejmě mohou být déle, a to pak...

„Jesse Aaronsi. Bobby Greggsi! Rozdejte početnice, prosím.“ Při posledním slově je paní učitelka poctila svým slavným úsměvem pro první školní den. Ve vyšších třídách se říkalo, že učitelku Myersovou je možné vidět, jak se usmívá, jedině první a poslední den školy.

Jess se zvedl a šel dopředu. Když procházel kolem Lesliina stolku, usmála se na něho a lehce zavlhčila prsty jako na pozdrav. Přikývl trhnutím hlavy. Nemohl ji nepolitovat. Musí to být nepříjemné sedět vepředu, když člověk zjistí, jak je na první den ve škole trapně oblečený.

Rozdal učebnice podle učitelčina pokynu. Gary Fulcher ho chytil za ruku, když šel kolem něho. „Půjdeš dneska běhat?“ Jess přikývl. Gary se zabalil. Ten zabeďnělec si myslí, že mě porazí. Při té myšlence jako by se v Jessovi cosi rozechvělo. Věděl, že je lepší, než byl na jaře. Fulcher si možná o sobě myslí, že bude nejlepší, když je teď Wayne Pettis v šesté třídě, jenže on, Jess, v poledne chystá milému Fulcherovi maličké překvapení. Měl pocit, jako by mu narostla křídla. Nemohl se dočkat.

Paní učitelka Myersová vydávala učebnice, téměř jako by byla prezidentem Spojených států. Protahovala to celé nesmyslným slovním doprovodem a formalitami. Jessovi připadalo, že se snad i ona snaží co nejvíc oddálit pravidelné vyučování. Když už nemusel rozdávat učebnice, vytáhl si tiše kus papíru z bloku a začal si kreslit. Hrál si s myšlenkou, že udělá celou kreslenou knížku. Musí si vybrat jednu hlavní postavu a k ní sestavit příběh.

Načrtl několik zvířat a snažil se pro ně vymyslet jméno. Dobrý titul ho bude inspirovat. Hravý hroch? Líbilo se mu, jak to zní. Herbert, hravý hroch. Ještě lepší. Případ křiváka krokodýla. To není špatně.

„Co to kreslíš?“ Gary Fulcher se mu nakláněl nad stolek.

Jess přikryl stránku loktem. „I nic.“

„Neblbni. Nech mě kouknout.“

Jess zavrtěl hlavou. Gary se natáhl a snažil se Jessovi odtáhnout ruku z papíru. „Případ křiváka — ukaž, Jesse,“ šeptal chraplavě. „Já ti to neukousnu.“ Rýpl Jessa do palce.

Jess položil obě paže přes papír a patou tenisky dupl Garymu na prsty u nohy.

„Jau!“

„Hoši!“ Citronový úsměv z tváře paní učitelky Myersové zmizel.

„Šlápnul mě na nohu.“

„Sedni si na své místo, Gary.“

„Ale on —“

„Usaď se! — A ty, Aaronsi! Ještě jednou uslyším směrem od tebe pípnutí, a strávíš přestávku tady. A budeš opisovat slovník.“

Jess zrudl. Zasunul papír z bloku pod desku stolu a položil si na ni hlavu. Tohle ho čeká celý školní rok! A ještě osm dalších. Pochyboval, zda to vydrží.

Děti obědvaly u svých stolků. Okres sliboval Lark Creeku jídelnu už dvacet let, ale nějak na to pořád nebylo dost peněz. Jess se tak pečlivě snažil, aby nepřišel o polední přestávku, že i teď jedl svůj sendvič se salámem se rty pevně sevřenými a s očima upřenými na srdíčko s monogramy. Kolem něho bzučely hlasy. Během oběda se nemělo mluvit, ale byl to první den ve škole, a dokonce i dračice Myersová na něj prvního dne chrliła měně ohně.

„Vona jí lepidlo!“ starala se dvě židle před ním Mary Lou Peoplesová, druhá nejprotivnější holka páté třídy.

„Jogurt, ty hloupá. Copak se nekoukáš na televizi?“ To jí odpovídala ta vůbec nejprotivnější holka, Wanda Kay Mooreová, která seděla před Jessem.

„Fuj.“

Proč propána nenechají ostatní na pokoji? Proč by Leslie Burkeová nejedla, co chce?

Zapomněl, že se snaží opatrně jíst, a hlasitě si usrkl mléka.

Wanda Mooreová se pohoršeně otočila. „Jesse Aaronsi. Nech si ty odporné zvuky.“

Ostře se po ní podíval a znovu usrkl.

„Jsi hnusný.“

Crrrrr. Zvonek, přestávka. Kluci zavýskli a strkali se, kdo bude první u dveří.

„Všichni hoši si sednou.“ Propána! „Děvčata se zatím seřadí a půjdou na hřiště. Dámy mají přednost.“

Kluci se nervózně vrtěli na kraji sedátek, jako když mūra zápolí, aby se osvobodila ze svého kokonu. Copak je vůbec nepustí?

„A teď když vy, chlupci...“ Nedali jí příležitost, aby si to rozmyslela. Než dokončila větu, byli pomalu na konci hřiště.

První dva dělali špičkou nohy rýhu na označení cílové rovinky. Půda byla rozrytá od minulých dešťů, ale ztvrdla v době sucha na sklonku léta, takže to se špičkami tenisek museli vzdát a udělat čáru klackem. Pátáci, překypující novou důležitostí, čtvrtáky komandovali sem a tam a menší chlupci se přitom snažili mezi ně nenápadně vmísit.

„Kdo všechno poběží?“ chtěl vědět Gary Fulcher.

„Já – já – já taky.“ Křičeli všichni.

„To je strašně moc. Nikdo z první, z druhé, ani

ze třetí třídy – snad jen kromě bratranců Butcheroových a Timmyho Vaughna. Vy ostatní budete jen překážet.“

Malí chlupci sklesle, ale poslušně vycouvali.

„Prima. Takže zbývá dvacet šest, dvacet sedm – stůjte klidně – dvacet osm. Budeš dvacátý osmý, Gregu, slyšíš?“ obrátil se Fulcher na Grega Williamse, svůj stín.

„Dobře. Dvacátý osmý.“

„Fajn. A teď uděláme jako vždycky vyřazovací běhy. Rozpočítejte se po čtyřech. Potom poběžíme všichni první, nato druhí –“

„To známe. To známe.“ Přerušovali netrpělivě Garyho, který se všemožně snažil vystupovat jako letošní Wayne Pettis.

Jess byl čtvrtý, což mu docela vyhovovalo. Byl netrpělivý, už aby běžel, ale vlastně mu nevadilo, že má šanci vidět, jak jsou na tom od jara ostatní. Fulcher se odpočítal samozřejmě jako první, protože všechno začínal od sebe. Jess se za Fulcheryými zády zašklebil a vrazil ruce do kapes manšestráků. Ukazovákem pravé ruky přitom zajel do díry.

První rozběh Gary snadno vyhrál a zbývalo mu dost dechu, aby nadřazeně dirigoval druhý rozběh. Několik mladších chlapců se vytratilo hrát si na svahu mezi horním a dolním paloukem. Koutkem oka Jess zahlédl, že z horního palouku sem někdo jde. Otočil se zády a předstíral, že soustředěně sleduje Fulcherovy pronikavé povely.

„Ahoj.“ To k němu došla Leslie Burkeová.

Trochu se odsunul. „Hm.“

„Ty nepoběžíš?“

„Později.“ Možná když se na ni nebude dívat, vrátí se zase zpátky na horní palouk, kam patří.

Gary řekl Earleovi Watsonovi, aby běh odstartoval. Jess přihlížel. Nikdo v té skupince nebyl moc rychlý. Upíral oči na vylézající trička a ohnutá záda.

Ve finiši došlo k boji mezi Jimmym Mitchellem a Clydem Dealem. Všichni se hnali, aby to viděli. Jess si uvědomoval, že se Leslie drží vedle něho, ale dával si pozor, aby se jejím směrem nepodíval.

„Clyde.“ Vyhlásil Gary Fulcher. „Vyhrál Clyde.“

„Bylo to nerozhodně, Fulchere,“ protestoval jeden čtvrták. „Stál jsem tady těsně u cíle.“

„Clyde Deal.“

Jimmy Mitchell se kabonil. „Vyhrál jsem já, Fulchere. Tys to tam zezadu ani nemohl vidět.“

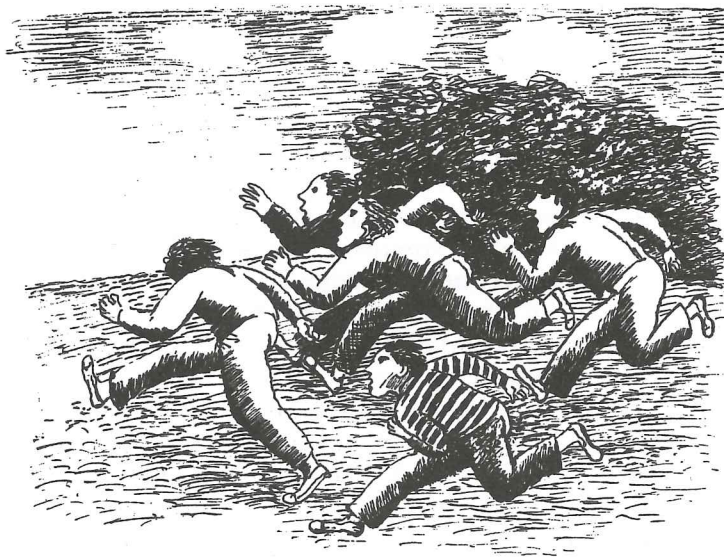
„Vyhrál Deal.“ Gary protesty ignoroval. „Ztrácíme čas. Připraví se všichni třetí. Hned teď.“

Jimmy rozhodil pěsti. „To není fér, Fulchere.“

Gary se k nim otočil zády a zamířil ke startu.

„Tak je nechme běžet ve finále oba. To přece nikomu nic neudělá,“ ozval se hlasitě Jess.

Gary se zastavil a prudce se k němu obrátil. Fulcher blýskl očima nejdřív po Jessovi a potom po



Leslie. „A za chvíli budeš chtít, abych nechal běžet nějakou holku,“ spustil a sarkasmus čísel z každého slova.

Jess zrudl. „Jasně,“ řekl ledabyle. „Proč ne?“ Schválně se otočil k Leslie. „Chceš běžet?“ zeptal se.

„Jasně,“ zubila se. „Proč ne?“

„Přece se, Fulchere, nebojíš nechat závodit holku?“

Chvíli měl dojem, že mu Gary jednu ubalí, a ztuhl. Nesmí dopustit, aby ho Fulcher podezíral, že se bojí dostat po puse. Gary se však místo toho dal do klusu a začal stavět do řady k rozběhu všechny třetí.

„Můžeš se přidat ke čtvrtým, Leslie.“ Řekl natolik hlasitě, aby ho Fulcher určitě slyšel, a potom se soustředil na běžce. Hele, říkal si v duchu, přece se dokážeš postavit protivovi, jako je Fulcher. Žádný problém.

Z třetích snadno vyhrál Bobby Miller. Byl nejlepší ze čtvrtáků, téměř stejně rychlý jako Fulcher. Ale ne tak dobrý jako já, říkal si Jess. Začínalo se ho zmocňovat skutečné vzrušení. Mezi čtvrtými nebyl nikdo, kdo by ho ohrožoval. Bude však lepší Fulchera vystrašit tím, jak dobře si v tom rozběhu povede.

Leslie se postavila do řady vpravo vedle něho. Trochu se odtáhl doleva, ale zřejmě si toho nevšimla.

Po startu Jess vyrazil vpřed. Běželo se mu dobře – i na té nerovné půdě, kterou vnímal pod sešlapanými teniskami. Dobře se mu dýchalo. Téměř cítil překvapení Garyho Fulchera nad tím, jak se zlepšil. Dav diváků byl hlučnější než při ostatních rozbězích. Možná že si toho všichni povšimli. Chtěl se ohlédnout, aby viděl, kde jsou ostatní, ale odolal pokušení. Vypadal by ješitně, kdyby se ohlížel. Soustředil se na cílovou čáru před sebou. Přiblížovala se s každým krokem. „Teď by ses na mě měla koukat, milá Bessie.“

Dřív než to viděl, vycítil to. Někdo se dral vpřed. Automaticky přidal. Potom tu postavu pohledem z boku zahlédl. A už se cpala před něho. Rval se kupředu ze všech sil. Zalykal se a v očích měl pot. Stejně však tu postavu viděl. Vyrudlé ustrížené džíny se přehnaly přes cílovou čáru téměř metr před ním.

Leslie se k němu otočila s širokým úsměvem v opáleném obličejí. Klopýtl a beze slova napůl šel a napůl poklusával na druhou stranu k startovací čáře. Takhle vypadá den, kdy se měl stát šampionem – nejlepším běžcem ze čtvrté i páté třídy, a nevyhrál ani svůj rozběh! Na obou koncích pole nikdo nejal. Ostatní kluci byli z toho stejně vedle jako on. Dobírat si ho budou později, tím si byl jistý, ale alespoň pro tuto chvíli nikdo nic neříkal.

„Prima.“ Situace se ujal Fulcher. Snažil se vypadat, že má skutečně všechno v rukou. „Prima, kluci. Seřadte se k finále.“ Přešel k Leslie. „Prima. Takže ses pobavila. Můžeš zase běžet nahoru ke švihadlu.“

„Ale já jsem vyhrála rozběh.“

Gary sklonil hlavu jako býk. „Holky si nemaj hrát tady na dolním hřišti. Vrať se radši nahoru, než tě někdo z učitelů uvidí.“

„Chci běžet,“ řekla tiše.

„Vždyť jsi běžela.“

„O co jde, Fulchere?“ Veškerý Jessův vztek vyvřel na povrch. Nějak ho nedokázal zarazit. „O co ti jde? Bojíš se s ní závodit?“

Fulcher napřáhl pěst. Jenže Jess ucouvl. Věděl, že Fulcher ji teď bude muset nechat běžet. A Fulcher ji skutečně běžet nechal, vzteklý a nerad.

Porazila ho. Doběhla první a své velké zářící oči obrátila ke klubku němých upocených tváří. Zazvonil zvonek. Jess se pustil přes dolní palouk s rukama stále hluboko v kapsách. Dohnala ho. Vytáhl ruce ven a dal se do klusu směrem ke kopci. I tak

ho už dostala do pěkné bryndy. Přidala se k němu a nenechala se setřást.

„Díky,“ řekla.

„Ale jdi!“ Zač mu děkuje? říkal si v duchu.

„Jsi jediný kluk z celé téhle školy, na kterého bych vsadila.“ Nebyl si tím jistý, ale zdálo se mu, že se jí chvěje hlas, jenže už mu jí nebude znovu líto.

„Tak si posluž,“ řekl.

Odpoledne v autobuse udělal něco, co si nikdy nemyslel, že udělá. Posadil se vedle May Belle. Jedině takhle si byl jistý, že si vedle něho nežuchne Leslie. Ta holka proboha nemá představu, co se sluší a co ne. Díval se z okna, ale věděl, že nastoupila a sedla si přes uličku vedle nich.

Zaslechl, jak řekla „Jesse“, ale v autobusu bylo tolik hluku, že mohl předstírat, že neslyšel. Když dojeli na zastávku, popadl May Belle za ruku a táhl ji pryč s vědomím, že Leslie je těsně za nimi. Ne snažila se však znovu na něho promluvit, ani za nimi nešla. Prostě se odtamtud rozeběhla k starému stavení Perkinsových. Neubráníl se a otočil se za ní. Utíkala, jako by pro ni bylo úplně přirozené běžet. Připomnělo mu to let divokých kachen na podzim. Tak lehce běžela. Napadlo ho slovo *krásně*, ale zapudil je a spěchal nahoru k domu.

Protože škola začala v úterý po svátečním Dnu práce, měli krátký týden. To bylo dobře, protože jinak každý den byl horší než předchozí. Leslie se stále přidávala o polední přestávce k chlapcům a každý den vyhrávala. Do pátku se řada kluků ze čtvrté a páté třídy přesunula, aby si hráli nahoře na kopci mezi oběma palouky. Zbyla jich hrstka, a proto ani nepotřebovali rozběhy, takže to bylo o moc méně napínavé. Běhání přestalo být legrace. A to všechno zavinila Leslie.

Jess věděl, že už nikdy nebude nejlepší běžec mezi čtvrtáky a pátáky, a jedinou útěchou mu bylo, že jím nebude ani Gary Fulcher. V pátek soutěž zorganizovali mechanicky znovu, ale když bylo po všem, uvědomovali si, aniž o tom hovořili, že tím závody končí.

Ještě že byl pátek a zase se dostavila paní učitelka Edmundsová. Pátá třída měla hudební výchovu hned po polední pauze. Jess toho dne už jednou na chodbě paní učitelku Edmundsovou viděl. Zastavila ho a hned se zajímala: „Jestlipak jsi letos v létě kreslil?“

„Ano, prosím.“

„Ukážeš mi ty obrázky, anebo si je necháváš jen pro sebe?“

Jess si odhrnul vlasy z rudého čela. „Něco vám ukážu.“

Usmála se krásným úsměvem rovných bílých zubů a odhodila si z ramenou lesklé černé vlasy. „Výborně!“ řekla. „Takže se uvidíme.“

Přikývl a také se na ni usmál. Vzrušením ho polilo horko až do konečků prstů na nohou.

Teď seděl na koberci ve sborovně a při zvuku jejího hlasu ho polilo stejné teplo. I hlas, kterým zce-

la běžně hovořila, se klokotavě nesl z jejího nitra, bohatý a melodický.

Paní učitelka Edmundsová se chvíli obírala svou kytarou, hovořila a utahovala struny, zkoušela akordy a přitom jí cinkaly náramky. Podle zvyku měla na sobě džíny a seděla před nimi se zkríženými nohama, jako by to bylo u učitelů běžné. Zeptala se několika dětí, jak se mají a jak prožily léto. A ony na to cosi mumlaly. Na Jessa se přímo neobrátila, ale upřela na něho modré oči, jejichž pohled ho rozechvěl jako jednu ze strun, na které drnkala.

Všimla si Leslie a požádala, aby ji představili, což jedna z dívek rozpačitě udělala. Potom se učitelka na Leslie usmála a ta zase na ni – Jess si vzpomínal, že se Leslie usmívá vlastně poprvé od úterý, kdy vyhrála závody. „Co ráda zpíváš, Leslie?“

„Cokoli.“

Učitelka Edmundsová zahrála zkusmo několik akordů a potom začala zpívat – zpívala tuhle píseň tišeji než obvykle.

*Vidím krásnou zemi, všude jas,
konečně se blíží čas,
kdy ty a já v ní budem žít,
ruku v ruce stále dlít...*

Ostatní se začali přidávat, zpočátku zpívali tiše, stejně jako ona, ale jak píseň gradovala, stoupaly i jejich hlasy, takže když dospěli k závěrečným slovům „svobodní oba, ty i já,“ slyšela je už celá škola. Jess plně propadl radostné náladě, obrátil se a jeho oči se setkaly s Lesliinými. Usmál se na ni. Co na tom? Proč by ne? Ostatně čeho se bojí? Propána! Někdy si vede jako nějaká třasořitka. Přikývl a znovu se usmál. Také se usmála. Tušil, že tady ve sborovně začíná v jeho životě nové období a že se pro ně rozhodl po zralé úvaze.

Nemusel Leslie nijak oznamovat, že si už o ní ne-

myslí co dřív. Sama to poznala. Mrskla sebou v autobuse hned vedle něho a přimáčkla se k němu, aby na stejném sedadle vybylo místo také pro May Belle. Vykládala o Arlingtonu, o velké škole na předměstí Washingtonu, kam dřív chodila, se skvělou učebnou na hudební výchovu, ale ani jedinou učitelkou, která by byla tak krásná a milá jako slečna Edmundsová.

„Měli jste tělocvičnu?“

„Jasně. Myslím, že všechny školy měly. Nebo aspoň většina.“ Povzddechla si. „Ta mně opravdu chybí. Jsem docela dobrá na gymnastiku.“

„Asi se ti tady nijak nelíbí.“

„Nojo.“

Chvilí byla zticha, Jess se dohadoval, že asi myslí na bývalou školu, kterou si představoval jako jasnou a novou stavbu se zářivou tělocvičnou, větší, než jakou mají na střední škole.

„Mělas tam asi taky fúru kamarádů.“

„Jasně.“

„Proč jste se přesunuli sem?“

„Moji rodiče nově zvažují svou strukturu hodnot.“

„Cože?“

„Usoudili, že příliš myslí na peníze a úspěch, a proto koupili tuhle starou farmu a chtějí tu hospodařit a přemýšlet o tom, co je důležité.“

Jess na ni zíral s otevřenou pusou. Uvědomoval si to, ale nemohl si pomoci. Byla to nejsměšnější věc, jakou kdy slyšel.

„Ale ty na to doplatíš.“

„Nojo.“

„Proč nemyslí na tebe?“

„Probrali jsme to společně,“ vysvětlovala trpělivě. „Chtěla jsem sem taky.“ Podívala se přes něho ven z okna. „Nikdy nevíš předem, jak něco skutečně bude vypadat.“

Autobus zastavil. Leslie vzala May Belle za ruku

a vedla ji ven. Jess šel za nimi a v duchu se stále snažil dobrat toho, proč dva dospělí lidé a chytrá holka jako Leslie chtěli vyměnit pohodlný život na washingtonském předměstí za místo, jako je zdejší.

Dívali se, jak autobus hlučně odjíždí.

„Dnes s farmou žádné štěstí neuděláš, víš,“ řekl nakonec. „Můj tatínek musí jezdit za prací do Washingtonu, jinak bychom neměli dost peněz...“

„Peníze nejsou problém.“

„Ale jasně že jsou problém!“

„Mám na mysli, že pro nás ne,“ řekla odměřeně.

Minutu mu trvalo, než mu to došlo. Neznal lidi, pro které peníze nejsou žádný problém. „Aha.“ Snažil si zapamatovat, aby s ní o penězích víc nehovořil.

Leslie však měla v Lark Creeku jiné problémy, které vyvolaly větší rozruch než nedostatek peněz. Šlo o televizi.

Začalo to tím, že paní učitelka Myersová přečetla nahlas kompozici, kterou Leslie napsala o svém koníčku. Každý měl za úkol napsat něco o svém oblíbeném koníčku. Jess psal o fotbale, který ve skutečnosti nesnášel, ale natolik měl rozum a věděl, že kdyby psal o kreslení, všichni by se mu posmívali. Většina hochů se dušovala, že jejich oblíbeným koníčkem je dívat se v televizi na washingtonské Redskins. Dívky se ve svých zálibách rozcházely: ty, kterým bylo jedno, co si paní učitelka myslí, psaly o sledování soutěžních her v televizi, jiné – jako Wanda Kay Mooreová –, které usilovaly o jedničky, si zvolily četbu dobrých knih. Učitelka Myersová však nepřečetla nahlas žádnou jinou práci než Lesliinu.

„Chci vám přečíst tuto práci. Ze dvou důvodů. Za prvé je napsaná opravdu krásně. A za druhé líčí nezvyklý koníček – alespoň pro dívku.“ A paní učitelka Myersová obdařila Leslie svým úsměvem prvního školního dne. Leslie klopila oči ke stolku.

Být miláčkem učitelky Myersové znamenalo v Lark Creeku jediné zkázu. „Potápění s dýchacím přístrojem – od Leslie Burkeové.“

Učitelčin ostrý hlas rozsekával věty do směšných krátkých úseků, ale přesto působivost Leslieových slov vtáhla Jessa do temných vod společně s ní. Najednou sotva dýchal. Co když se člověk potopí a maska se mu zalije vodou a nemůže se včas dostat nahoru? Dusil se a potil. Snažil se nepanikařit. Tohle je oblíbená zábava Leslie Burkeové. Nikdo by si nevymyslel sportovní potápění jako koníček, pokud by to nebyla pravda. To znamená, že Leslie se hodně potápěla. Že se nebála sestoupit hluboko, hluboko do světa bez vzduchu, a kde je jen pramálo světla. Propána, že ale je strašpytel! Jak ho to může takhle rozklepat, už jen když o tom slyší číst paní učitelku Myersovou? Je víc děcko než Joyce Ann. Tatínek čeká, že se bude chovat jako chlap. A tady se nechá k smrti vyděsit od nějaké holky, které ještě ani není deset, když líčí, jaké to je, pozorovat svět pod vodou. Je hlupák, prostě hlupák.

„Věřím,“ říkala paní učitelka Myersová, „že na vás na všechny Leslieina napínavá esej zapůsobila stejně silně jako na mě.“

Zapůsobila? Panebože, vždyť se málem utopil!

Třídou se neslo šoupání nohou a šustění papírů. „Ráda bych vám teď zadala domácí úkol,“ – tlučené reptání – „který se vám jistě bude líbit.“ – Nedůvěřivé mumlání. – „Dnes večer v osm hodin na sedmém kanálu budou vysílat reportáž o slavném podmořském výzkumníkovi Jacquesi Cousteauovi. Ráda bych, abyste se všichni dívali. Potom napíšete na list papíru o tom, co jste se dozvěděli.“

„Na celý list?“

„Ano.“

„Záleží taky na pravopise?“

„Copak na pravopise nezáleží vždycky, Gary?“

„Na obě strany toho listu?“

„Jedna stránka bude stačit, Wando Kay. Ale každou práci navíc také navíc ocením.“

Wanda Kay se škrobeně usmála. Jasně na ní bylo vidět, jak se v její velechtřé hlavičce rodí hned deset stránek.

„Prosím, paní učitelko!“

„Ano, Leslie.“ Probůh, jestli se paní učitelka Myersová bude pořád takhle usmívat, tak se jí něco stane.

„Co když se nemůžeme na ten pořad dívat?“

„Budete rodiče informovat, že to máte jako domácí úkol. Určitě nebudou nic namítat.“

„A co když –“ Leslie se zalykala. Potom pohodila hlavou, odkašlala si, takže dokončila hlasitě: „Co když nemáme televizi?“

Probůh, Leslie! Tohle neříkej. Vždycky se můžeš dívat se mnou. Ale už bylo pozdě, aby ji zachránil. Nevěřící syčení narůstalo v pohrdavý hukot.

Paní učitelka Myersová překvapeně zamrkala. „Aha. Aha.“ Znovu zamrkala. Bylo vidět, že se také snaží přijít na to, jak Leslie zachránit. „No, v tom případě žák napíše jednostránkové pojednání o něčem jiném. Rozumíš, Leslie?“ Pokoušela se přes povyk ve třídě na Leslie usmát, ale nepomohlo to. „Ticho, všichni! Ticho!“ Její úsměv určený Leslie se náhle a hrozivě proměnil v zlobné zamračení, které tu bouři utišilo.

Rozdala listy s matematickými testy. Jess se kradmo podíval po Leslie. Skláněla červený rozčilený obličej k matematické úloze.

O polední přestávce, když si hráli na hradního pána, viděl, jak se skupina děvčat v čele s Wandou Kay nahrnula kolem Leslie. Neslyšel, co říkají, ale z toho, jak Leslie hrdě cukala hlavou, se dohadoval, že si ji dobírají. Greg Williams se do něho v té chvíli pustil, a zatímco spolu zápasili, Leslie zmizela. Nic mu do toho sice nebylo, ale strčil Grega dolů

z kopce ze všech sil a zaječel obecně všem: „Musím jít.“

Postavil se naproti dívčím toaletám. Za několik minut Leslie vyšla. Určitě plakala.

„Hele, Leslie,“ zavolal tiše.

„Jdi pryč!“ Prudce se otočila a honem vyrazila druhým směrem. Běžel za ní a přitom pomrkvával po dveřích sborovny. O polední pauze se nikdo neměl zdržovat na chodbách. „Leslie! Co je ti?“

„Víš naprosto přesně, co mi je, Jesse Aaronsi.“

„Jo.“ Drbal se ve vlasech. „Škoda že jsi nebyla zticha. Můžeš se vždycky dívat u nás...“

Znovu se však otočila na podpatku a hnala se chodbou pryč. Než větu dokončil a dohnal ji, přibouchla mu těsně před nosem dveře k dívčím toaletám. Nemohl riskovat, aby ho pan ředitel Turner přistihl, jak postává kolem dívčích toalet jako nějaký zvrhlík.

Po škole nastoupila Leslie do autobusu dřív než ona a šla si sednout rovnou do rohu na zadní dlouhé sedadlo – přesně tam, kde sedávají žáci ze sedmé třídy. Trhl hlavou, aby ji varoval a vyzval, ať jde víc dopředu, ale ona se po něm ani nepodívala. Viděl, jak se sedmáci ženou k autobusu – velké panovačné a vyvinuté holky a nevrlí, kostnatí a zamračení kluci. Zabijou ji, že okupovala jejich teritorium. Vyskočil, běžel dozadu a popadl Leslie za ruku. „Musíš si jít sednout jako obvykle, Leslie.“

Ještě než to dořekl, cítil, jak se mazáci ze sedmičky tlačí za ním dozadu úzkou uličkou. Janice Averyová, holka, která smysl celého života viděla v šikanování všech menších dětí, než byla sama, stála hned za ním. „Tak pohyb,“ ozvala se.

Zůstal přesto pevně stát, třebaže mu srdce bušilo až v krku. „Pojď, Leslie,“ vyzval ji a pak se přiměl, aby se otočil a Janice Averyovou si kriticky změřil, od kučeravých plavých vlasů přes příliš těsnou blůzu a široké džíny k obrovským teniskám.

Nato polkl, podíval se přímo do její zamračené tváře a řekl téměř klidně: „Nezdá se, že by tu vzadu bylo dost místa pro tebe i pro Janice Averyovou.“

Kdosi houkl: „Čeká na tebe dieta, Janice.“

Janiciny oči plály zlobou a nenávistí, ale uhnula, aby Jess s Leslie mohli kolem ní projít na svoje obvyklá místa.

Když si sedali, Leslie se ohlédla a pak se k němu naklonila. „Ta ti to ještě spočítá. Je vztekem celá bez sebe.“

Jessa potěšil obdivný tón v Leslieině hlase, ale dozadu se neodvážil podívat. „Hele, přece si nemyslíš, že se leknu nějaké hloupé nány?“ ozval se.

Když vystupovali, dokázal už konečně polknout, aniž se dusil. Dokonce když autobus odjížděl, troufl si lehce zamávat směrem k zadnímu sedadlu.

Leslie se na něho usmívala přes hlavu malé May Belle.

„No tak vidíš,“ řekl šťastně.

„Nemohli bychom odpoledne něco podniknout, co myslíš?“

„Já bych taky chtěla. Já taky!“ ječela May Belle.

Jess se podíval po Leslie. Její oči říkaly: NE. „Tentokrát ne, May Belle. Musíme s Leslie něco udělat sami. Můžeš mi odnést domů knihy a říct mamince, že jsem u Burkeů. Ano?“

„Nic nemusíte udělat. Vždyť jste si ani nic nedomlouvali.“

Leslie se otočila, naklonila se k May Belle a položila jí ruku na hubené ramínko. „Chtěla bys nějaké nové papírové panenky, May Belle?“

May Belle k ní podezíravě stočila oči. „Jaké?“

„Život v koloniální Americe.“

May Belle zavrtěla hlavou. „Já chci nevěstu, anebo Miss Ameriky.“

„Můžeš je brát jako nevěsty. Tyhle papírové panenky mají spoustu krásných dlouhých šatů.“

„Jo? A co jim schází?“

„Nic. Jsou úplně nové.“

„A proč je teda nechceš, když jsou tak senzační?“

„V mých letech si už prostě s papírovými panenkami nehraješ,“ povzdechla si Leslie. „Poslala mi je babička. Znáš to, babičky prostě zapomenou, že rosteš.“

Jediná žijící May Bellina babička bydlela v Georgii a nikdy jí nic neposlala. „Už jsi je vymáčkla ze čtvrtky?“

„Ne. Na mou duši ne. A šaty se taky vymáčkávájí. Vůbec nepotřebuješ nůžky.“

Viděli, že už se chytá. „Co kdyby ses šla na ně podívat,“ začal Jess, „a když se ti budou líbit, vezmeš si je s sebou domů, až půjdeš mamince vyřídit, kde jsem – co říkáš?“

Jess s Leslie se dívali za May Belle, jak se žene do kopce, v rukou svírá svůj nový poklad, a potom se otočili a běželi přes prázdné pole za starým stave-



ním Perkinsových a dolů k vyschlému korytu potoka, které oddělovalo polnosti od lesa. Stála tam těsně u břehu koryta stará planá jabloň, na kterou už někdo dávno zapomenutý zavěsil lano.

Střídavě se na laně nad tou problubní houkali. Byl nádherný podzimní den, a když jste při zhoupnutí vzhledli vzhůru, měli jste pocit, že letíte. Jess se zaklonil a vpíjel do sebe bohatou jasnou modř oblohy. Vznášel se, vznášel se přes tu modř sem tam jako těžký bílý a lenivý oblak.

„Víš, co potřebujeme?“ volala na něho Leslie. Opájel se nebesy, a tak si nedovedl vybavit, že by něco na zemi potřeboval.

„Potřebujeme nějaké místo jenom pro nás,“ vysvětlovala. „Bude tak tajné, že o něm neřekneme vůbec nikomu na světě.“ Jess se zhoupnul dozadu a nohama brzdil, aby se zastavil. Ztlumila hlas, téměř šeptala. „Mohla by to být celá tajná země,“ pokračovala, „a my bychom byli její vládci.“

Ta slova ho vzrušila. Byl by rád někde vládcem. Dokonce i něčeho neskutečného. „Jasně,“ souhlasil. „Kde bychom ji mohli mít?“

„Tady na druhé straně v lese, kam nikdo nepříjde a neponičí nám ji.“

Některé části lesa neměl Jess rád: ztemnělá místa, kde si připadal jako pod vodou, ale nezmínil se o tom.

„Třeba by to mohla být kouzelná země jako Narnia,“ unášela se Leslie svou myšlenkou, „a dostat se do ní můžeš jediné tak, že se zhoupneš na tomhle kouzelném laně.“ Oči jí zářily. Chytla se lana. „Pojď,“ vyzvala ho. „Najdeme si místo, kde si postavíme svou hradní pevnost.“

Přešli jen pár metrů lesem za korytem potoka, když se Leslie zastavila.

„Co takhle hned tady?“ zeptala se.

„Určitě,“ odpověděl rychle. Ulevilo se mu, že se nebudou muset ponořit hlouběji do lesa. Byl by

s ní tam samozřejmě šel, protože nebyl takový zbabělec, aby mu vadilo občas trochu prozkoumávat les mezi stále temnějšími sloupy vysokých sosen. Ale jako trvalé stálé místo by si vybral právě tohle tady – mezi duby a jehličnatými stromy si tu hraji na schovávanou divoké dříny a Jidášovy stromy a slunce v zlatých proudech proniká mezi stromy a teple se rozlévá u jejich nohou.

„Jistě,“ opakoval a horlivě přikyvoval. Podrost byl nízký a snadno ho odstraní. Země tu byla téměř rovná. „Tohle bude dobré místo, kde se dá něco postavit.“

Leslie nazvala jejich tajnou zemi Terabithii a Jessovi půjčila všechny svoje knížky o Narnii, aby se dozvěděl, jak to chodí v čarovném království – jak se musí zvířata a stromy chránit a jak si musí počínat vládce. To byla těžká role. Když hovořila Leslie, slova jí plynula z úst úplně královsky, takže jste v ní hned viděli správnou královnu. On sice mateřštinu jakžtakž ovládal, ale ne básnický jazyk krále.

Uměl však leccos vyrobit. Z kupy odpadu u pastviny jejich krávy Bessie si přivlekli prkna a další věci a na vyhlédnutém místě si vybudovali hrad. Leslie naplnila velkou, víc než kilovou plechovku od kávy sušenkami a suchým ovocem a malou půlkilovou plechovku provázky a hřebíky. Našli pět starých lahví od Pepsi-Coly, které vymyli a naplnili vodou, pro případ „obléhání“, jak řekla Leslie.

Tak jako v bibli Bůh, pohlédli i oni na to, co udělali, a viděli, že to je dobré.

„Měl bys nakreslit obraz Terabithie, abychom si ho v hradě pověsili,“ řekla Leslie.

„To nedokážu.“ Může vůbec nějak Leslie vysvětlit, aby tomu porozuměla, jak toužebně si přeje zachytit chvějivý život kolem sebe, ale jak mu při všech pokusech uniká pod prsty, takže na papíře zbude jen jakási mrtvá zkamenělina? „Nedokážu zachytit poezii stromů,“ řekl.

Přikývla. „Z toho si nic nedělej,“ řekla. „Jednoho dne se ti to podaří.“

Věřil jí, protože v příšeří pevnosti se všechno zdálo možné. Společně jim patřil svět, a žádný nepřítel, Gary Fulcher, Wanda Kay Mooreová, Janice Averyová, Jessovy vlastní obavy a nedostatky, ani žádní protivníci, které Leslie viděla ve své fantazii útočit na Terabithii, prostě nikdo je nedokáže doopravdy porazit.

Několik dní potom, co si dostavěli hrad, upadla v autobuse Janice Averyová a začala ječet, že jí Jess podrazil nohu, když procházela kolem něho. Ztropila takový povyk, že paní Prenticeová, která řídila, vykázala Jessa z autobusu ven, a tak musel jít přes čtyři kilometry pěšky.

Když konečně dorazil do Terabithie, Leslie se choulila u jedné škvíry pod střechou, aby měla dost světla na čtení. Na přebalu knihy byl obrázek, jak kosatka útočí na delfína.

„Co děláš?“ Vešel dovnitř a posadil se na zem vedle ní.

„Čtu. Musela jsem zatím něco dělat. Ta Janice je ale káča!“ Nedokázala potlačit svůj vztek.

„Dyť je to jedno. Mně to nijak moc nevadí, jít pěšky.“ Co to je, kousek jít pěšky, proti tomu, co ještě si tahleta Janice Averyová usmyslí?

„Jde o *princip*, Jesse. Pochop to přece. Takové lidi je třeba zarazit. Jinak z nich budou tyrani a diktátoři.“

Natáhl paži a vzal jí z rukou tu knihu o velrybách. Předstíral, že si prohlíží krvavý obrázek na obálce. „Napadá tě něco?“

„Co? Nač?“

„Myslel jsem, že hledáš nějaký nápad, jak to Janice překazit.“

„Ne, ty hlupáku. Snažíme se zachránit velryby. Mohly by vyhnout.“

Vrátil jí knihu. „Zachraňujete velryby a střílíte lidi, co?“

Nakonec se rozesmála. „Tak nějak, myslím. Poleslyš, slyšels už někdy ten příběh o Moby Dickovi?“

„Kdo je to?“

„No, to jednou žila jedna velká bílá velryba, které říkali Moby Dick...“ A Leslie začala vyprávět úžasný příběh o velrybě a šíleném kapitánovi, který se usmyslel ji zabít. Až Jessovi prsty svrběly, jak by to rád zachytil na papíře. Kdyby měl správné barvy, snad by to dokázal. Musí existovat nějaký způsob, jak zachytit bílé se jiskřící velrybu v tmavé vodě.

Zpočátku se ve škole jeden druhému vyhýbali, ale v říjnu už na to nedbali a své přátelství neskrývali. Gary Fulcher, stejně jako Brenda, si s velkou radostí Jessa dobíral, že má holku. Jess si z toho nic nedělal. Věděl, že taková holka bývá někdo, kdo člověka pronásleduje na hřišti a snaží se ho chytit a dát mu pusku. Nedokázal si představit Leslie, jak honí nějakého kluka, o nic víc než tlustou učitelku Myersovou s dvojitou bradou, jak šplhá na stožár. Gary Fulcher může táhnout někam a políbit mu šos.

Ve škole neměli skutečně žádný volný čas kromě polední pauzy, a když se teď nekonaly závody, Jess s Leslie si obvykle vyhledali na louce tiché místo, sedli si a povídali si. Kromě té kouzelné půlhodiny v pátek se Jess ve škole těšil jen na tu polední přestávku. Leslie dokázala vždycky přijít s něčím legračním a tím udělat dlouhé dny snesitelnými. Často žertovala na účet paní učitelky Myersové. Leslie patřila k žákům, kteří tiše sedí u svého stolku, nikdy si s nikým nešeptají, při vyučování se neodávají snění ani nežvýkají žvýkačku, vzorně plní své školní povinnosti, a přece měla hlavu plnou čertovin, že kdyby paní učitelka jen jedinkrát pronikla pod tu masku dokonalosti, s hrůzou by Leslie vyhodila.

Jess ve třídě stěží zachovával vážný výraz, když se pokoušel představit si, co se asi odehrává za Leslieiným andělským výrazem. Jednou celé dopoledne, jak mu to o polední přestávce vyprávěla, si představovala paní učitelku Myersovou na některé z těch redukčních farem v Arizoně. V její fantazii patřila učitelka Myersová k fanatickým jedlíkům, kteří si schovávají kousky čokolády na nejpodivnějších místech – třeba v kohoutku na teplou vodu! – jenže jí na to vždycky přijdou a veřejně ji ponižují přede všemi těmi tlustými dámami. Dopoledne pak Jess učitelku Myersovou v duchu viděl oblečenou pouze v růžovém korzetu, v němž ji tam váží. „Znovu jste podváděla, Gussie!“ říkala vysoká kostnatá ředitelka. Paní učitelka Myersová div neplakala.

„Jesse Aaronsi!“ Ostrý učitelčin hlas prorazil jeho sněním. Nebyl schopen podívat se jí přímo do odulé tváře. Sesypal by se. Upřel oči k její cípaté sukni.

„Ano, prosím.“ Bude si muset nějak dát poradit od Leslie. Jeho paní učitelka Myersová vždycky nacyhtala, když se v mysli někam zatoulal, ale nezdálo se, že by někdy podezírala z nepozornosti Leslie. Kradmo se podíval směrem k ní. Leslie byla plně zabraná do učebnice zeměpisu, anebo tak by to připadalo každému, kdo o ní nic neví.

V listopadu bylo v Terabithii chladno. Neodvážili se rozdělat si v hradě oheň, třebaže venku si ho občas udělali a choulili se u něho. Nějakou dobu dokázala Leslie mít v hradní pevnosti dva spací pytle, ale kolem prvního prosince přišel její tatínek na to, že jim chybějí, a tak je musela přinést zpátky. Vlastně ji k tomu přiměl Jess. Ne že by se Burkeových přímo bál. Leslieni rodiče byli mladí, měli rovné bílé zuby a spoustu vlasů – oba. Leslie o nich mluvila jako o Judy a Billovi, a to Jessa má-

lo víc, než chtěl. Nic mu do toho není, jak Leslie svým rodičům říká. Jenom si na to prostě nemohl zvyknout.

Burkeovi byli oba spisovatelé. Paní Burkeová psala romány a podle Leslie byla slavnější než pan Burke, který psal o politických otázkách. Na jejich police s knihami byla opravdu podívaná. Paní Burkeová byla na obálkách knih Judith Hancockovou a to člověka nejdřív zmátlo, ale když se pak podíval dozadu, byla tam její fotografie a na ní vypadala velmi mladě a vážně. Pan Burke dojížděl stále do Washingtonu, aby dokončil knihu, na které s někým spolupracoval, ale slíbil Leslie, že po Vánocích zůstane doma a dá do pořádku dům a osází zahrádku a bude poslouchat hudbu a číst knihy nahlas a psát jenom ve volném čase.

Podle Jessovy představy nevypadali na bohaté lidi, ale i on rozpoznal, že džiny, které nosili, nejsou odněkud z laciného trhu. U Burkeů neměli televizi, zato hory gramofonových desek a stereo soupravu, která vypadala jako něco z fantastického filmu, ze Star Trek. A třebaže auto měli malé a zaprášené, byl to italský vůz a také se zdál drahý.

Když k nim Jess zašel, byli na něho vždycky milí, ale potom se najednou rozhovořili o francouzské politice, anebo o kvartetech (a on zprvu nevěděl, o čem se mluví, znal jen čtvrtky kvartového formátu), jindy opět o tom, jak zachránit šedého vlka, sekvoje, anebo zpívající velryby, a to se bál otevřít pusu, aby jednou provždy nedal najevo, jak je hloupý.

Nebylo mu však ani příjemné, když byla Leslie u nich. Joyce Ann na ni civěla s ukazovákem zabořeným v puse, až slintala. Brenda a Ellie si nikdy neodpustily nějakou poznámku o „jeho dívce“. Maminka si počínala škrobeně a směšně, stejně jako když musela jít kvůli něčemu do školy. Později vždycky připomínala Lesliino „divný voblečení“.

Leslie chodila stále v dlouhých kalhotách, dokonce do školy. Vlasy měla „kratší než nějaký kluk“. Její rodiče jsou nejspíš „nějaký hipíci“. May Belle se jemu a Leslie buď pořád vnucovala, anebo trucovala, že si jí nevšímají. Jeho tatínek viděl Leslie jenom párkrát a přikývl, že si jí povšiml, ale maminka tvrdila, že ho určitě mrzí, když si jeho jediný syn hraje jenom s holkama, a oběma jim prý dělá starost, co z toho bude.

Jess si nijak nepřipouštěl, „co z toho bude“. Poprvé v životě každé ráno vstával a měl na co se těšit. Leslie byla víc než kamarádka. Byla jeho druhým já, a to víc vzrušujícím já – jeho cestou do Terabithie a do celého dalšího světa.

Terabithia byla jejich tajemstvím, což bylo dobré, protože jak by to vůbec Jess vysvětlil někomu cizímu? Už když šel dolů ze svahu k lesu, rozlilo se mu po celém těle teplo. Čím víc se blížil k vyschlému korytu potoka a k lanu na plané jabloni, tím víc cítil, jak mu buší srdce. Chytil konec lana a zhoupl se bujně a rozjařeně na druhý břeh. Měkce přistál na nohy, v té tajemné zemi vyšší, silnější a moudřejší.

Kromě hradu si Leslie oblíbila jehličnatý les. Stromy tam byly nahoře tak husté, až zahalovaly slunce. V tom příšeří nemohly růst ani keříky, ani tráva, takže zem byla vystlána kobercem zlatého jehličí.

„Kdysi jsem si myslel, že tu přebývají duchové,“ doznal Jess Leslie první odpoledne, kdy zburcoval odvahu a zavedl ji tam.

„Taky že ano,“ řekla. „Ale nemusíš mít strach. Nejsou to zlí duchové.“

„Jak to víš?“

„Můžeš to vycítit. Poslouchej.“

Zpočátku slyšel jen ticho. Bylo to ticho, které ho dřív vždycky děsilo, ale tentokrát mu připomínalo chvíle, když paní učitelka Edmundsová dozpívá,

když doznějí akordy. Leslie měla pravdu. Stáli a nehýbali se, nechtěli, aby praskot suchého jehličí pod jejich nohama to kouzlo zaplašil. Kdesi daleko od jejich dřívějšího světa se nesl křik divokých hus mířících k jihu.

Leslie se zhluboka nadechla. „Tohle není obyčejné místo,“ zašeptala. „I vládci Terabithie sem přicházejí jen ve chvílích největšího žalu nebo největší radosti. Musíme se snažit uchovat jeho posvátnost. Duchové nesmějí být rušeni.“

Přikývl a beze slova se vrátili ke břehům potoka, kde spolu slavnostně pojedli slané krekry a sušené ovoce.

Leslie si ráda vymýšlela historky o obrech, kteří ohrožují mír Terabithie, ale oba věděli, že skutečným obrem v jejich životě je Janice Averyová. Ta ovšem nešla jenom po Jessovi a po Leslie. Měla dvě kamarádky, Wilmu Deanovou a Bobby Sue Henshawovou, které byly téměř stejně silné jako ona, a tahle trojice se potloukala po hřišti. Zmocňovaly se kamenů, s kterými se hrálo nebe, peklo, ráj, probíhaly pod švihadly a smály se, když přitom žačky z druhé třídy ječely. Dokonce hned po ránu postávaly u dívčích záchodů a nutily malé holčičky, aby jim daly svoje peníze na mléko, než jim dovolily jít dovnitř.

May Belle se tomu, jak to chodí, učila naneštětí pomalu. Tatínek jí přinesl balíček čokoládových tyčinek a ona měla takovou radost, že sotva nasedla do autobusu, zapoměla na všechno, co už věděla, a volala na dalšího prvňáka: „Hádej, co mám dnes s sebou navíc k obědu, Billy Jean?“

„Co máš?“

„Čokoládové tyčinky!“ volala tak hlasitě, že ji mohl na zadním sedadle slyšet i člověk hluchý na obě uši. Jessovi se zdálo, že koutkem oka zahlédl Janice Averyovou, jak natahuje uši.

Sedli si a May Belle pořád ještě do hluku motoru vykřikovala o těch svých tyčinkách. „Tatínek mi je přivezl z Washingtonu!“

Jess se znovu poohlédl po zadním sedadle. „Radši o těch zatracených tyčinkách sklapni,“ šeptal jí do ucha.

„Žárlíš, protože tobě taťka žádný nepřivezl.“

„No dobře.“ Přes její hlavu gestem Leslie naznačil: Varoval jsem ji, vidělas to? a Leslie přikývla.

Ani on, ani Leslie nebyli nijak překvapení, když k nim o přestávce May Belle přiběhla s nářkem.

„Ukradla mi moje tyčinky!“

Jess si povzdechl. „Neříkal jsem ti to, May Belle?“

„Musíš tu Janice zabít. Zab jí! Zab!“

„Pšt,“ těšila ji Leslie a hladila ji po hlavě, ale May Belle nežádala útěchu, žádala pomstu.

„Musíš ji zmlátit – zvalchovat!“

To by se radši utkal rovnou s ježibabou. „Rvačkou nic zpátky nedostaneme, May Belle. Ty tvoje tyčinky už nejspíš putují, aby Janice Averyové měkce vystlaly zadek.“

Leslie se zahihňala, ale May Belle na to neměla náladu. „Ty jseš zbabělec, Jesse. Kdybys nebyl srab, zbil bys každého, kdo by sebral tvoji sestřičce čokoládavý tyčinky.“ A nanovo se rozvzlykala.

Jess ztuhl. Vyhnul se Leslieině pohledu. Panebože, neunikne tomu. Bude si to muset s tou příšernou opicí rozdat.

„Podívej se, May Belle,“ ozvala se Leslie. „Jestli se Jess začne s Janice Averyovou rvát, moc dobře víš, co se stane.“

May Belle si otřela nos o hřbet ruky. „Zbije ho.“

„Ne, kdepak. Vyhoděj ho ze školy za to, že se pere s holkama. Víš, jaký je pan ředitel Turner na kluky, co se strefují do holek.“

„Ukradla mi moje tyčinky.“

„Já vím, May Belle. Něco s Jessem vymyslíme, jak jí to oplatit. Vid, Jesse?“

Horlivě přikyvoval. Cokoli bylo lepší než slíbit, že se s Janice Averyovou popere.

„A co teda uděláte?“

„Ještě nevím. Musíme si to moc pečlivě připravit, ale slibuju ti, May Belle, že se jí pomstíme.“

„Řekni na mou duši a ruku na srdce!“

Leslie si slavnostně položila ruku na srdce. May Belle se potom plná očekávání obrátila k Jessovi, a tak se i on zadušoval a pracně se snažil nepřipadat si jako blázen, že uprostřed hřiště s rukou na srdci přísahá prvňačce.

May Belle hlasitě popotáhla. „Když já bych radši viděla, jak ji někdo zmlátí, až z ní bude mastnej flek.“

„Máš pravdu,“ řekla Leslie, „ale když tuhle školu vede pan ředitel Turner, nic lepšího nám nezbývá, vid, Jesse?“

„Jasně.“

Odpoledne, schouleni v pevnosti Terabithia, měli válečnou poradou: Jak napálit Janice Averyovou, aniž je nakonec někdo setře a vyhodí. V tom byl celý problém.

„Třeba bychom nějak zařídili, že by ji při něčem nachytali.“ Leslie vymýšlela něco dalšího, když oba zavrhli nápad, že by jí dali na sedadlo v autobuse med a do tekutého mýdla na ruce lepidlo. „Víš, Janice na dívčím záchodě kouří. Kdyby se nám povedlo, že by kolem šel Turner, zrovna když se zevnitř dere ven kouř –“

Jess beznadějně zavrtěl hlavou. „Ani ne za pět minut by věděla, kdo mu to píchnul.“ Chvilí oba mlčeli a v duchu si přebírali, co by Janice udělala tomu, kdo na ni žaloval u ředitele. „Musíme ji napálit tak, že se nedozví, kdo to udělal.“

„To jo.“ Leslie převalovala v ústech suchou měručku. „Víš, co holky jako Janice nejvíc naštvě?“

„Co?“

„Když z nich někdo udělá pitomou kačenu.“

Jess si vzpomněl, jak se Janice tvářila, když všechny v autobuse rozesmál na její účet. Leslie má pravdu. V té staré hroší kůži se najde puklina. „No jo.“ Přikývl a začínal se usmívat. „Že bychom na ni šli přes to, jak je tlustá?“

„A co třeba přes kluky?“ začala pomalu Leslie. „Nevíš, po kom jede?“

„Nejspíš po Willardovi Hughesovi. Každá holka ze sedmičky před ním padá na zadek.“

„Prima.“ Leslie se rozzářily oči. Okamžitě měla

plán. „Hele, napíšeme jí vzkaz, jako by od Willarda.“

Jess už si bral tužku z plechovky a rval z bloku pod kamenem kus papíru. Podával je Leslie.

„Ne, piš ty. Já píšu na Willarda moc úhledně.“

Připravil se a čekal.

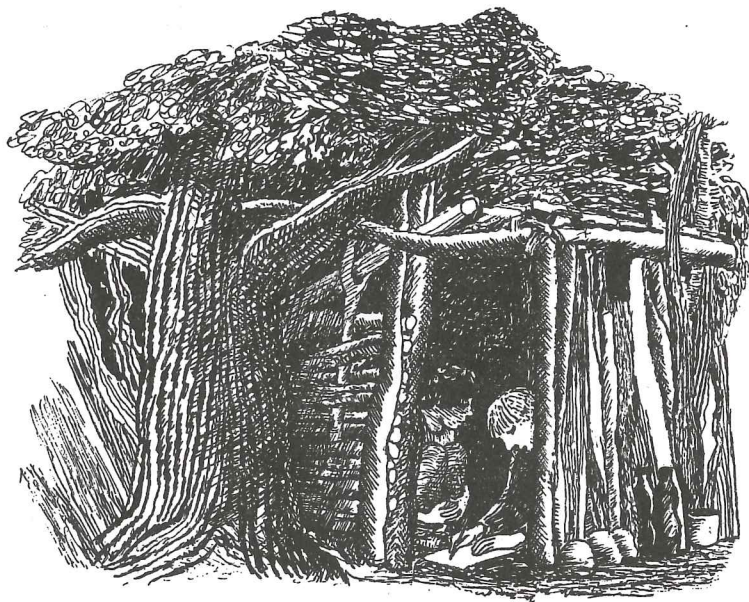
„Tak dobře,“ řekla Leslie. „Hm. ‚Drahá Janice.‘ Ne. ‚Nejdražší Janice.‘“

Jess pochybovačně váhal.

„Věř mi, Jesse. Sežere to i s chlupama. Takže: ‚Nejdražší Janice.‘ Netrap se s pravopisem a s čárkami. Musí to vypadat, jako by to skutečně psal Willard. Tak teda: ‚Nejdražší Janice, asi tomu nebudeš chtít věřit, ale já tě miluju.‘“

„Ty myslíš, že na to...?“ zeptal se Jess, když to napsal.

„Už jsem ti říkala, že to zbaští. Holky jako Janice Averyová věří, co v takovéhle situaci chtějí. Takže



dál: ‚Jestli řekneš, že mě nemiluješ, tak mi to zlomí srdce. Jestli mě máš ráda tolik, jako já tebe, miláčku –‘“

„Zaraž. Nestačím tak rychle psát.“

Leslie počkala, a když zvedl hlavu, pokračovala roztouženým hlasem. „Počkej na mě dnes po vyučování za školou. Nedělej si hlavu z toho, že ti ujede autobus. Chtěl bych tě doprovodit domů a povídat si o nás – NÁS napiš velkými písmeny – miláčku. Zdraví tě a líbá Willard Hughes.“

„Líbá?“

„Ano, líbá. Připoj k tomu taky řadu hvězdiček.“ Odmlčela se a dívala se mu přes rameno, jak to dopisuje. „Ano. A ještě napiš P. S.“

Poslechl.

„Takže: ‚Nikomu o tom – nikomu vo tom neříkej. Ať je zatím naše láska tajemstvím jenom nás dvou.‘“

„Proč to tam dodáváš?“

„Protože by to určitě někomu vyžvanila, ty blázne.“ Leslie si vzkaz znovu četla a souhlasně přikyvovala. „Prima. Máme tam dvě jasné chyby.“ Ještě chvíli na vzkaz koukala. „Na tohle jsem dobrá.“

„Zřejmě. Mělas asi nějakou velkou tajnou lásku v Arlingtonu.“

„Jesse Aaronsi, že tě zabiju!“

„Hele, holka, pozor, zabiješ krále Terabithie a budeš mít malér.“

„S kralovraždou,“ prohlásila hrdě.

„Ano, se zavražděním krále.“

„Vyprávěla jsem ti už ten příběh o Hamletovi?“

Převalil se na záda. „Ještě ne,“ řekl šťastně. Panebože, jak měl ty Leslieiny příběhy rád! Jednou, až na to bude stačit, ji požádá, aby ty příběhy sepsala a udělala z nich knížku a nechala mu k nim udělat obrázky.

„Takže kdysi žil jeden dánský princ,“ začala, „a ten se jmenoval Hamlet...“

V hlavě si kreslil hrad plný stínů se zmučeným princem procházejícím se na hradbách. Jak by nakreslil ducha nořícího se z mlhy? Pastelky by na to samozřejmě nestačily, ale s barvami by šlo nanést jednu slabou barvu na druhou, takže by bylo vidět bledou postavu vystupující z hloubi papíru. Roztrásl se. Uvědomil si, že by to dokázal, kdyby mu Leslie dovolila použít její barvy.

Nejtěžší částí plánu, jak napálit Janice Averyovou, bylo nastrčit ten vzkaz. Příštího dne se ráno vkradli do školní budovy ještě před prvním zvoněním. Leslie šla pár metrů napřed, aby nikoho nezapadla, že jdou spolu, pokud by na ně přišli. Pan ředitel Turner byl pes na kluky a holky, které natchytl, jak se tajně spolu plíží po chodbách. Dostala se ke dveřím sedmé třídy a nahlédla dovnitř. Potom dala znamení Jessovi, ať jde za ní. Vlasy mu stály na hlavě. Panebože!

„Jak najdu její stůl?“

„Já myslela, že víš, kde sedí.“

Zavrtěl hlavou.

„Asi se budeš muset do každého podívat, než ho najdeš. Pospěš si. Já budu hlídat.“ Zavřela tiše dveře a jemu nezbylo než šmátrat v každém stolku a přitom být opatrný, aby všechno nepřeházal, ale ruce se mu třásly tak, že stěžl dokázal něco vytáhnout a vyhledat jméno.

Najednou uslyšel Lesliein hlas. „Jé, paní učitelka Pierceová! Já tu na vás čekám.“

Propána! Učitelka sedmé třídy je už tady na chodbě a míří sem do učebny. Stál jako přimražený. Přes zavřené dveře neslyšel, co jí na to paní učitelka Pierceová odpovídá.

„Ano, paní učitelko. Na jižní straně školy je hrozně zajímavé hnízdo, a protože vy toho o přírodě tolik víte,“ Leslie mluvila stále hlasitěji, „tak jsem si říkala, že snad budete mít minutku, abyste se tam

se mnou podívala a řekla mi, kdo si ho vystavěl.“

Slyšel nějakou nejasnou odpověď.

„Díky, paní učitelko,“ Leslie prakticky křičela, „opravdu vás nezdržím, jen minutku, tolik mě to zajímá.“

Jakmile uslyšel vzdalující se kroky, proběhl kolem zbývajících stolků, až – no konečně! – našel stůl se sešitem nadepsaným jménem Janice Averyové. Strčil vzkaz nahoru na všechny ostatní věci ve stolku a hnál se ze třídy na chlapecký záchod, kde se schoval v jedné kabině, dokud nezazněl zvonek svolávající žáky do třídy.

O polední přestávce se Janice držela v uzavřeném chumlu s Wilmou a s Bobby Sue. Tentokrát si ta dívčí trojice neutahovala z malých holčiček, ale zavěšeny do sebe se šly podívat na fotbal velkých kluků. Když šly ty tři kolem nich, všiml si Jess, jak je Janice celá růžová a hrdě se nese. Zakroutil na Leslie očima a ona zakoulela očima po něm.

Když se odpoledne chystal autobus odjet, začal jeden z žáků sedmé třídy, Billy Morris, volat na paní Prenticeovou, že ještě nenastoupila Janice Averyová.

„To je v pořádku, paní Prenticeová,“ ozvala se Wilma Deanová. „Dneska s náma nejede.“ A pak hlasitě šeptala. „Vždyť přece víte, že Janice má dnes důležitý rande, víte s kým.“

„S kým?“ zeptal se Billy.

„S Willardem Hughesem. Je do ní tak udělanej, že je z toho vedle. Jde s ní pěšky až k nim domů.“

„Nepovídej? Vždyť zrovna odjela tři sta čtyřka a v ní vzadu Willard Hughes. Nijak to nevypadá, že by něco věděl o tom superrandeti.“

„Nelži, Billy Morris!“

Billy něco hrubě odsekl a celé zadní sedadlo se ponořilo do vášnivého diskuse, jestli jsou Janice Averyová a Willard Hughes do sebe zamilovaní a jestli se tajně scházejí nebo ne.

Když Billy z autobusu vystupoval, houkl na Wilmu: „Měla bys radši Janice říct, že se Willard naštvě, až uslyší, co tu o něm po škole vytrubuješ!“

Wilma, v obličejí rudá, zaječela z okna: „Hele, ty pitomče. Promluv si s Willardem a uvidíš. Zeptej se ho na ten dopis! Uvidíš!“

„Chudák Janice Averyová,“ špitl později Jess, když už seděli ve svém hradě.

„Chudák? Zaslouží si to všechno do poslední kapky!“

„Asi jo.“ Povzdechl si. „Ale stejně —!“

Leslie to vzalo dech. „Snad nelituješ, že jsme to udělali?“

„Ne. Myslím, že jsme to udělat museli, ale stejně —“

„Stejně co?“

Zazubil se. „Možná že mám pro Janice slabost, jako ji máš ty pro vraždící kosatky.“

Plácla ho do zad. „Pojďme ven, koukneme se po nějakých obrech nebo strašidlech a pustíme se do nich. Janice Averyová mi už leze krkem.“

Nazítrí napochodovala Janice Averyová do autobusu, v očích vyzývavý pohled, jen ať si někdo troufne pípnout. Leslie štouchla do May Belle.

May Belle vykulila oči. „Vy jste —?“

„Pššt. Ano.“

May Belle se úplně otočila a zadívala se na zadní sedadlo. Potom se obrátila zpátky a štouchla do Jessa. „To jste ji vy tak naštváli?“

Jess přikývl, ale snažil se přitom moc hlavou nepohybovat.

„Ten dopis jsme napsali my,“ šeptala jí Leslie. „Nesmíš to ale nikomu říct, zabila by nás.“

„Já vím,“ řekla May Belle a oči jí zářily. „Já vím.“

Do Vánoc byl téměř ještě měsíc, ale doma u Jessa myslela děvčata už jenom na ně. Ellie a Brenda měly obě toho roku chlapce na střední škole a otázka, co jim dát a jaký dárek od nich mohou očekávat, byla předmětem nekonečných dohadů a hádek. Hádek proto, že maminka jako jindy naříkala, že zdaleka nemá dost peněz na vánoční dárky pro svoje malé holčičky, natož aby se kupovala alba nebo trička pro dva úplně cizí kluky, které v životě neviděla.

„Copak chystáš pro svou drahou ty, Jesse?“ Brenda se podle svého zvyku nechutně šklebila. Snažil se nevšímát si jí. Četl si knížku půjčenou od Leslie a dobrodružství jednoho pasáčka vepřů byla pro něho důležitější než Brendina hubatost.

„Copak to, Brendo, nevíš?“ přidala se Ellie. „Jess přece žádnou dívku nemá.“

„Protentokrát máš pravdu. Nikdo, komu to myslí, by tu tyčku nenazval dívkou.“ Brenda mu strčila hlavu před obličej a s úšklebkem vyslovovala slovo dívka velkými nalíčenými rty. Cítil, jak to v něm stále víc vře, a kdyby nevyskočil ze židle a nešel pryč, byl by ji praštil.

Později uvažoval, co ho tak naštvalo. Částečně ho samozřejmě namíchlo, že si někdo tak pitomý jako Brenda myslí, že si může na účet Leslie dělat legraci. Hluboce se ho dotklo, když si uvědomil, že to je zrovna Brenda, jeho vlastní sestra, a že skutečně z pohledu kohokoli cizího není mezi ním a Leslie žádný příbuzenský vztah. Možná jsem byl nalezenec, jako v pohádkách. Kdysi dávno, když ještě byla v potoku voda, připlul jsem po něm v košíku vysmoleném pryskyřicí, aby do něho neteklo. Tatínek mě našel a přinesl sem, protože vždycky

chtěl syna a měl jenom hloupé holky. Moji skuteční rodiče a sourozenci žijí kdesi daleko – až někde za Západní Virginii, či dokonce za Ohiem. Kdesi mám rodinu, která má pokoje plné knih a dosud oplakává ukradené děťátko.

Probral se. Proč se vlastně vzteká? Zlobí se také proto, že co nevidět budou Vánoce a on pro Leslie nic nemá. Ne že by očekávala něco drahého, ale on sám jí potřebuje něco dát stejně moc, jako potřebuje jíst, když má hlad.

Uvažoval, že by jí udělal svazeček svých kreseb. Dokonce si na ně ukradl ve škole papír a pastelky. Avšak nic z toho, co nakreslil, se mu nezdálo dost dobré a nakonec vždycky nedokončenou stránku přecháral a strčil do kamen a spálil.

Poslední týden školního vyučování před svátky začínal být Jess zoufalý. Neměl koho požádat o pomoc nebo o radu. Tatínek mu řekl, že mu dá dolar na každého člena rodiny, ale i kdyby rodinné dárky ošidil, nijak tím nemohl získat dost peněz, aby pro Leslie koupil něco, co by si zasloužila. Kromě toho si May Belle vroucně přála panenku Barbie a on už slíbil, že se na ni složí společně s Ellie a Brendou. Potom se zvedly ceny panenek a Jess zjistil, že bude muset ubrat z dolarů pro ostatní, aby měl celou potřebnou částku pro May Belle. May Belle toho roku jaksi potřebovala něco mimořádného. Pořád se kolem nich motala. Nemohli ji s Leslie zapojit do svých her, ale někomu jako May Belle se to těžko vysvětlovalo. Proč si nehraje s Joyce Ann? Přece se nemůže čekat, že ji bude pořád bavit on. Přesto – přesto by měla mít Barbie.

Neměl tedy žádné peníze a připadal si úplně bezmocný, když se snažil přijít na něco pro Leslie. Leslie nebude ani jako Brenda, ani jako Ellie. Nebude se mu smát, ať jí dá cokoli. Jenže on sám kvůli sobě jí musí dát něco, na co může být hrdý.

Kdyby měl peníze, koupil by jí televizi. Takovou

tu malou japonskou, kterou by mohla mít u sebe v pokojíčku, aniž by obtěžovala Judy a Billa. Nezdálo se mu při všech jejich penězích správné, že se zbavili televize. Leslie by se na ni nedívala tak jako Brenda – nekonečné hodiny a s otevřenou pusou a očima vykulenýma jako zlatá rybka. Občas se ale člověk rád na televizi dívá. Přinejmenším kdyby ji měla, kluci a holky ve škole by přišli o jednu věc, kvůli kterým se jí pošklebují. Samozřejmě však nepřipadalo v úvahu, že by jí mohl televizi koupit. Vůbec myslet na to bylo od něho hloupé.

Panebože, je hlupák! Civěl nešťastně ven oknem školního autobusu. Je to zázrak, že holka jako Leslie s ním vůbec tráví čas. Asi že tu nikdo jiný není. Kdyby v té pitomé škole našla někoho jiného – Téměř, hlupák, minul vývěsku, aniž mu došlo, co na ní stojí. Přesto mu kdesi v hlavě blesklo a Jess vyskočil a tlačil se přes Leslie a May Belle.

„Nashle,“ zamumlal a prodíral se uličkou přes natažené nohy. „Pustila byste mě prosím tady ven, paní Prenticeová?“

„Nejsme na tvé zastávce.“

„Mám něco mamince zařídit,“ zalhal.

„Jen abych z toho neměla malér.“ Začala brzdit.

„To ne. Děkuju.“

Vyskočil ven, ještě než autobus plně stál, a běžel zpátky k té ceduli. Stálo na ní: *Štěňata – zdarma!*

Jess se s Leslie domluvil, že se spolu na Stědrý den odpoledne sejdou u hradní pevnosti. Zbytek rodiny se vydal na poslední nákupy do Millsburgu, ale on zůstal doma. Pejsek byl cosi malého hnědočerného s velkýma hnědýma očima. Jess sebral Brendě v zásuvce mašli a spěchal přes louku a dolů z kopce se štěnětem, které se mu vrtělo v náručí. Než se dostal ke korytu potoka, olízalo mu obličej, až ho celý pálilo, a počuralo na prsou bundu, ale nemohl se zlobit. Pevně je sevřel pod paží a co

nejopatrněji se přehoupl přes potok. Mohl strouhu přejít pěšky. Bylo by to snazší, ale neubráníl se pocitu, že do Terabithie je třeba vstoupit předepsaným způsobem. Nepřipustí, aby štěně porušilo pravidla. Pro oba by to mohlo znamenat neštěstí.

U pevnosti uvázal štěněti kolem krku mašli, smál se, jak couvalo před smyčkou a žvýkalo konce stužky. Bylo to chytré, čiperné stvořeníčko – dárek, na jaký Jess mohl být hrdý. Nebylo pochyb, Lesliiny oči se rozzářily radostí. Klekla si na studenou zem, popadla štěně a přiložila si je ke tváři.

„Dej si pozor,“ varoval ji Jess. „Dokáže tě pocíkat víc než vodní pistole.“

Leslie štěně trochu od sebe odtáhla. „Je to on, nebo ona?“

Jednou vzácně mohl poučit Leslie Jess. „Chlapec,“ řekl šťastně.

„Tak to ho pojmenujeme Princ Terrien a uděláme z něho strážce Terabithie.“

Položila štěně a vstala.

„Kam jdeš?“

„Do sosnového háje,“ odpověděla. „Nastal přece čas velké radosti.“

Později odpoledne dala Jessovi svůj dárek Leslie. Byla to krabice vodovek se čtyřadvaceti tubami různých barev a třemi štětci a blokem silných křídových papírů. „Jejda, díky,“ řekl. Snažil se přijít na to, jak lépe by to vyjádřil, ale nepřišel na nic. Opakoval: „Moc ti děkuju.“

„Není to tak velký dárek jako ten od tebe,“ řekla Leslie skromně, „ale doufám, že se ti bude líbit.“

Rád by jí řekl, jak dobře a hrdě se díky ní cítí, že už mu víc na zbytku Vánoc nezáleží, protože dnešek byl tak dobrý, ale nenacházel potřebná slova. „Jasně, jasně,“ opakoval a potom si klekl a začal na Prince Terriena štěkat. Štěně kolem něho pobíhalo v kruzích a radostně ňafalo.

Leslie se začala smát. To Jessa podněcovalo. Na-

podoboval všechno, co pejsek udělal, nakonec sebou žuchnul na zem s vyplazeným jazykem. Leslie se smála, že ze sebe stěží dokázala vypravit slova: „Ty jseš – ty jseš blázen. Jak ho chceš naučit, aby z něho byl vznešený strážce? Ty z něho uděláš šaška.“ *R-r-r-af*, poňafával Princ Terrien a koulel očima vzhůru k obloze. Jessa s Leslie tím odrovnal. Smáli se, až je všechno bolelo.

„Možná že bychom z něho přece jen měli udělat dvorního blázna,“ prohlásila nakonec Leslie.

„A co s jeho jménem?“

„No ať si svoje jméno nechá. Dokonce i princ může být blázen,“ prohlásila Leslie svým nadneseným terabithským hlasem.

Ještě večer se ho držela šťastná odpolední pohoda. Ani hašteření sester, kdy se budou otvírat dárky, se ho nedotklo. Pomohl May Belle zabalit je-



jí ubohé dárečky, a dokonce si s ní a s Joyce Ann zazpíval koledu. Potom se Joyce Ann rozplakala kvůli tomu, že nemají krb a Ježíšek k nim nenajde cestu, a najednou mu jí bylo líto, že jela na trh do Millsburgu a viděla tam všechno možné a že si dělá naději, že jí štedrý svatý dárcе splní všechna přání. May Belle byla v šesti letech už příliš chytrá. Ta jenom doufala v tu pitomou Barbie. Joyce Ann bude jedno, že má pro ni jenom sponku do vlasů. Bude to vyčítat Ježíškovi a ne jemu, že tak šetřil.

Nešikovně Joyce Ann objal. „Ale no tak, Joyce Ann, nebreč. Ježíšek si cestu najde. Nepotřebuje žádný komín od krbu, že mám pravdu, May Belle?“ May Belle se na něho dívala svýma velkýma vážnýma očima. Jen na ni přes hlavičku Joyce Ann významně mrkl. Obměkčila se.

„Jasně, Joyce Ann. Najde si cestu. On ví o všem,“ zkrivila pravou tvářičku v marné snaze opětovat Jessův významný pohled. Byla hodná. Skutečně tu jejich May Belle má rád.

Příštího dne ráno jí pomáhal oblékat a svlékat Barbie nejmíň třicetkrát. Nasoukávat přiléhavé šaty přes paninu hlavu a paže a zapínat droboučké patentky bylo nad síly buclatých prstíků šestileté holčičky.

On dostal závodní autíčka a zkoušel si s nimi hrát, aby tatínka potěšil. Nebyla to žádná velká autodráha, jaké předvádějí v televizních reklamách, ale byla na elektriku a Jess věděl, že tatínek za ni dal víc peněz, než měl. Ta hloupá autíčka však v zátačkách pořád vypadávala z dráhy a tatínek je netrpělivě proklínal. Jess si přál, aby byla v pořádku. Tolik chtěl, aby tatínek byl na svůj dárek hrdý tak, jako on sám byl na to štěně.

„Jsou opravdu senzační. Jenom jsem ještě nepřišel na to, jak je pouštět.“ Nakláněl se nad umělou dráhou ve tvaru osmičky, v obličejí byl rudý, a stále si odhrnoval vlasy z očí.

„Lacinej šmejd.“ Tatínek kopl do podlahy nebezpečně blízko dráhy. „Dnes za svoje peníze člověk nic nedostane.“

Joyce Ann ležela na posteli a vřískala, protože si vytrhla šňůrku ze své mluvící panenky a ta přestala mluvit. Brenda nadmula pusou, protože Ellie dostala punčocháče a ona jenom ponožky. Ellie nevěděla nic lepšího, než že v nových punčocháčích poskakovala a s velkou pompou pomáhala mamince s přípravou šunky a sladkých brambor k slavnostní večeři. Panebože, někdy je Ellie stejně nafoukaná jako Wanda Kay Mooreová.

„Vážený Jesse Olivere Aaronsi mladší, velice bych ocenila, kdybys nechal hraní s těma bláznivýma autíčkama natolik dlouho, abys podojil. Naše drahá Bessie na rozdíl od nás svátky neslaví.“

Jess vyskočil, byl rád, že má výmluvu, proč odejít od dráhy, která mu nechtěla fungovat k tatínkově spokojenosti. Maminka si zřejmě nevšimla, jak pohotově zareagoval, a dál si stěžovala. „Nevím, co bych si bez Ellie počala. Jedině jí, děcka, záleží na tom, jestli vůbec žiju.“ Ellie se usmála jako ztělesněný anděl nejdřív na Jessa a potom na Brendu, která na ni zlobně civěla.

Leslie ho musela vyhlížet, protože jen co Jess vyšel na dvůr, viděl ji, jak vybíhá ze starého stavení Perkinsových a pod nohy se jí plete štěně. Hnalo se za ní a obíhalo ji kolem dokola.

Sešli se u Bessiina chlěva. „Myslela jsem si už, že se dnes ráno ani venku neobjevíš.“

„No to víš, Vánoce.“

Princ Terrien začal dorážet na Bessiiny paznehty. Bessie nervózně přešlapovala. Leslie štěně zvedla, aby Jess mohl dojit. Štěně sebou vrtělo a lízalo ji, téměř nemohla mluvit. Šťastně se chichotala. „Hlupáček pejsek,“ řekla hrdě.

„To jo.“ Měl pocit, jako by Vánoce začínaly znovu.

Pan Burke začal s opravami starého Perkinsovic stavení. Po Vánocích byla paní Burkeová právě v polovině knihy, kterou psala, takže mu nijak nemohla pomáhat, a proto zůstalo na Leslie, aby sháněla a přinášela, co bylo třeba. Pan Burke se sice dobře vyznal v politice a hudbě, ale jinak byl dost roztržitý. Odložil kladívko, aby se podíval do knihy Jak se co dělá, a pak, než se pustil do dalšího úkolu, se mu to kladívko ztratilo. Leslie mu uměla věci najít a on s ní rád pracoval. Když přišla domů ze školy i o víkendech, chtěl ji mít po ruce. Leslie to všechno Jessovi vysvětlila.

Jess zkusil chodit do Terabithie sám, ale nemělo to smysl. K vyvolání kouzla bylo zapotřebí Leslie. Báł se, že všechno zničí, jakmile se je bude sám násilně snažit přivolat, když je jasné, že se ho kouzlo zdráhá zmocnit.

Sotva přišel domů, buď ho hned maminka hnala, aby něco udělal, anebo po něm May Belle chtěla, aby si hrál s Barbie. Panebože, nejmíň milionkrát si přál, aby na tu hloupou pannu nikdy nepřispěl. Sotva si lehl na podlahu, aby si maloval, hned přišla May Belle s tím, aby panně nasadil paži, anebo zapnul šaty. S Joyce Ann to bylo ještě horší. Začala se dábelky bavit tím, že když ležel a kreslil, prudce mu dřepala na zadek. Když na ni zařval, aby kruci slezla, strčila si ukazováček do koutku úst a hlasitě runcala. A to samozřejmě vyvolalo mamčinu reakci.

„Jesse Oliver! Nech to dítě na pokoji. Jak si to vůbec představuješ, natáhnout se uprostřed podlahy a nic nedělat? Neříkala jsem ti, že musíš naštipat dříví do kamen, abych mohla uvařit večeři!“

Občas se příkradl ke starému stavení Perkinso-

vých. Princ Terrien tam kňučel na zápraží, kam ho pan Burke vždycky zahnal. Těžko by mu to někdo vyčítal. Nikdo nic nesvede udělat, když mu takový tvoreček chňape po ruce, anebo skáče, aby mu olízal obličej. Jess pak Prince brával s sebou proběhnout se nahoře po louce Burkeových. Pokud bylo mírné počasí, Bessie za plotem nervózně bučela. Zřejmě si nemohla zvyknout na to štěkání a rafání. Anebo to je roční dobou – poslední zbytky zimy kazí všem náladu. Nikdo nevypadal šťastně, ani lidi, ani zvířata.

Až na Leslie. Byla úplně posedlá tím, jak dávali ten zchátralý dům do pořádku. Těšilo ji, že ji tatínek potřebuje. Polovinu času, kdy měli pracovat, spolu propovídali. Učila se svému otci „rozumět“, jak mu o přestávce rozzářeně vyprávěla. Jessa nikdy v nejmenším nenapadlo, že by měl člověk rodičům rozumět, stejně jako že trezory v millsburské První národní bance čekají a dožadují se násilného otevření. Rodiče jsou, jací jsou. Nečeká se od tebe, aby sis s nimi lámal hlavu. Není to divné, když se dospělý chce kamarádit s vlastním dítětem? Měl by mít kamarády stejně staré jako on a ji nechat, ať má svoje.

Pomyšlení na Lesliina otce Jessa roztrpčovalo. Jako když ho trápila afta a on do ní kousal, ale ona byla stále větší a horší místo lepší. Spoustu času věnujete tomu, že se jí snažíte zuby nedotknout. A pak na tu otravnou věc zapomenete a kousnete se do ní. Panebože, ten člověk mu překáží. Dokonce mu to kazilo i zbývající chvíle s Leslie. Sedávala s ním o přestávce a klábosila a bylo to téměř jako za starých časů. A pak bez nejmenšího upozornění řekla: „Bill si myslí to a to.“ Lup ho! Rovnou do toho bolestivého místa.

Nakonec si toho Leslie přece jen všimla. Teprve v únoru, a u děvčete tak chytrého jako Leslie to trvalo dost dlouho.

„Proč nemáš rád Billa?“

„Kdo ti to řekl?“

„Jess Aarons. To si myslíš, že jsem tak hloupá?“

Pěkně hloupá – někdy. Avšak ve skutečnosti řekl: „Proč si myslíš, že ho nemám rád?“

„Už k nám domů nikdy nechodíš. Nejdřív jsem si myslela, že kvůli něčemu, co jsem udělala já. Ale to zřejmě ne. Ve škole se mnou dál mluvíš. Fůru času tě vidím na louce, jak si hraješ s Princem, ale ke dveřím se nepřiblížíš.“

„Máš pořád moc práce.“ S nepříjemným pocitem si přitom uvědomoval, že to zní, jako by mluvila Brenda.

„Kecy! Vždyť by ses přece mohl nabídnout, že nám pomůžeš.“

Jako by se najednou po bouři znovu rozjasnilo. Kdo je teda hlupák?

Přesto mu pár dní trvalo, než se cítil v přítomnosti Lesliina otce dobře. Částečně byl problém v tom, že nevěděl, jak mu říkat. „Hele,“ spustil a otočili se k němu Leslie i její otec. „Pane Burke, víte?“

„Byl bych rád, kdybys mi říkal Bille, Jesse.“

„Jistě.“ Další pár dní to jméno pracně vykoktával, ale po určité praxi to bylo snazší. Pomohlo mu také, že Bill přes všechnu svou inteligenci a knihy některé věci neznal. Jess přišel na to, že mu je skutečně užitečný a neotravuje, že pro Billa nepředstavuje něco, s čím by se musel smířovat, anebo co by strkal na verandu jako Prince.

„Jsi úžasný, Jesse,“ říkával Bill. „Kde ses to naučil?“ Jess vlastně nikdy nevěděl, jak k čemu přišel, tak jen pokrčil rameny a nechal Billa i Leslie, ať si ho vzájemně pochvalují – i když práce sama byla dostatečnou pochvalou.

Nejdříve vytrhali prkna, která zakrývala starodávný krb, a přišli na staré cihly jako prospektoři na hlavní žílu. Potom odstranili ze stěn obývacího

pokoje staré tapety – všech pět řvavých vrstev. Když tak láskyplně dům spravovali a natírali, naslouchali občas Billovým deskám, anebo si zpívali. Leslie s Jessem učili Billa některé písně paní učitelky Edmundové a Bill je zase učil, které znal on. Jindy si povídali. Jess udiveně naslouchal, jak Bill vysvětluje, co se děje ve světě. Kdyby ho tak slyšela maminka, byla by přísahala, že je to druhý Walter Cronkite, ten slavný komentátor, a žádný „hipík“. Burkeovi byli chytří. Možná že ne zrovna na to, jak něco spravit nebo vypěstovat, ale způsobem, jak Jess skutečně živé lidi nikdy nepoznal. Jako když jednoho dne pracovali a dolů k nim sešla Judy. Hlasitě jim četla, převážně poezii a něco z toho italsky, čemu Jess samozřejmě nerozuměl, ale ponořil se do sytých zvuků slov a nebránil se hřejivému pocitu, že Burkeovi jsou skvělí.

Obývací pokoj si vymalovali zlatě. Leslie a Jess ho chtěli modrý, ale Bill trval na zlatě a ta se ukázala tak krásná, že byli rádi, že se podrobili. Pozdě odpoledne tam od západu šikmo dopadalo slunce, až jím byla místnost celá zalitá.

Nakonec si Bill vypůjčil v Millsburgu brusku, z podlahy sbrousili černý nátěr až na široká dubová prkna a znovu je vyleštili.

„Žádné koberce,“ řekl Bill.

„Ano,“ souhlasila Judy. „To by bylo jako zakrýt Monu Lisu závojem.“

Když Bill s dětmi oškrábali poslední zbytky barvy z oken žiletkou a umyli skla, zavolali Judy z její pracovny nahoře, aby se přišla podívat. Všichni čtyři se posadili na zem a rozhlíželi se kolem sebe. Bylo to senzační.

Leslie s hlubokým uspokojením vydechla. „Tenhle pokoj miluju,“ řekla. „Cítíte to zlaté kouzlo? Mohl by být“ – Jess poplašeně vzhlédl – „i v nějakém paláci.“ Ulevilo se mu. V takovém rozpoložení by člověku snadno uklouzlo i přísězné tajemství. Ale

neřekla nic, ani Billovi, ani Judy, a přitom Jess věděl, jak jsou jí rodiče blízcí. Musela si jeho obav všimnout, protože na něho přes Billa a Judy mrkla, stejně jako on někdy mrkal na May Belle přes hlavu malé Joyce Ann. Terabithia patřila stále jenom jim dvěma.

Příští odpoledne zavolali Prince a zamířili do Terabithie. Bylo to víc než měsíc, co tam spolu byli naposled, a když se blížili ke korytu potoka, zpomalili. Jess si nebyl jistý, zda si ještě pamatuje, jak vystupovat coby král.

„Mnoho let jsme byli pryč,“ šeptala Leslie. „Co myslíš, jak se asi našemu království dařilo za naší nepřítomnosti?“

„Kde jsme byli?“

„Podrobovali jsme si nepřátelské divochy na našich severních hranicích,“ odpověděla. „Komunikační spoje však byly narušeny, takže o naší milované otčině nemáme žádných zpráv po drahné měsíce.“ Takhle snad normálně mluví královna? Jess by se jí v tom rád vyrovnal. „Myslíš, že došlo k něčemu zlému?“

„Musíme být odvážní, můj králi. Mohlo se tak stát.“

Mlčky se zhoupli přes koryto potoka. Na druhém břehu Leslie zvedla dva klacky. „Váš meč, pane,“ zašeptala.

Jess přikývl. Přikrčili se a plížili se k pevnosti jako policejní detektivové v televizi.

„Slyšíte, královno, pozor! Za vámi!“

Leslie se prudce otočila a začala zápasit s imaginárním nepřítelem. Pak se jich na ně vrhlo víc a Terabithii se rozléhal bitevní křik. Strážce říše pobíhal kolem v šťastných kruzích – zatím příliš mladé psisko, aby chápalo nebezpečí, které je všechny obklopuje.

„Zatroubili na ústup!“ zvolala statečná královna. „Hurá!“

„Vyžeňme je úplně pryč, aby se už nikdy nevrátili a nesužovali náš lid.“

„Koukejte, ať jste pryč! Táhněte! Zmizte!“ Zatlačovali nepřítele až ke korytu potoka, pod zimními bundami celí zpacení.

„Konečně! Terabithia je opět svobodná!“

Král usedl na kládu a otřel si obličej, ale královna ho nenechala dlouho odpočívat. „Sire, musíme se ihned odebrat do sosnového háje a vzdát díky za naše vítězství.“

Jess šel za ní do lesa, kde v přítomí mlčky zůstali stát.

„Komu děkujeme?“ zašeptal.

Otázka rozjasnila její tvář. „Ó Bože,“ začala. Byla jí však víc blízká kouzla než náboženství. „Ó duchové háje!“



„Tvá pravá ruka nám přinesla vítězství.“ Nepamatoval si, kde tohle slyšel, ale zdálo se to vhodné. Leslie na něho souhlasně pohlédla.

Navázala na svá slova. „Držte v ochraně Terabit-hii, veškerý její lid a nás, její vladaře.“

„Hurá!“

Jess se musel držet, aby se nesmál. „A taky štěňátko.“

„A též Prince Terriena, strážce a šaška. Amen.“

„Amen.“

Oběma se nějak podařilo potlačit řehot, dokud neopustili posvátné místo.

Několik dní po střetu s nepřáteli Terabithie je ve škole čekal střet zcela jiného druhu. O přestávce přišla Leslie Jessovi říct, že se chystala na dívčí záchod, ale zarazil ji pláč z jedné kabiny. Ztlumila hlas. „Zní to šíleně,“ řekla, „ale podle nohou jsem si jistá, že tam je Janice Averyová.“

„Nevykládej.“ Představa Janice Averyové, brečící na záchodové míse, se vymykala Jessově představivosti.

„Je jediná, kdo má na teniskách přeškrtnuté jméno Willarda Hughese. A pak kouř je tam tak hustý, že potřebuješ plynovou masku.“

„Víš určitě, že brečí?“

„Jesse Aaroni, přece poznám, jestli někdo brečí nebo ne.“

Proboha, co to s ním je? Kvůli Janice Averyové měl jen potíže a teď za ni cítí odpovědnost – tak jako za jednoho z těch Burkeových vlků, anebo za velryby vyplavené na pláž. „Vždyť přece ani nebrečela, když si z ní holky a kluci kvůli Willardovi po tom vzkazu utahovali.“

„Jo. Já vím.“

Podíval se na ni. „Takže co uděláme?“

„Uděláme?“ zeptala se. „Co tím myslíš, co že uděláme?“

Jak by jí to vysvětlil? „Podívej, Leslie. Kdyby byla nějaké zvíře, dravé zvíře, bylo by naší povinností pokusit se jí pomoci.“

Leslie se na něho podezíravě zadívala.

„No vždyť mně přece pořád říkáš, že se mám starat, co se kolem děje,“ řekl.

„Ale o Janice Averyovou?“

„Jestli brečí, tak něco určitě není v pořádku.“

„A co chceš teda dělat?“

Zrudl. „Já na dívčí záchody nemůžu.“

„Aha, rozumím. Chystáš se mě poslat do jámy lvové. Děkuji, ne, pane Aaroni.“

„Leslie, přísahám, že bych tam šel, kdybych mohl.“ A také si to opravdu myslel. „Přece se jí, Leslie, nebojíš?“ Nemínil ji tím provokovat, jenom ho ohromila představa, že by se Leslie bála.

Blýskla po něm očima a trhla dozadu hlavou tím svým hrdým způsobem. „Dobře, jdu tam. Ale ráda bych, abys věděl, Jesse Aaroni, že to považuju za nejhlupejší nápad, jaký jsi kdy v životě měl.“

Plížil se chodbou za ní a schoval se ve výklenku, který byl nejbližší dveří dívčích záchodů. Musí být alespoň tam, aby ji chytil, až ji Janice vykopne.

Když se za Leslie zhouply dveře, nastala chvilka ticha. Potom slyšel, jak Leslie něco říká. A pak řadu nadávek, příliš hlasitých, aby je zastřely zavřené dveře. Nato se ozvaly hlasité vzlyky, ale zaplať pámbu, Leslie to nebyla, a pak zároveň vzlyky a hovor – a zvonek.

Nemohl se nechat nacytat, jak pozoruje dveře dívčího záchoda, ale copak může odejít? Dezertoval by v případě požáru. Vyřešil to vpád dětí do budovy. Nechal se strhnout proudem arazil si to k suterénním schodům a v hlavě mu přitom vířily ty hlasité nadávky a vzlykot.

Zpátky ve třídě pátáků s očima přilepenýma ke dveřím vyhlížel Leslie. Zpola očekával, že ji uvidí, jak se plíží dovnitř přitisknutá k zemi jako kojot

v tom kresleném televizním seriálu. Vrátila se však s úsměvem, ani neměla monokl na oku. Tanečním krokem se přenesla k paní učitelce Myersové a šep-tem se jí omluvila, že jde pozdě, a paní učitelka se rozzářila s úsměvem, kterému se začínalo říkat „speciál pro Leslie Burkeovou“.

Jak by zjistil, co se stalo? Kdyby poslal Leslie lístek, ostatní by si ho přečetli. Leslie seděla o kus dál vpředu v rohu, nebyla ani blízko koše na papír, ani blízko ořezávátka na tužky, takže nemohl předstírat, že míří někam jinam, a tajně s ní prohodit slovo. A ona se nijak nesnaží dostat jeho směrem. O tom nebylo pochyb. Seděla zpříma na židli a tvářila se spokojeně tak jako motocyklista, který právě předjel čtrnáct nákladňáků.

Celé odpoledne se Leslie samolibě uculovala, i cestou na autobus, kde se na ni Janice Averyová jaksi pokřiveně pousmála, když si šla dozadu sednout, a Leslie se otočila k Jessovi, jako by říkala: „Vidíš!“ Div se nezbláznil, jak moc chtěl vědět, co se děje. Dokonce i když už autobus odjel, odmrštila ho Leslie pohledem a kývla hlavou směrem k May Belle, jako by říkala: „Před dětmi o tom hovořit nebudeme.“

Teprve až v bezpečné temnotě jejich pevnosti mu to pověděla.

„Víš, proč brečela?“

„Jak bych to mohl vědět? Proboha, Leslie, tak řekneš mi to? Co se tam hernajs dělo?“

„Janice Averyová je hrozně nešťastná holka. Uvědomuješ si to?“

„Kvůli čemu proboha bulila?“

„Je to strašně složitá situace. Teď už chápu, proč má Janice tolik problémů ve vztahu k ostatním lidem.“

„Povíš mi, co se stalo, než se z toho zcvoknu?“

„Věděls, že ji její táta bije?“

„Spoustu dětí tátové bijou.“ Vymáčkne se už konečně?

„To ne. On ji skutečně bije. Mlátí ji takovým způsobem, za jaký se v Arlingtonu dostávají lidi do vězení.“ Nevěřicně vrtěla hlavou. „Nedovedeš si představit...“

„Kvůli tomu brečela? Jenom že ji táta bije?“

„Ne, to ne. Bita je pořád. Kvůli tomu by ve škole nebrečela.“

„Tak proč vlastně brečela?“

„Totiž —“ Proboha, na tohle si Leslie potrpí. Bude ho napínat snad věčně. „Dnes totiž měla na otce takový vztek, že to pověděla svým takzvaným kamarádkám Wilmě a Bobby Sue.“

„No a?“

„A ty dvě — dvě —“ Hledala dostatečně odporné slovo, kterým by charakterizovala Janiciny přítelkyně, ale na žádné nepřišla. „Ty dvě holky to vyžvanily celé sedmé třídě.“

Bylo mu Janice najednou líto.

„Ví o tom dokonce i učitelka.“

„Páni!“ Vydechl prudce. V Lark Creeku existovalo pravidlo, důležitější než všechno, s čím přicházel ředitel Turner a na co dohlížel. Bylo to pravidlo, že potíže doma se nezatahují do života ve škole. Když byli rodiče chudí, anebo nevzdělaní či lakomí, anebo nepovažovali za potřebné mít televizi, čekalo se, že jejich děti je budou chránit. Zítřka už všichni žáci i učitelé ze základní larkcreekské školy budou s pochechtáváním hovořit o Janicině otci. Nezáleží na tom, zda jejich vlastní otcové jsou ve státní nemocnici, anebo ve federálním vězení, oni svoje otce nezradili, zato Janice ano.

„A víš co ještě?“

„Copak?“

„Pověděla jsem Janice, že nemáme televizi a že se všichni smáli. Řekla jsem jí, že chápu, jaké to je, když si všichni myslí, že jsem nějaká divná.“

„Co na to řekla?“

„Věděla, že mluvím pravdu. Dokonce mě žádala o radu, jako kdybych byla nějaká těšitelka zlomených srdcí.“

„Opravdu?“

„Řekla jsem jí, aby se tvářila, jako že vůbec neví, co Wilma a Bobby Sue řekly, anebo kde takovou šílenost slyšely, a všichni na to do týdne zapomenou.“ Najednou se k Jessovi ustaraně naklonila.

„Myslíš, že to byla dobrá rada?“

„Jak to mám vědět? Cítila se potom líp?“

„Myslím, že ano. Zdálo se, že je jí o moc líp.“

„Tak jsi jí poradila dobře.“

Opřela se, šťastně a uvolněně. „Víš co, Jesse?“

„Co?“

„Myslím, že mám teď díky tobě v larkcreekské škole jeden a půl kamarádů.“

Zabolelo ho, že pro Leslie tolik znamená mít kamarády. Kdy na to přijde, že jí nestojí za námahu? „Máš jich přece víc.“

„Kdepak, jeden a půl. Xantipa Myersová se nepočítá.“

Tam v jejich tajném sídle se v něm rozbublaly citty jako omáčka vzadu na kamnech — pocity smutné, že se cítí tak osamělá, ale promíšené také velkými zlomky štěstí. Přece jen ho uspokojovalo, že dokáže být Lesliiným jediným celým kamarádem na světě, tak jako ona byla jeho kamarádkou.

Když se večer chystal do postele se zhasnutým světlem, aby neprobudil malé sestřičky, překvapil ho pronikavý hlásek May Belle: „Jesse!“

„Jak to, že jsi ještě vzhůru?“

„Jesse, já vím, kam se s Leslie chodíte schovávat.“

„Co to říkáš?“

„Já vás sledovala.“

Skokem byl u její postele. „Nemáš mě co sledovat!“

„Pročpak?“ ozvala se odmlouvavým tónem.

Popadl ji za ramena a přiměl ji, aby se mu podívala do tváře. Mrkala v mdlém světle jako vylekané kuřátko.

„Tak dobře poslouchej, May Belle Aaronsová,“ šeptal divoce, „ještě jednou tě nachytám, že mě sleduješ, a těš se, co se ti stane!“

„No dobře, dobře.“ Vklouzla zpátky do postele. „Ty jseš ale hnusný. Měla bych to na tebe povědět mamince.“

„Koukej, May Belle, to neuděláš. Nesmíš mamince říct, kam s Leslie chodíme.“

Místo odpovědi popotáhla nosem.

Znovu ji popadl za ramena. Byl zoufalý. „Myslím to vážně, May Belle. Nikomu nic neřekneš!“ Pustil ji. „A už nikdy nechci znovu slyšet, že mě sleduješ nebo že mamince žaluješ, slyšíš?“

„Proč ne?“

„Protože jestli to uděláš — povím Billymu Jean Edwardsovi, že se ještě někdy v posteli počuráváš.“

„To neuděláš!“

„Podívej, holčičko, radši si se mnou nezahrávej.“

Přiměl ji přísahat na bibli, že to nikomu nepoví a že ho nebude sledovat, ale přesto dlouho nemoohl usnout. Copak může spoléhat se vším, co mu je drahé, na vzdornou šestiletou žábu? Někdy mu připadalo, že jeho život je křehký jako pampeliška. Stačí trochu fouknout z jakékoli strany, a chmýří se rozletí.

Do Velikonoc už moc času nezbývalo, ale jen málo nocí bylo natolik teplých, aby mohli nechat Bessie venku. A pak také přišel déšť. Celý březen přšelo. Poprvé za mnoho let se držela v potoce voda, nejenom nějaký pramínek, bylo jí tolik, že když se nad korytem vznášeli, pohled na řinoucí se vodu dole jim trochu naháněl strach. Jess dopravoval Prince Terriena přes vodu ve své kazajce, ale štěně rostlo tak rychle, že mohlo kdykoli rozrazit zip a spadnout do vody a utopit se.

Ellie a Brenda se už hádaly, co si vezmou na sebe do kostela. Od té doby, co se maminka před třemi roky rozzlobila na kazatele, chodili Aaronsovi do kostela jedině o Velikonocích a byla to velká událost. Jessova maminka vždycky naříkala na chudobu, ale dlouho předem na to myslela a škludlila peníze, co mohla, jenom aby si byla jistá, že jí nebude trapně, jak její rodina vypadá. Avšak den předtím, kdy se je chystala všechny vzít do Millsburgu, aby jim tam koupila nové šaty, přijel tatínek z Washingtonu nečekaně brzy. Přišel o práci. Tohoto roku žádné nové šaty nebudou.

Ellie a Brenda začaly kvílet jako dvě sirény na cestě k ohni. „Nemůžete na mně chtít, abych šla takhle do kostela,“ prohlásila Brenda. „Nemám nic na sebe a vy to víte.“

„To proto, že jseš tak tlustá,“ zamumlala May Belle.

„Slyšelas, mami, co řekla? Já toho spratka zabiju!“

„Přestala bys, Brendo?“ ozvala se ostře maminka. A unaveně pokračovala: „Máme horší starosti než velikonoční oblečení.“

Tatínek hlučně vstal a nalil si hrneček černé kávy z konvice vzadu na kamnech.

„Proč si nemůžeme některé věci vzít na úvěr?“ loudila Ellie.

Do toho skočila Brenda. „Víš, co někteří lidi dělají? Vezmou si něco na úvěr, nosí to a potom to vrátí a řeknou, že jim to nepadne nebo tak něco. Nemají s tím v krámech žádné potíže.“

Tatínek se do ní pustil: „Takovou pitomost jsem ještě neslyšel. Neslyšelas maminku, děvenko, že máš držet pusu?“

Brenda zmlkla, ale udělala žvýkačkou bublinu a nechala ji prasknout, co nejhlasitěji to svedla, jen aby prokázala, že se nenechá odbýt.

Jess byl rád, že unikl do chliva, kde mu byla spokojenou společnicí Bessie. Někdo zaklepal. „Jesse?“

„Pojď dál, Leslie.“

Nejprv se rozhlédla a pak si sedla na zem u jeho stoličky. „Co je nového?“

„Radši se neptej.“ Rytmicky tahal za struky a naslouchal, jak mléko crčí na dno vědra.

„To je to tak zlé?“

„Tátu propustili a Brenda s Ellie jsou bez sebe vzteky, protože nemůžou mít na Velikonoce nové šaty.“

„To je mi teda líto. Myslím to s tvým tatínkem.“

Jess se usmál. „Jistě. Kvůli holkám si moc starost nedělám, znám je, ty si nové šaty stejně vyškemraží. Člověku je z toho zle, když vidí, jak se ty holky v kostele předvádějí.“

„Nevěděla jsem, že chodíš do kostela.“

„Jenom o Velikonocích.“ Soustředil se na teplé struky. „Ty si asi myslíš, že to je hloupost či co.“

Chvilí neodpovídala. „Říkala jsem si, že bych docela ráda šla.“

Přestal dojit. „Já ti někdy nerozumím, Leslie.“

„Ještě jsem nikdy v kostele nebyla. Byla by to pro mě nová zkušenost.“

Pustil se znovu do dojení. „Nelíbilo by se ti to.“

„Proč?“
„Je to nuda.“
„Já bych to ale ráda zažila sama. Myslíš, že by mi vaši dovolili, abych šla s vámi?“
„Nemůžeš mít na sobě kalhoty.“
„Já nějaké šaty mám, Jesse Aaroni.“ Nebude divům konce?
„Hele,“ řekl. „Otevři pusu.“
„Proč?“
„Prostě otevři pusu.“ Tentokrát ho poslechla. Stříkl jí proud teplého mléka rovnou do úst.
„Jesse Aaroni!“ Huhlala, mléko jí přitom stéka lo po bradě.
„Teď pusu neotvírej. Přijdeš o dobré mléko.“
Leslie se rozřehtala, dusila se a kašlala.
„Kdybych se dokázal naučit takhle přímo nadhazovat míč v baseballu! Zkusím to ještě jednou.“
Leslie ovládla svůj smích, zavřela oči a slavnostně otevřela ústa.
Teď se ale chechtal Jess, a proto neměl pevnou ruku.

„Pitomče! Strefil ses mi do ucha.“ Leslie povytáhla rameno a třela si ucho rukávem trika. Znovu se roztřásla smíchem.

„Byl bych rád, kdybys už konečně podojil a vrátil se domů.“ Stál tam tatínek, přímo ve dveřích.

„Asi radši půjdu,“ řekla Leslie tiše. Vstala a šla ke dveřím. „Promiňte.“ Tatínek uhnul stranou, aby mohla projít. Jess čekal, že ještě něco řekne, ale otec tam jenom pár minut postál a pak se obrátil a šel ven.

Ellie řekla, že do kostela půjde, pokud jí maminka dovolí vzít si průhlednou blůzu, a Brenda zase, pokud alespoň dostane novou sukni. Nakonec každý něco nového dostal kromě Jessa a tatínka. Nevadilo jim to, ale Jessa napadlo, že tím líp může s matkou vyjednávat.

„Když jsem nic nového nedostal, může jít s námi do kostela Leslie?“

„To děvče?“ Viděl, jak maminka loví v hlavě nějaký dobrý důvod, proč říci ne. „Nechodí správně oblečená.“

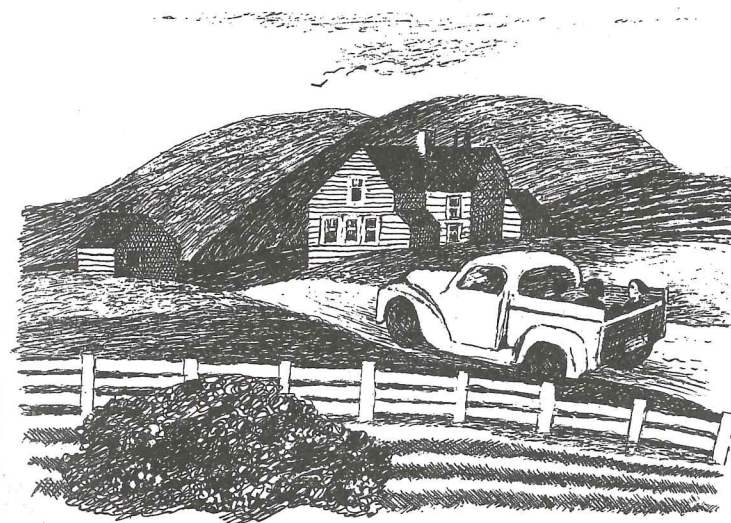
„Mami,“ znělo to stejně tak nedůtklivě jako hlas Elliin, „Leslie šaty má. Má jich stovky.“

Matčin hubený obličej povadl. Kousla se do dolního rtu, jako to někdy dělávala Joyce Ann, a mluvila tak tiše, že ji Jess sotva slyšel. „Nechci, aby někdo ohrnoval nos nad mou rodinou.“

Jess by ji byl rád objal, jako brával do náručí May Belle, když potřebovala potěšit. „Ona nad tebou neohrnuje nos, mami. Čestně.“

Maminka si povzdechla. „No když bude slušně upravená...“

Leslie slušně upravená byla. Vlasy měla přihlazené a na sobě tmavomodrý svetr přes blůzu s drobnými staromódně vypadajícími kvítky. Dole na červených podkolenkách měla naleštěné



hnědé kožené boty, které Jess ještě nikdy neviděl, protože Leslie chodila pořád v teniskách jako ostatní děti v Lark Creeku. Také se slušně chovala. Tlumila své obvykle živé vystupování a odpovídala jeho matce „Ano, prosím, paní,“ a „Ne, prosím,“ jako by si uvědomovala, že se paní Aaronsová obává neúcty. Jess věděl, jak usilovně se Leslie snaží, protože běžně takhle nemluvila.

Při srovnání s Leslie vypadaly Brenda a Ellie jako párek pávů s falešnými pery. Obě trvaly na tom, že v dodávce pojedou vpředu s rodiči, což znamenalo se dost mačkat vzhledem k Brendině rozměrům. Jess s Leslie a oběma malými holčičkami si spokojeně vlezli dozadu a usadili se na starých pytlech, které tam ke stěnám rozložil tatínek.

Slunce sice zrovna nesvítilo, ale byl to první den po dlouhé době, kdy skutečně nepršelo, takže si zpívali písně, které je naučila paní učitelka Edmundsová – *Bože, jaké krásné ráno, Ó rozkošné lučiny, Zapěj sobě píseň*, a dokonce pro Joyce Ann zazpívali *Rolničky*. Vítr unášel jejich hlasy. Melodie proto zněly tajemně a Jessa to naplňovalo pocitem vlády nad kopci, které se prostíraly za vozem. Jízda byla moc krátká, zvláště pro Joyce Ann, která se rozplakala, protože dojeli ke kostelu, zrovna když začínali zpívat *Už je v městě Mikuláš*, kterou měla vedle *Rolniček* nejradši. Jess ji začal lechtat, aby se znovu rozesmála, a tak když ti čtyři slézali dolů přes zadní postranici, obličej je jim opět šťastně zářily.

Trochu se opozdili, což Ellie ani Brendě nevadilo, protože to znamenalo, že se musí prodrat celou střední uličkou až do první lavice. Tak na ně jistě budou hledět oči celého kostela, a každé oko s výrazem závisti. Bože, jsou odporné! A to se maminka bála, že jí bude trapně kvůli Leslie! Jess shrbil ramena a vklouzl do lavice po té řadě žen těsně před otcem.

Kostel mu vždycky připadal stejný. Jess se v duchu dokázal od něho odloučit, obdobně jako od školy, jeho tělo vstávalo a sedalo jednotně s ostatními věřícími, ale jeho strnulá mysl se vznášela, ne že by přemýšlel nebo snil, ale vznášela se přinejmenším volná.

Párkrát si uvědomil, že stojí a kolem se rozléhá hlasité, ne právě melodické zpívání. Někde na okraji vědomí zaznamenal, že Leslie zpívá s ostatními, a otupěle se divil, že se s tím namáhá.

Kazatel měl charakteristicky ošidný hlas. Několik minut ten hlas příjemně šuměl a pak prásk! ječel na vás. Jessem to pokaždé trhlo a pár minut mu trvalo, než se zase uvolnil. Protože nenaslouchal slovům, kazatelův rudý obličej zalitý potem mu v matném svatostánku připadal jaksi nevhodný. Bylo to, jako když se Brenda příšerně rozvzteká, že se Joyce Ann dotkla její rtěnky.

Chvilí trvalo, než dostali Ellie a Brendu od zápraží kostela. Jess s Leslie šli napřed a vysadili obě malé holčičky nahoru na dodávku, usadili se a čekali.

„Poslyš, jsem opravdu ráda, že jsem jela.“

Jess se k Leslie nevěřicně obrátil.

„Bylo to lepší než nějaký film.“

„To nemyslíš vážně.“

„Ne, myslím to vážně.“ Opravdu. Poznal to z jejího výrazu. „Celý ten příběh o Ježíšovi je opravdu zajímavý, vid’?“

„Jak to myslíš?“

„Jak ho všichni chtěli zabít a on neudělal nic, čím by jim ublížil.“ Zaváhala. „Je to opravdu krásný příběh – jako o Abrahamu Lincolnovi, nebo o Sokratovi – anebo o Ivu Aslanovi z Narnie.“

„Není krásný,“ vpadla do toho May Belle. „Je děsný. Zatluout hřebíky někomu do ruky!“

„May Belle má pravdu.“ Jess zalovil hluboko ve své mysli. „Protože jsme všichni bídní hříšníci, nechť Bůh Ježíše umřít.“

„Myslíš, že je to pravda?“

Vyděsila ho. „Je to přece v bibli, Leslie.“

Podívala se na něho, jako by se s ním chtěla přít, pak si to ale zřejmě rozmyslela. „Je to ale šílené, ne?“ Zavrtěla hlavou. „Musíš tomu věřit, ale je ti to proti mysli. Já tomu věřit nemusím a myslím, že to je krásné.“ Znovu zavrtěla hlavou. „Je to šílené.“

May Belle na ni civěla přimhouřenýma očima, jako by Leslie byla nějaký zvláštní tvor v zoo. „Bibli musíš věřit, Leslie.“

„Proč?“ Byla to upřímná otázka. Leslie nebyla namyšlená.

„Protože když nevěříš bibli,“ poulila na ni oči May Belle, „Bůh tě zatratí do pekel, až umřeš.“

„Kdepak tohleto slyšela?“ obrátila se Leslie na Jessa, jako by ho chtěla obvinít, že se na své sestře dopustil něčeho špatného. Bylo mu z toho horko, zaskočil ho její hlas i slova.

Sklopil oči k jutovému pytlí a začal žmoulat jeho roztržený okraj.

„Že je to pravda, Jesse?“ naléhal pronikavý hlásek May Belle. „Že nás Bůh zatratí do pekla, když nevěříme bibli?“

Jess si odhrnul vlasy z čela. „Myslím, že jo,“ zamumlal.

„Tomu nevěřím,“ řekla Leslie. „A taky si nemyslím, že jsi bibli četl.“

„Většinu jo,“ řekl Jess a dál mnul prsty pytel. „To je vlastně jediná kniha, kterou doma máme.“ Vzhledl k Leslie a zazubil se.

Leslie se pousmála. „No dobře,“ řekla. „Ale stejně si nemyslím, že Bůh kolem nás obchází a zatracuje lidi do pekla.“

Oba se na sebe usmáli a snažili se nevsímat si ustrašeného May Bellina hlásku. „Ale Leslie,“ trvala na svém. „Co když umřeš? Co se ti stane, když umřeš?“

Na velikonoční pondělí začalo opět silně pršet. Jako by se živly spikly, aby jim pokazily krátký týden volna. Jess s Leslie seděli se zkříženýma nohama u Burkeových na verandě a sledovali, jak kola projíždějícího nákladáku vystřelují za sebe gejzíry blátivé vody.

„To teda není osmdesát kilometrů za hodinu,“ poznamenal tiše Jess.

V té chvíli právě cosi vyletelo z okna kabiny. Leslie vyskočila. „Ty jeden bordeláři!“ zaječela za mizejícími koncovými světly.

Jess se také zvedl. „Co chceš dělat?“

„Já bych chtěla jít do Terabithie,“ řekla a nešťastně se podívala ven, jak leje.

„Tak pojďme,“ řekl.

„Prima,“ Leslie se hned celá rozzářila. „Proč ne?“

Vzala si holínky, kabát do deště a uvažovala, zda si vzít deštník. „Myslíš, že se dokážeme přehoupnout přes potok s deštníkem v ruce?“

Zavrtěl hlavou. „To ne.“

„Radši se zastavíme u vás, aby sis vzal holínky a věci do deště.“

Zavrtěl hlavou. „Nemám nic, co by mi bylo dost velké. Půjdu takhle.“

„Přinesu ti Billův starý kabát.“ Rozběhla se do schodů. V chodbě se objevila Judy.

„Co tu děláte, děti?“ Byla to stejná slova, jaká by mohla použít i Jessova matka, ale nezněla stejně. Judy přitom měla oči jaksi zamžené a její hlas zněl, jako by se nesl z amplionu na míle vzdáleného.

„Nechtěli jsme tě rušit, Judy.“

„Nic se neděje. Právě jsem uvízla. Asi toho nechám. Měli jste něco k obědu?“

„Jasně. My si už sami něco vezmeme.“

Judy lehce zaostřila oči. „Ty sis obula holínky?“
Leslie se podívala na svoje nohy. „Ale ano,“ řekla, jako by si jich sama právě všimla. „Mysleli jsme, že se půjdeme na chvilku projít.“

„Už zase prší?“

„Ano.“

„Já jsem ráda chodívala v dešti.“ Judy se usmála podobně, jako se usmívala ve spaní May Belle. „No když se vy dva sami postaráte...“

„Jasně.“

„Bill se už vrátil?“

„Ne. Povídal, že se vrátí pozdě, a nemáme si prý dělat starost.“

„Prima,“ odpověděla. „Aha, ano,“ začala pojednou a široce vytřeštila oči. „Ano!“ Téměř se rozběhla zpátky do svého pokoje a znovu se ozvalo klepání psacího stroje.

Leslie se usmála. „Už ví, jak dál.“

Uvažoval, jaké by to bylo mít maminku, která má příběhy v hlavě, místo aby je celý den hledala na televizní obrazovce. Šel chodbou za Leslie ke komoře, odkud cosi vytahovala. Podala mu béžový kabát do deště a zvláštní černou vlněnou hučku.

„Holínky tu nejsou.“ Její hlas se ozýval z hlubin komory a tlumila ho řada kabátů. „Co takhle bufy?“

„Cože?“

Vystrčila hlavu mezi kabáty. „*Kopačky. Kopačky.*“ Vytáhla je. Vypadaly jako číslo dvanáct.

„Ne. Ty bych v tom blátě ztratil. Půjdu bos.“

„Hele, já taky,“ vynořila se z kamrlíku.

Země byla studená. V ledovém bahně jim nohama projížděla palčivá bolest, a tak běželi, brodili se kalužemi a cákali kolem bláto. Princ běžel před nimi, skákal jako ryba z jednoho hnědého moře do druhého a pak se vracel zpátky, aby ty dva hnál kupředu. Rafal kolem jejich pat a ještě víc jim cákal na promáčené džíny.

Když dorazili k břehům potoka, zastavili se. Na-

skytl se jim pohled vzbuzující úctu. Tak jako v Deseti přikázáních v televizi, když se voda řinula na suchou cestu, kterou udělal Mojžíš, a smetla všechny Egypťany, změnilo se dlouhou suché koryto ve tři metry široké moře, které před sebou hnalo velké větve stromů, polena a odpad. Vířilo tím vším jako spoustou egyptských vozů a hladové vlny olizovaly břehy a chvílemi na ně vyskakovaly, vyzývaly je, jenom ať se pokusí je spoutat.

„Vidíš to?“ ozvala se Leslie s úctou.

„Ano.“ Jess zvedl oči k lanu. Stále ještě bylo omotané kolem větve plané jabloně. Zamrazilo ho v žaludku. „Asi bychom to dnes měli pustit z hlavy.“

„Ale pojd', Jesse. To dokážeme.“ Kapuce kabátu do deště sklouzla Leslie z hlavy a vlasy se jí přilepily k čelu. Otřela si tváře a oči rukou a pak odmotala lano. Levou rukou si nahoře rozeprnula kabát. „Semhle mi zastrč Prince,“ řekla.

„Já ho vezmu, Leslie.“

„V tomhle kabátě ti proklouzne dolů.“ Byla netrpělivá, už aby byli na druhé straně, a tak Jess zvedl promáčeného psíka a strčil jí ho zadkem napřed do kabátu do deště jako do jeskyně.

„Musíš mu držet zadek levou rukou a zhoupnout se pravou.“

„Já vím. Já vím.“ Couvala, aby se rozeběhla ke startu.

„Drž se.“

„Proboha, Jesse.“

Zmlkl. Chtělo se mu i zavřít oči. Přiměl se však, aby sledoval, jak Leslie couvá, rozbíhá se ke břehu a skáče. Hup a seskok. Přistála na druhé straně elegantně na nohy.

„Chytej!“

Natáhl ruku, ale díval se po Leslie a po Princovi, místo aby se soustředil na lano, které se mu vysmeklo z konečků prstů a zhouplo se velkým obloukem mimo jeho dosah. Vyskočil a chňapl po

něm. Snažil se vodu nevnímat, neslyšet ji, nevidět ji. Zacouval zpátky a pak rychle vpřed. Chladný proud mu vyšplouchl na holé paty, ale pak se Jess vznesl do vzduchu nad ním. Padal nešikovně, nakonec skončil na zadku. Princ se k němu hned hnál, zablácenými tlapkami dorážel na béžový kabát do deště a růžovým jazykem Jessovi drsně olizoval mokré obličej.

Leslie jiskřily oči. „Povstaňte,“ těžko polykala smích, „povstaňte, králi Terabithie, abychom se odebrali do našeho království.“

Král Terabithie popotáhl nosem a otřel si obličej hřbetem ruky. „Povstanu,“ prohlásil důstojně, „pokud vy odstraníte toho psiho blázna, co leží na mých útrobách.“

Do Terabithie se vydali v úterý a znovu ve středu. Stále občas pršelo, takže ve středu se potok



vzdul až ke kmeni plané jabloně a oni museli běžet po kotníky vodou, aby se pak vzduchem přenesli do Terabithie. A na protějším břehu si Jess dával větší pozor, aby přistál na nohy. Sedět hodinu ve studených mokrých kalhotách nebyla žádná legrace ani v kouzelném království.

Jessův strach z překonání potoka vzrůstal úměrně s výškou vody. Leslie zřejmě nikdy neváhala, a tak Jess nemohl zůstat pozadu. Třebaže svoje tělo dokázal přimět, aby se pustil za ní, v duchu se zdráhal, rád by se přitiskl k té plané jabloni, tak jako se Joyce Ann chytala maminciny sukně.

Když ve středu seděli ve svém hradě, rozpršelo se najednou tak silně, že se jim voda stropem přístřešku řinula dovnitř v ledových proudech. Jess se snažil před těmi nejhoršími ukrýt, ale nebylo kam těm bídým nájezdníkům uniknout.

„Zdaližpak víte, drahý králi, co souží mou mysl?“ Leslie vylila obsah jedné plechovky od kávy na zem a postavila ji pod nejhorší díru.

„Cožpak?“

„Soudím, že jakási zlá bytost proklela naše milované království.“

„Čert aby vzal všechny meteorology.“ V příšeří viděl, jak Leslieina tvář ztuhla v té nejkrálovštější póze – byl to výraz, který si obvykle ponechávala pro poražené nepřátele. Nechtěla si dělat legraci. Okamžitě se kál za své nekrálovské vystupování.

Leslie se rozhodla, že to mlčky přejde. „Pojďmež vzhůru do posvátného háje, ať zvíme od našich dobrých duchů, jaké to je zlo a jak s ním máme bojovat. Neb po pravdě nahlížím, že totož není žádný obyčejný déšť, jenž padá na naše království.“

„Tak jest, královno,“ mumlal Jess a vylézal ven nízkým otvorem hradní pevnosti.

Pod sosnami dokonce i déšť ztrácel na síle. Bez pronikajícího slunečního světla tu byla téměř tma a zvuk deště dopadajícího na borové větve vyso-

ko nad jejich hlavami naplňoval háj podivnou nemelodickou hudbou. Děs Jessovi tížil útroby jako kus studeného nestráveného vdolku.

Leslie pozvedla paže a tvář k temně zelenému baldachýnu. „Ó, vy duchové háje,“ začala slavnostně. „Dorazili jsme sem v zájmu našeho milovaného království, na kterém i v této chvíli ulpívají čáry neznámé zlé síly. Obdařte nás, snažně vás prosíme, moudrostí, abychom rozpoznali toto zlo, a mocí, abychom je přemohli.“ Strčila do Jessa loktem.

Vztáhl paže. „Hm. Hm.“ Znovu ucítil konec jejího špičatého lokte. „Hm. Ano. Naslouchejte, prosím, velcí duchové.“

To ji zřejmě uspokojilo. Alespoň už do něho znovu nestrčila. Jen tam tiše stála, jako by s úctou naslouchala někomu, kdo k ní hovoří. Jess se třásl, nevěděl, zda chladem, anebo zda to bylo tím místem. Byl však rád, když se Leslie otočila k odchodu z háje. Nebyl schopen myslet na nic než na suché šaty a hrnek horké kávy, a jak by se nejspíš na pár hodin uvelebil u televize. Zřejmě nebyl hoděn být králem Terabithie. Kdo kdy slyšel o králi, který se bojí vysokých stromů a trochy vody?

Přehoupl se na laně přes potok sám sebou natolik znechucený, že se ani nebál. V letu se podíval dolů a na hučící vodu pod sebou vyplázl jazyk. *Kdopak by se v lese bál, že tam potká vlka? Trala-lala-lala-la*, říkal si pro sebe a pak znovu rychle vzhlédl k plané jabloni. Namáhavě se ploužili blátem a polehlou trávou. Dupal bosýma nohama do země. *Levá, levá*, velel jim v duchu. *Levá, pravá, přední, zadní, dávej pozor, neupadni. Levá, pravá...*

„Co kdybychom se převlékli a třeba se u vás podívali na televizi?“

Hned by ji za to objal. „Uvařím nám kafe,“ prohlásil radostně.

„Jú,“ usmála se a rozběhla se k starému stavení Perkinsových tím krásným plavným způsobem, o který ji nepřipravilo ani bláto a voda.

Když šel Jess ve středu večer spát, zdálo se mu, že už si nemusí dělat starosti, že všechno bude zase prima, ale uprostřed noci se probudil a s hrůzou si uvědomil, že pořád ještě prší. Bude prostě muset Leslie říct, že do Terabithie nepůjde. Ostatně vždyť mu taky jednou řekla ne, když pracovala s Billem u nich v domě. A on s ní o tom nediskutoval. Ne že by mu nějak moc vadilo jí říct, že se tam bojít jít. Vadilo mu, že se bojít. Připadalo mu, že mu velký kus chyběl, už když byl stvořen, podobně jako když na puzzlech May Belle zůstane velká mezera tam, kde by mělo být něčí oko, tvář a brada. Vždyť by snad bylo lepší narodit se bez ruky než jít životem bez kuráže. Zbytek noci téměř nespál, naslouchal tomu příšernému dešti a přitom si uvědomoval, že ať bude voda v potoce sebevš, Leslie se přes něj přece jen bude chtít dostat.

Slyšel tatínka, jak startuje dodávku. Třebaže neměl zaměstnání, kam by chodil, odjížděl každé ráno, aby je hledal. Někdy jen celý den postával u úřadu pro nezaměstnané. Když měl šťastný den, najal si ho někdo na skládání nábytku, anebo na nějaký úklid.

Jess byl vzhůru. Může už taky vstát. Podojí a nakrmí Bessie, a bude to mít z krku. Přes spodní prádlo, ve kterém spal, si oblékl tričko a kalhoty.

„Kam jdeš?“

„Spi dál, May Belle.“

„Nemůžu. Ten déšť dělá takový rámus.“

„Tak teda vstaň.“

„Proč jseš na mě tak protivný?“

„Sklapni, prosím tě. Tím žvaněním celý dům probudíš.“

Joyce Ann by na to zajčela, ale May Belle jenom sešklebila obličej.

„Ale no tak,“ řekl. „Půjdu akorát podojit Bessie. Potom se třeba budeme moct dívat na kreslené filmy, když zvuk pořádně ztlumíme.“

May Belle byla stejně hubená, tak jako Brenda byla tlustá. Stála chvílku v prádle uprostřed podlahy, na bílém tělíčku husí kůži. Oči ještě ospale mhouřila a světle hnědé vlásky jí trčely na hlavě jako veverčí hnízdo v zimě na větvi. Tohle je asi to nejošklivější dítě na světě, říkal si v duchu, a díval se na ni s upřímnou něhou.

Hodila mu svoje džíny do obličeje. „Povím to mamince.“

Hodil jí je zpátky. „Co povíš mamince?“

„Jak stojíš a civíš na mě, když nemám nic na sobě.“

Propána. Myslí si, že ho to baví. „To víš,“ řekl a za-

mířil ke dveřím, aby po něm už nic nehodila. „Taková hezká holka. To se člověk neubrání.“ Ještě když procházel kuchyní, slyšel, jak se hihňá.

V chlévě ho obklopil známý pach jejich Bessie. Mírně na kravku promluvil, přistavil si stoličku k jejímu boku a dížku pod její skvrnitě vemeno. Déšť bušil do kovové střechy chléva, takže mléko do dížky padalo v jakémisi kontrastním rytmu. Kdyby už jenom přestalo pršet! Přitiskl čelo k teplé kůži Bessie. Maně ho napadlo, jestli se krávy někdy bojí – opravdu bojí. Viděl Bessie, jak nervózně uhýbá před Princem, ale to bylo něco jiného. Nafající štěně u nohou znamená bezprostřední nebezpečí, ale rozdíl mezi ním a Bessie je v tom, že když není v dohledu žádný Princ, Bessie je docela spokojená a ospale přežvykuje. Nekouká se po starém stavení Perkinsových, neuvažuje ani si nedělá starosti. Nestojí tam nervózně na špičkách a všechny její žaludky nesvívá úzkost.

Otřel se čelem o krávin bok a povzdechl si. Jestli bude voda v potoce ještě v létě, poprosí Leslie, aby ho naučila plavat. Tak co myslíš? obrátil se sám k sobě. Prostě tenhleten strach popadnu za pačesy a vytřesu z něho duši. Třeba se naučím i potápet s dýchacím přístrojem. Zachvěl se. Možná že se tak narodil, že mu chybí kuráž, ale to ještě neznamená, že bez ní taky umře. Třeba si zajde někam na kliniku a požádá o transplantaci kuráže. Ne, pane doktore, srdce mám perfektně v pořádku. Potřebuju transplantovat kuráž. Půjde to? Usmál se. Musí Leslie říct, že si chce nechat dát transplantovat kuráž. Pro takové nesmysly má pochopení. Samozřejmě – přerušil na chvíli rytmičké dojení, jen co by si stačil odhrnout vlasy z obličeje – samozřejmě hlavně ale potřebuju transplantovat mozek. Znáám Leslie. Víím, že mi ani neukousne hlavu, ani si ze mě nebude utahovat, když jí řeknu, že dokud voda neopadne, přes po-

tok se mi nechce. Nemusím říct víc než „Leslie, dneska tam za potok jít nechci.“ „Jak to, že ne?“ „Jak to. Protože... protože, zkrátka protože...“

„Už jsem tě třikrát volala.“ Víc už snad May Belle nemohla Elliin nedůtklivý tón napodobit.

„Proč jsi mě volala?“

„Chce tě nějaká paní v telefonu. Musela jsem se oblíct, abych pro tebe došla.“

Nikdo ho nikdy nevolal. Leslie mu volala akorát jednou a Brenda pak pořád mlela o tom, jak Jessa volala jeho drahá, že se Leslie zdálo jednodušší k nim zajít, když s ním chtěla mluvit.

„Řekla bych, že je to paní učitelka Edmundsová.“

A byla to skutečně ona. „To je Jess?“ nesl se její hlas ve sluchátku. „Mizerné počasí, vid’.“

„To ano.“ Báł se říct víc, aby neslyšela, jak se chvěje.

„Uvažovala jsem o tom, že bych si zajela do Washingtonu – do Smithsonianova institutu nebo do Národní galerie. Nechtěl bys mi dělat společníka?“

Zalil ho studený pot.

„Jesse?“

Olízl si rty a odhrnul vlasy z obličeje.

„Jsi tam ještě, Jesse?“

„Ano.“ Snažil se zhluboka nadechnout, aby mohl dál mluvit.

„Chtěl bys se mnou jet?“

Božíčku! „Ano.“

„Musíš se dovolit?“ zeptala se tiše.

„Ano – ano, prosím.“ Nějak se mu podařilo zamotat se do šňůry telefonu. „Ano, prosím – jen okamžik.“ Vymotal se ze šňůry, tiše sluchátko položil a po špičkách přešel do pokoje rodičů. Pod bavlněnou přikrývkou se rýsoval oblouk matčiných zad. Lehce jí zatřásl ramenem. „Mami?“ téměř šeptal. Chtěl se jí na to zeptat, aniž by ji skutečně probudil. Nejspíš by řekla ne, kdyby se probírala a uvážila to.

Trhla sebou, když ho zaslechla, ale znovu se uklidnila, jen zpola vzhůru.

„Paní učitelka chce, abych jel do Washingtonu do Smithsonianova institutu.“

„Do Washingtonu?“ Vyslovovala rozespale.

„Ano. Něco do školy.“ Pohládl ji po rameně.

„Vrátím se brzy. Ano?“

„Hm.“

„Nedělej si s tím starost. Už jsem podožil.“

„Hm.“ Přitáhla si přikrývku k uším a otočila se na břicho.

Jess se tiše vrátil k telefonu. „Je to v pořádku, paní učitelko. Můžu jet.“

„Prima. Vyzvednu tě tak za dvacet minut. Jen mi řekni, jak se k vám dostanu.“

Jakmile Jess uviděl, že k nim zahýbá její auto, vyrazil z kuchyňských dveří do deště a setkal se s ní v půli příjezdové cesty. Maminka se může dozvědět podrobnosti od May Belle, až už bude bezpečně na silnici. Byl rád, že je May Belle přilepená k televizi. Nechtěl, aby maminku vzbudila, než bude pryč. Báł se ohlédnout, dokonce když už byl v autě a na hlavní silnici, ze strachu, že uvidí, jak za ním maminka volá.

Teprve když auto opustilo Millsburg, ho napadlo, že mohl paní učitelku Edmundsovou požádat, zda by také mohla jet Leslie. Když o tom uvažoval, nemohl potlačit skrytou radost, že je v tom malém útulném autíčku se slečnou Edmundsovou sám. Řídila soustředěně, oběma rukama pevně držela nahoře volant a dívala se před sebe. Kola svištěla a stěrače klouzaly ve veselém rytmu. V autě bylo teplo a vonělo slečnou Edmundsovou. Jess seděl s rukama sevřenýma mezi koleny, pás zapnutý těsně přes prsa.

„Mizerný déšť,“ řekla. „Už mně to lezlo na mozek.“

„To ano,“ odpovídal šťastně.

„Tobě taky?“ Rychle se na něho usmála.

Ta blízkost ho opájela. Přikývl.

„Byls už někdy v Národní galerii?“

„Ne, paní učitelko.“ Ještě ani nikdy nebyl ve Washingtonu, ale doufal, že na to se ho ptát nebude.

Znovu se na něho usmála. „Jedeš vůbec poprvé do umělecké galerie?“

„Ano, prosím.“

„Výborně,“ řekla. „Přece jen jsem v životě k něčemu užitečná.“ Nerozuměl jí, ale nevadilo mu to. Věděl, že je s ním ráda, a to vědomí mu stačilo.

Dokonce i v dešti rozpoznal pamětihodnosti, které překvapivě vypadaly stejně jako na obrázcích v knihách – sídlo generála Lea vysoko na kopci, most, a dvakrát po okruhu, aby si mohl dobře prohlédnout Abrahama Lincolna, který shlíží na město, Bílý dům a Washingtonův památník a na druhé straně Kapitol. Leslie všechna tahle místa viděla milionkrát. Dokonce chodila do školy s dívkou, jejíž tatínek byl kongresman. Uvažoval, že možná později paní učitelce poví, že Leslie je osobní přítelkyně jednoho skutečného člena Kongresu. Paní učitelka Edmundsová měla Leslie vždycky ráda.

Vstup do galerie mu připomínal vstup do borového háje – obrovská mramorová klenba, chladivé šplouchání fontány, a všude kolem zelené rostliny. Dvě malá děcka se vytrhla maminkám a pobíhala sem tam a pokřikovala na sebe. Jess se musel držet, aby je nepopadl a neřekl jim, jak se mají chovat v takovém nesporně posvátném místě.

A potom obrazy – sál za sálem, poschodí za poschodím. Opájely ho barvy, tvary a obrovské rozměry – a k tomu hlas a vůně slečny Edmundsové vedle něho. Skláněla se až k jeho obličejí, aby mu něco vysvětlila, anebo položila nějakou otázku, a její tmavé vlasy jí padaly na ramena. Muži zírali na ni místo na obrazy a Jessovi se zdálo, že na něho určitě žárlí, že je tu s ní.

Obědvali až pozdě, v kavárničce. Když se zmínila o obědě, s hrůzou si uvědomil, že bude potřebovat peníze, a nevěděl, jak jí říct, že si s sebou žádné nevzal – že vlastně žádné nemá, které by si vzal. Avšak než mohl něco vyдумat, prohlásila: „Pokud jde o placení, nehodlám o tom diskutovat. Jsem emancipovaná žena, Jesse Aaronsi. Když někam muže pozvu, platím já.“

Uvažoval, jak zaprotestovat, aniž by skončil s účtem, ale na nic nepřišel a nakonec to dopadlo tak, že dostal jídlo za tři dolary, což bylo mnohem víc, než jí chtěl nechat za něho platit. Zítra to probere s Leslie, jak se takové věci řeší.

Po obědě přešli pěšky v drobném mrhnutí do Smithsonianova institutu podívat se na dinosaury a na indiány. Narazili tam i na vitrínu s miniaturním výjevem, jak indiáni maskovaní bizoními kůžemi vyplašili stádo bizonů a to se v panickém strachu vrhá přes útes vstříc smrti. Dole čekali další indiáni, aby bizony dobili a stáhli z nich kůži. Byla to trojrozměrná hrůzná verze některých jeho vlastních kreseb. Vnímál jakousi děsivou spřízněnost s tím, co viděl.

„Vzrušující, vid’?“ řekla slečna Edmundsová a její vlasy mu zavadily o tvář, když se skláněla, aby si to prohlédla.

Sáhl si na tvář. „Ano.“ V duchu si říkal: *Neřekl bych, že se mi to líbí*, ale nemohl se od toho výjevu odpoutat.

Když vyšli z budovy, octli se v zářivém jarním slunci. Jess proti té lesknoucí se záři mhouřil oči.

„Jejda!“ ozvala se slečna Edmundsová. „Zázrak! Podívej, slunce! Už jsem si myslela, že zalezlo někam do jeskyně a zařeklo se, že se už nikdy nevrátí, jako v té japonské báji.“

Cítil se zase dobře. Celou cestu domů v slunci mu slečna Edmundsová vyprávěla legrační historičky, jak jeden rok studovala v Japonsku, kde všich-

ni hoši byli menší než ona, a jak nevěděla, jak se užívají tamní záchody.

Uvolnil se. Má toho tolik, co poví Leslie a na co se jí zeptá. Nesejde na tom, jestli se maminka bude zlobit. Přejde ji to. A tohle stálo za to. Tenhle jeden perfektní den života stojí za všechno, co za něj bude muset zaplatit.

Na svahu před starým stavením Perkinsových řekl: „Nechte mě vystoupit na silnici, paní učitelko. Nezkoušejte zajet až k domu. Mohla byste uváznout v blátě.“

„Dobře, Jesse,“ řekla. Zastavila u kraje silnice. „Díky za krásný den.“

Západní slunce tančilo na předním skle a oslňovalo ho. Otočil se a podíval se paní učitelce Edmundsové přímo do tváře. „Ne, paní učitelko.“ Hlas mu zněl chraplavě a cize. Odkašlal si. „Ne, paní učitelko. Já děkuju vám. A —“ Přičilo se mu odejít, aniž by jí dokázal skutečně vyslovit dík, ale nemohl ze sebe nic vypravit. Později samozřejmě slova najde, až bude ležet v posteli, anebo sedět v tom jejich hradě. „A —“ Otevřel dveře a vystoupil. „Na shledanou v pátek.“

Přikývla a usmála se. „Na viděnou.“

Díval se za autem, jak mizí z dohledu, a potom se otočil a rozběhl se tryskem k domu. Radostí byl celý bez sebe, skoro se vznášel, takže by ho bylo nijak nepřekvapilo, kdyby se jeho nohy odrazily od země, tak jako někdy ve snu, a přenesly ho přes střechu.

Dorazil až do kuchyně, když postřehl, že něco není v pořádku. Tatínkova dodávka stála přede dveřmi, ale neuvědomil si to, dokud nevešel do místnosti a neviděl tam všechny sedět: rodiče a obě holčičky u kuchyňského stolu a Ellie s Brendou na gauči. Nejedli. Na stole nebylo žádné jídlo. Nedívali se na televizi. Ani nebyla zapnutá. Na okamžik se zarazil, všichni na něho upřeně zírali.

Náhle maminka příšerně zaúpěla. „Můj ty Bože! Panebože!“ Pořád to opakovala a hlavu přitom bořila do semknutých paží. Tatínek se pohnul a neobratně ji objal, ale oči z Jessa nespustil.

„Já přece říkala, že někam odjel,“ ozvala se tiše a zarputile May Belle, jako by to už mockrát opakovala a nikdo jí nevěřil.

Přimhouřil oči, jako by se snažil podívat do temné vodovodní roury. Nevěděl ani, na co by se jich měl zeptat. „Co —?“ snažil se začít.

Přerušil ho Brendin zarputilý hlas: „Ta tvoje kamarádka je mrtvá a maminka si myslela, že ty jseš taky.“

V hlavě Jessovi cosi vířilo. Otevřel ústa, ale měl v nich sucho a žádné slovo z nich nevyšlo. Trhavě obracel hlavu od jedné tváře k druhé, aby mu někdo pomohl.

Nakonec promluvil tatínek. Velkou drsnou rukou hladil svou ženu po vlasech a sklopenýma očima ten pohyb sledoval. „To Burkeovic děvče objevil dneska dopoledne v potoce.“

„Ne,“ našel konečně hlas. „Leslie by se neutopila. Uměla moc dobře plavat.“

„To staré lano, na kterém jste se vy děti houpa-ly, se přetrhlo,“ pokračoval tatínek tiše a neob- lomně. „Lidi si myslí, že se musela o něco uhodit do hlavy, když spadla.“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Tatínek zvedl oči. „Je mi to moc líto, chlapče.“

„Ne!“ rozkřikl se Jess. „Nevěřím vám. Lžete!“ Znovu se rozčileně po nich díval, snad někdo při- kývne. Všichni však klopi-li hlavy až na May Belle, která vyděšeně poulila oči. Ale Leslie, co když umřeš?

„Ne, je to lež,“ vybuchl na May Belle. „Leslie ne- ní mrtvá.“ Otočil se a vyběhl prudce ze dveří, až síťové dveře bouchly o dům. Běžel po příjezdové cestě k silnici a pak se rozběhl směrem na západ, pryč od Washingtonu a Millsburgu – i od starého stavení Perkinsových. Přibližující se auto zahou- kalo, uhnulo a znovu zahoukalo, ale on si ho téměř nevšiml.

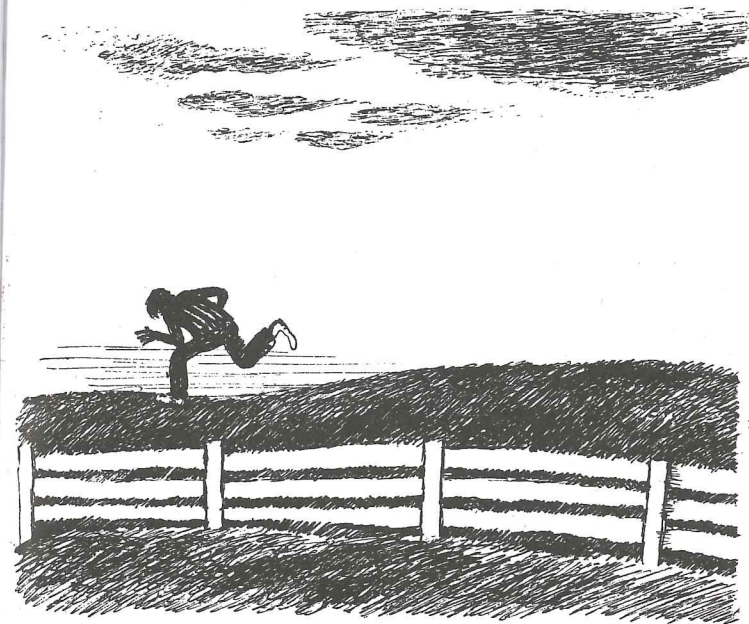
Leslie – mrtvá – kamarádka – lano – přetrh- lo se – spadla – ty – ty. Slova mu v hlavě vybu- chovala, jako když praská pražená kukuřice. *Pa- nebože – mrtvá – ty – Leslie – mrtvá – ty.* Běžel, až začal klopýtat, ale hnál se dál, bál se zastavit. Jak-

si byl přesvědčen, že jedině když poběží, dokáže, aby Leslie nebyla mrtvá. Záleží to na něm. Musí bě- žet dál.

Brum-pity, ozvala se za ním dodávka, ale nemo- hl se otočit. Snažil se běžet rychleji, ale tatínek ho předjel a zastavil auto před ním. Potom z vozu vy- skočil a běžel zpátky. Popadl Jessa do náručí, jako by byl malé děcko. V první chvíli Jess kopal a brá- nil se silným pažím. Potom se však vzdal otupě- losti, která se dotěrně drala odkudsi z temného koutu jeho mozku.

Plnou vahou se opřel o dveře dodávky, hlava mu drncala o okno. Otec řídil strnule, nemluvil, ačko- li jednou si odkašlal, jako by se něco chystal říct, ale podíval se po Jessovi a sevřel ústa.

Když zastavili u jejich domu, zůstal otec tiše se- dět a Jess vycítil, že váhá, co dál, a tak otevřel dve- ře a vystoupil. Ta otupělost ho zcela pohltila. Vešel dovnitř a ulehl na postel.



Najednou byl vzhůru, prudce se probral k vědomí v temném tichu domu. Posadil se toporně, třásl se, ačkoli byl úplně oblečený, i v bundě a teniskách. Z vedlejší postele slyšel oddechovat obě děvčátka, v tom tichu podivně hlasitě a nepravdělně. Musel ho probudit nějaký sen, ale nemohl si ho vybavit. Vzpomínal si jenom na pocit děsu, který ho provázel. Okny bez záclon viděl venku nakloněný měsíc a kolem něho jasně tančící stovky hvězd.

V hlavě se mu vynořilo, že mu někdo řekl, že je Leslie mrtvá. Ale to přece patřilo k tomu hroznému snu! Leslie nemůže zemřít o nic víc než on sám. Jenže ta slova se mu znepokojivě převracela v hlavě jako listí vířené studeným větrem. Kdyby teď vstal a zašel ke stavení Perkinsových a zaklepal tam na dveře, Leslie by mu přišla otevřít a Princ by jí skákal kolem nohou jako hvězda kolem měsíce. Je krásná noc. Možná že by mohli běžet přes kopec a přes pole k potoku a přehoupnout se do Terabithie.

Nikdy tam za tmy nebyli. Ale měsíc svítí natolik jasně, že by cestu do hradu našli, a on by jí mohl vyprávět o tom dnu ve Washingtonu. A omluvit se jí. Byla to přece od něho taková pitomost, že se nezeptal, jestli by Leslie mohla jet taky. Mohli strávit s Leslie a s paní učitelkou Edmundsovou báječný den – samozřejmě jiný, než jaký strávil s paní učitelkou sám, ale přesto dobrý, perfektní. Paní učitelka Edmundsová a Leslie se mají spolu rády. Byla by to legrace, mít Leslie s sebou. *Opravdu promiň, Leslie.* Svlékl si bundu a tenisky a zalezl pod příkrývkou. *Byl jsem pitomý, že mě nenapadlo o to říct.*

Nevadí, řekla by Leslie. *Já byla ve Washingtonu snad tisíckrát.*

Vidělas ten lov bizonů?

Nejspíš to je jediná věc, kterou Leslie ve Wa-

shingtonu nikdy neviděla, a tak by jí o tom povídal, líčil ta malinká zvířata, jak se říjí do zkázy.

Najednou jako by ho cosi zamrazilo. Souviselo to nějak s těmi bizony, jejich pádem, smrtí. S tím, že si nevzpomněl požádat, jestli by s nimi dnes Leslie mohla jet do Washingtonu.

Viš, co bylo divné?

Co? zeptala se Leslie.

Já se dneska ráno do Terabithie bál jít.

Jako by mu ten mrazivý chlad v břiše hrozil, že ho celého pohltí. Obrátil se a lehl si na břicho. Asi bude lepší, když teď nebude na Leslie myslet. Hned ráno za ní zajde a všechno jí vysvětlí. Lépe jí to vysvětlí za denního světla, až ze sebe setřese úzkostný pocit z toho zapomenutého snu.

Soustředil se na den strávený ve Washingtonu, vybavoval si detaily obrazů a soch, vzpomínal na barvu hlasu učitelky Edmundsové, připomínal si přesně svá vlastní slova i přesně její odpovědi. Chvillemi se kdesi v koutku jeho představ prodrál pocit padání, ale zahnal ho pohledem na jiný obraz nebo tóny jiného rozhovoru. Zítra se o to všechno musí podělit s Leslie.

Potom si však uvědomil až to, že do okna svítí slunce. Na posteli obou děvčátek zůstaly jenom zmuchlané příkrývky a z kuchyně bylo slyšet, jak tam někdo přechází a tiše hovoří.

Proboha! Chudák Bessie. Úplně na ni včera večer zapomněl a teď už taky musí být pozdě. Namatal tenisky a vrazil do nich nohy, aniž si zavázal tkaničky.

Maminka rychle zvedla od kamen oči, jakmile ho zaslechla. Jako by se chtěla na něco zeptat, ale jenom mu pokynula hlavou.

Ten mrazivý chlad se vracel. „Zapomněl jsem na Bessie.“

„Tatínek ji šel podojit.“

„Včera večer jsem taky zapomněl.“

Opět příkyvovala. „Tatínek to za tebe udělal.“ Nebyla to však výtka. „Nechceš něco k snídani?“

Možná proto mu je tak divně od žaludku. Od té zmrzliny, kterou mu paní učitelka koupila cestou domů v Millsburgu, nic nejedl. Brenda a Ellie na něho civěly od stolu. Obě malé holčičky se po něm otočily od kresleného seriálu v televizi, ale pak se zase rychle obrátily zpátky.

Posadil se na lavici. Maminka před něj postavila talíř lívanců. Ani si nepamatoval, kdy naposled dělala lívance. Dal si na ně sirup a začal jíst. Chutnaly báječně.

„Tobě to je úplně fuk, vid’?“ dívala se na něho přes stůl Brenda.

Udiveně se na ni s plnými ústy podíval.

„Kdyby umřel Jimmy Dicks, nedokázala bych polknout jediný sousto.“

Ten chlad v jeho útrokách se sevřel a převrátil.

„Koukej zavřít pusku, Brendo,“ zasáhla maminka a výhružně pozvedla lívanečnick.

„Ale mami, vždyť tu sedí a cpe se lívancema, jako by se nic nestalo. Já bych si oči vyplakala.“

Ellie se podívala nejprve po mamince a potom na Brendu. „U kluků se v takových chvílích nečeká, že budou brečet. Mám pravdu, mami?“

„No nezdá se mi to, že tu takhle sedí a jen se cpe jak zvíře.“

„Říkám ti, Brendo, jestli nepřestaneš...“

Slyšel je mluvit, ale byly kdesi dál než vzpomínka na ten sen. Jedl, žvýkal, polykal, a když mu maminka položila na talíř další tři lívance, snědl je také.

Přišel tatínek s mlékem. Opatrně je přelil do prázdných džbánek a dal do ledničky. Potom si u výlevky umyl ruce a zamířil ke stolu. Když šel kolem Jessa, položil mu ruku lehce na rameno. Nežlobil se kvůli tomu dojení.

Jess si jen nejasně uvědomoval, že se rodiče po

sobě dívají a potom na něho. Maminka vrhla na Brendu přísný pohled a tatínkovi dala očima najevo, že Brendu je třeba držet, aby byla zticha, ale Jess myslel jenom na to, jak byly ty lívance dobré, a doufal, že dostane na talíř ještě. Nejasně si uvědomoval, že by si už o další neměl říkat, ale zklamalo ho, že už nic nedostal. Pak uvažoval, že by měl vstát a jít od stolu, ale nebyl si jistý, kam by asi měl jít a co by asi měl dělat.

„Říkali jsme si s maminkou, že bychom měli zajít dolů k sousedům a vyjádřit jim svou účast.“ Tatínek si odkašlal. „Myslím, že by se hodilo, abys šel taky.“ Znovu se zarazil. „Vzhledem k tomu, že ty jediný jsi vlastně tu holčičku skutečně znal.“

Jess se snažil pochopit, co mu tatínek říká, ale připadal si jako hlupák. „Jakou holčičku?“ mumlal s vědomím, že na to by se neměl ptát. Ellie a Brenda zalapaly po dechu.

Tatínek se sklonil přes stůl a svou velkou ruku položil na Jessovu ruku. Rychle a utrápeně se podíval po své ženě. Ta však stála s očima plnými bolesti a nic neříkala.

„Tvoje kamarádka Leslie je mrtvá, Jesse. Musíš to pochopit.“

Jess vysmekl ruku zpod otcovy dlaně. Vstal od stolu.

„Vím, že to není nijak snadné —“ slyšel Jess tatínka, když odcházel do ložnice. Vrátil se v bundě.

„Jsi připravený jít?“ Otec se rychle zvedl. Matka si odvázála zástěru a přihladila si vlasy.

May Belle vyskočila z koberce. „Já chci taky jít,“ ozvala se. „Já ještě nikdy neviděla někoho mrtvého.“

„Nel!“ May Belle si znovu sedla na zem, jako by ji maminčin hlas srazil.

„Vždyť ani nevíme, May Belle, kde ji uložili,“ řekl pan Aarons mírněji.

Pomalou přešli přes louku a dolů z kopce ke starému stavení Perkinsových. Stálo u něho několik aut. Tatínek zvedl klepadlo. Jess slyšel, jak se vzadu v domě rozštěkal Princ a žene se ke dveřím.

„Ticho, Princí,“ ozval se Jessovi neznámý hlas. „Lehni.“ Dveře otevřel muž, který se shýbal, aby zadržel psa. Když Princ uviděl Jessa, vyškubl se a ve se se začal na chlapce skákat. Jess ho zvedl a drbal ho vzadu na krku, jak to dělával, když byl Princ ještě malé štěňátko.

„Vidím, že tě zná,“ řekl ten cizí pán a jaksi se posmál. „Pojďte dál, prosím.“ Ustoupil, aby mohli dovnitř.

Šli do zlatého pokoje. Byl stejný jako dřív, jenom krásnější, protože sem jižními okny dopadalo slunce. Sedělo tu několik lidí, které Jess ještě nikdy neviděl, někteří si šeptali, ale většinou vůbec nemluvili. Nebylo kam si sednout, ale ten cizí pán přinášel židle z jídelny. I oni tři se strnule posadili a čekali, aniž věděli, nač čekat.

Nějaká starší paní se zvedla z pohovky a šla k Jessově matce. Měla úplně bílé vlasy a rudé oči. „Jsem Lesliina babička,“ řekla a podávala jí ruku.

Jessova matka ji nemotorně přijala. „Já jsem Aaronsová,“ řekla tiše. „Žijeme tam nahoře.“

Lesliina babička si podala ruku s maminkou a pak s tatínkem. „Děkuju vám, že jste přišli,“ řekla. Potom se obrátila k Jessovi. „Ty musíš být Jess,“ poznamenala. Jess přikývl. „Leslie –“ Oči se jí zalily slzami. „Leslie mi o tobě vyprávěla.“

Chvilíčku si Jess myslel, že mu poví něco jiného. Nechtěl se na ni dívat, a tak honem hladil Prince, který se mu natáhl přes klín. „Je mi líto –“ Hlas se jí zlomil. „Nemůžu se s tím vyrovnat.“ Pán, kte-

rý jim otevřel dveře, k ní šel a objal ji. Odváděl ji z místnosti a Jess ji slyšel, jak pláče.

Byl rád, že odešla. Vypadala tak divně, když plakala. Bylo to, jako kdyby se najednou rozplakala ta paní v televizi při reklamě na zubní pastu. Nehodilo se to. Rozhlédl se po místnosti plné dospělých se zarudlýma očima. Měl chuť jim říct: Podívejte se na mě. Já nebrečím. Část jeho bytosti jako by se od něho odpoutala a zkoumala jeho myšlenky. Byl jediný mezi známými vrstevníky, kterým zemřel nejlepší kamarád či kamarádka. Nabyl tím na důležitosti. V pondělí si děti ve škole asi budou kolem něho šeptat a brát na něho ohledy – stejně jako se chovali loni k Billymu Joeovi Weemsovi, když se jeho otec zabil při auto-nehodě. Nebude se muset s nikým bavit, pokud nebude chtít, a všichni učitelé na něho budou mimořádně hodní. Maminka dokonce donutí holky, aby na něho byly milé.

Najednou zatoužil uvidět Leslie v rakvi. Uvažoval, zda je vzadu v knihovně, anebo v Millsburgu, v jedné z pohřebních síní. Pohřbí ji v džínsech? Možná že v tom modrém svetříku a květované blůze, které měla na sobě o Velikonocích. To by bylo pěkné. Nad džínsy by se lidi pochichtávali a on nechce, aby se někdo Leslie smál, když je mrtvá.

Do pokoje vešel Bill. Princ sklouzl z Jessova klínu a běžel k němu. Muž se sehnul a podrbl ho na hřbetě. Jess se zvedl.

„Jesse!“ Bill šel k němu a objal ho, jako by to nebyl on, ale Leslie. Pevně ho sevřel, až se knoflík jeho svetru bolestivě zaryl Jessovi do čela. Jess se cítil trapně, ale nepohnul se. Cítil, že se Billovo tělo chvěje, a bál se, že kdyby zvedl oči, viděl by plakat i jeho. Nechtěl vidět Billa plakat. Chtěl tady z toho domu pryč. Dusí se tu. Proč tady není Leslie, aby mu odtud pomohla ven? Proč sem nevběhne a zase všechny nerozesměje? *Myslíš si, bůhvíjak je*

to senzační, umřít a přimět všechny plakat a pokračovat dál. Není to vůbec senzační.

„Víš, milovala tě.“ Z Billova hlasu rozpoznal, že pláče. „Jednou mi řekla, že nebýt tebe...“ Hlas se mu zlomil. „Díky,“ řekl po chvílce. „Díky, že v tobě našla tak báječného kamaráda.“

Jako by to ani nemluvil Bill. Připadal mu jako někdo ze starého sentimentálního filmu. Jako postava, kterým se s Leslie smávali a později je napodobovali. *Bú-úú, našla v tobě tak báječného kamaráda.* Nevydržel to a ucouvl, aspoň aby dostal čelo od toho pitomého knoflíku. Ulevilo se mu, protože Bill ho pustil. Slyšel tatínka, jak se přes jeho hlavu tiše ptá Billa na „obřad“.

A Bill tiše odpovídal téměř svým obvyklým hlasem, že se rozhodli dát tělo zpopelnit a popel odvezou zítra do jeho domova v Pensylvánii.

Zpopelnit. V tom okamžiku všechno Jessovi došlo. Znamená to, že Leslie je pryč. Proměněná v popel. Už ji nikdy neuvidí. Ani mrtvou ne. Nikdy. Jak si to mohli dovolit? Leslie patřila jemu. Jemu víc než komukoli jinému na světě. Nikdo se ho ani nezeptal. Nikdo mu to ani neřekl. A teď už ji nikdy znovu neuvidí a oni dokážou jenom brečet. Ne pro Leslie. Nebrečí pro Leslie. Brečí nad sebou. Jenom nad sebou. Kdyby jim bylo na Leslie záleželo, nikdy by ji sem do tohoto mizerného domu nepřivedli. Musel se vši silou ovládat, bál se, aby Billa nepraštil.

On, Jess, byl jediný, komu opravdu o Leslie šlo. Jenže Leslie ho zklamala. Prostě si umřela, když ji nejvíc potřeboval. Prostě ho opustila. Prostě se zhoupala na tom laně, jen aby mu ukázala, že není zbabělec. *Tak to vidíš, Jesse Aaronse.* Nejspíš se mu teď právě někde směje. Utahuje si z něho, jako by byl paní učitelkou Myersovou. Podvedla ho. Přiměla ho, aby opustil svoje staré já a vstoupil do jejího světa, a pak, ještě než se v něm plně zabydlel,

ale když už bylo pozdě, aby se vrátil, nechala ho tam, ztroskotance, bezvýhodně trčet — jako astronauta bloudícího po měsíci. Samotného.

Později si vůbec nebyl jistý, kdy z toho stavení Perkinsových odešel, pamatoval si jenom, že běžel do kopce k domovu a po tvářích mu tekly slzy hněvu. Vřítíl se do dveří. Stála tam May Belle s vykulenými hnědými očima. „Viděls ji?“ ptala se vzrušeně. „Viděls ji v rakvi?“

Uhodil ji. Do obličej. Ještě nikoho v životě tak silně neudeřil. Zapotácela se dozadu a slabě vykřikla. Šel do ložnice a hledal pod matrací, až vytáhl všechny papíry a barvy, které mu dala Leslie o Vánocích.



Ve dveřích ho nervózně sledovala Ellie. Protlačil se kolem ní. Také Brenda z pohovky si na něco stěžovala, ale jediné zvuky, které mu došly, bylo fňukání May Belle.

Vyběhl ven kuchyňskými dveřmi a přes pastvinu až k potoku, aniž se ohlédl. Voda už tekla trochu níž, než když potok viděl posledně. Nahoře z plané jabloně visel roztřepaný zbytek lana. *Teď jsem nejrychlejší běžec v páté třídě.*

Vykřikl cosi beze slov a hodil papíry i barvy do špinavě hnědé vody. Barvy pluly nahoře, proud je nesl jako loďku, ale papíry rychle kroužily a nasávaly blátivou vodu, a proud je pohlcoval a ve víru jimi točil. Pozoroval, až všechny zmizely. Dech se mu zvolna zklidnil a srdce už tak divoce neuhánělo. Země byla stále ještě po deštích blátivá, ale přesto si sedl. Neměl kam jít. Nikam. Už nikdy. Položil si hlavu na kolena.

„To byla hloupost, cos udělal.“ Tatínek si sedl na zem vedle něho.

„Mně je to jedno.“ Plakal, a plakal tak silně, že téměř nemohl dýchat.

Tatínek si Jessa přitáhl do klína, jako to dělával s Joyce Ann. „No tak. No tak,“ hladil ho po hlavě. „Pšš, pšš.“

„Nenávidím ji,“ ozýval se Jess mezi vzlyky. „Nenávidím ji. Neměl jsem ji vůbec nikdy potkat.“

Otec ho beze slov hladil po vlasech. Jess ztichl. Oba hleděli na vodu.

Nakonec se otec ozval: „Je to peklo, vid’?“ Jess tohle slýchal, když otec hovořil s jinými chlapy. Kupodivu v tom nacházel útěchu i čerpal sílu.

„Věříš, že se lidi dostávají do pekla, myslím skutečně do pekla?“

„Snad si neděláš starosti kvůli Leslie Burkeové?“
Zdálo se to opravdu divné, ale přesto — „Ona totiž May Belle říkala...“

„May Belle? May Belle není Bůh.“

„To jo, ale jak víš, co Bůh udělá?“

„Propána, hochu, neblázni. Bůh neposílá malá děvčátka do pekla.“

Nikdy v životě neuvažoval o Leslie Burkeové jako o malém děvčátku, ale Bůh jistě ano. Až v listopadu jí mělo být jedenáct. Zvedli se a začali stoupat do kopce. „Já jsem to tak nemyslel, že ji nenávidím,“ řekl. „Nevím, co mě to popadlo, že jsem to řekl.“ Otec přikývl, že chápe.

Všichni, i Brenda, byli na něho hodní. Všichni až na May Belle, která se držela zpátky, jako by se s ním bála mít cokoli společného. Chtěl jí říct, že se jí omlouvá, ale nedokázal to. Byl strašně unavený. Slova na to nepostačí. Musí si ji nějak usmířit, ale byl strašně moc unavený, aby vymyslel jak.

Odpoledne k nim přišel Bill. Chystali se odjet do Pensylvánie a přišel se zeptat, jestli by se jim Jess nepostaral o psa, než se vrátí.

„Jistě.“ Byl rád, že ho Bill požádal o pomoc. Obával se, zda se Billa nedotkl, když ráno utekl pryč. Chtěl také vědět, že mu Bill nic nevyčítá. Jenže to nebyla otázka, jakou by dokázal vyslovit. Držel Prince a mával, když zaprášený malý italský vůz zahýbal na hlavní silnici. Přišlo mu, že mu také mávají, ale bylo to příliš daleko, aby si tím byl jist.

Maminka mu dřív nikdy nedovolila, aby měl psa, ale proti přítomnosti Prince v domě nic nenamítala. Princ Terrien mu vyskočil na postel a Jess celou noc spal s Princem stočeným u prsou.

V sobotu ráno se probudil a cítil v hlavě tupou bolest. Bylo ještě časně, ale vstal. Chtěl jít podojít. Otec dojel už od čtvrtka večer, ale teď chtěl znovu začít on, aby jaksi všechno bylo normální jako dřív. Zavřel Prince v chlévě a psův nářek mu připomněl May Belle a hlava mu z toho bolela ještě víc. Nemohl ale nechat Prince štěkat na Bessie a snažit se přitom dojit.

Když donesl mléko k uložení, nikdo ještě nebyl vzhůru, a tak si nalil sklenici teplého mléka a vzal několik kousků bílého chleba. Rád by získal svoje barvy zpátky, a proto se rozhodl zajít dolů k potoku, podívat se, jestli by je našel. Pustil Prince ven a dal mu půl krajíčku chleba.

Bylo krásné jarní ráno. Raná kvítka tečkovala sytou zeleň luk a obloha byla čistá a modrá. Potok už klesl kus pod břeh a nevypadal tak děsivě jako dřív. Voda vyplavila ven velkou větev a Jess ji odvlekl k nejužšímu místu a položil z jednoho břehu na druhý. Stoupl na ni. Připadala mu pevná, a tak po ní přešel – krok za krokem – na druhou stranu, a přitom se zachytával menších větví, které vyrůstaly z té hlavní směrem k protějšímu břehu, aby udržel rovnováhu. Po jeho barvách nikde ani stopy.

Dostal se na břeh trochu výš proti proudu od Terabithie. Pokud to ještě byla Terabithia. Když do ní bylo možné přejít přes větev, místo se do ní přehoupnout. Prince nechal žalostně kňučet na druhé straně. Potom si pes dodal odvahy a pustil se přes potok. Proud ho zanesl dolů od Jessa, ale nakonec dorazil bezpečně ke břehu a běžel nahoru za ním. Postříkal přitom Jessa velkými cákanci studené vody.

Vešli do hradní pevnosti. Bylo tam tma a vlhko, ale nic nenasvědčovalo, že královna zemřela. Cítil, že potřebuje udělat něco, co se patří. Jenže nebyla tu Leslie, aby mu řekla, co to je. Zlost, která se ho včera zmocnila, vzplála nanovo. *Leslie. Já jsem jen pitomý tulpas, a ty to víš! Co se ode mě očekává, že udělám?* Ten chlad z jeho útroh mu stoupal vzhůru do hrdla a dusil ho. Několikrát polkl. Napadlo mu, že má možná rakovinu krku. Ne, není to jeden ze sedmi smrtelných příznaků? *Obtíže při polykání.* Polil ho pot. Nechce umřít. Bože, vždyť je mu teprve deset. Ještě ani nezačal žít.

Bála ses, Leslie? Vědělas, že umíráš? Bála ses tak jako já? Hlavou mu bleskl obraz Leslie, jak ji pohlcuje chladná voda.

„Pojď sem, Princ Terriene,“ zavelel hlasitě. „Musíme pro královnu udělat pohřební věnec.“

Posadil se na prázdné místo mezi břehem a první řadou stromů, ohnul borovou větev do kruhu a svázal kouskem mokrého provázku z hradu. A protože zelený věnec vypadal smutně, nasbíral v lese drobná jarní kvítka a vpletl je do jehličí.

Položil věnec před sebe na zem. Pěnkava, kardinál červený, slétla ke břehu, naklonila zářivou hlavičku a vypadala, že se na věnec dívá. Princ Terrien zavrčel, ale znělo to spíš jako zavrnutí. Jess položil na psa ruku, aby ho ztišil.

Ptáček chvilku poskakoval a pak zvolna odletěl.

„To je znamení od mocných duchů,“ pronesl Jess tiše. „Připravili jsme patriční obětní dar.“

Kráčel zvolna kupředu, jako by ve velkém procesí, třebaže bylo vidět jenom štěně, a do posvátného háje nesl královnin věnec. Přiměl se jít až hluboko do temného nitra háje a tam poklekl a položil věnec na silný koberec zlatého jehličí.

„Otče, do Tvých rukou odkazuju její duši.“ Věděl, že Leslie by se ta slova líbila. Zněla, jak se slušelo na posvátný háj.

Důstojné procesí se ubíralo posvátným hájem zpět k hradu. Jako osamělý ptáček na nebi v bouřkových mracích se chaosem Jessova nitra prodíral zárodek míru.

„Pomoc! Jesse! Pomoz mně!“ prorazil ticho výkřik. Jess se rozběhl za hlasem křičící May Belle. Dostala se do poloviny větve, která tvořila most, a teď tam stála, držela se horních větví a děsila se pohnout dopředu i dozadu.

„Hnedka, May Belle.“ Slova zněla vyrovnaněji, než se cítil. „Jenom se drž. Jdu pro tebe.“ Nebyl si jistý, zda je větev oba udrží. Podíval se dolů do vody. Klesla už natolik, že by mohl na druhou stranu přejít, ale stále ještě byla rychlá. Co kdyby mu podrazila nohy. Rozhodl se pro větev. Pomalu se po ní šinul, až byl May Belle na dosah. Musí ji do-



stat zpátky na břeh na tu stranu k domovu. „Jsem tu,“ řekl. „Takže teďka couvej.“

„Nemůžu.“

„Jsem tady u tebe, May Belle. Myslíš si, že tě nechám spadnout? Heleď.“ Podával jí pravou ruku. „Chyt se mě a suň se bokem dozadu.“

Na okamžik se pustila levačkou a pak se znovu chytila větve.

„Bojím se, Jesse. Hrozně se bojím.“

„Jasně že se bojíš. Každý by se bál. Musíš mi ale věřit, víš. Já tě nenechám spadnout, May Belle. Slibuju.“

Přikývla, oči strachem vytřeštěné, ale pustila se větve a chytila se jeho ruky. Trochu se narovнала a zakymácela. Pevně ji popadl.

„V pořádku. Není to daleko — jenom trochu posuň pravou nohu a pak k ní přistrč levou.“

„Zapomněla jsem, která je pravá.“

„Ta přední,“ řekl trpělivě. „Ta nejbliž k nám domů.“

Znovu přikývla a poslušně posunula o pár centimetrů pravou nohu.

„A teď se druhou rukou pusť větve a pevně se mě drž.“

Pustila větev a stiskla mu ruku.

„Dobře. Děláš to prima. Teď se posuň zase trochu dál.“

Zakymácela se, ale nevykřikla, jenom nehty za-bořila do jeho dlaně. „Výborně. Prima. Je to v pořádku.“ Hovořil vyrovnaným uklidňujícím tónem zdravotníků ze seriálu o pohotovostní službě, ale srdce mu v prsou silně bušilo. „Dobře. Správně. Ještě kousek.“

Když se pravou nohou konečně dostala na tu část větve, která už ležela na břehu, padla dopředu a strhla ho.

„Pozor, May Belle!“ Ztratil rovnováhu, ale nespádl do vody, nýbrž tělem přes nohy May Belle.

Jeho vlastní nohy se kymácely ve vzduchu nad vodou. „Brr!“ Smál se s úlevou. „Snad mě, holka, nechceš zabít?“

Zavrtěla vážně hlavou, že ne: „Já vím, že jsem přísahala na bibli, že za tebou nebudu chodit, ale ráno jsem se probudila a byls pryč.“

„Musel jsem něco udělat.“

Stírala si bláto z bosých nohou. „Já tě chtěla jenom najít, aby se ti tak nestýskalo.“ Svěsila hlavu. „Ale začala jsem se moc bát.“

Vyškrábal se blíž, až seděl vedle ní. Sledovali, jak přes vodu plave Princ. Proud ho moc rychle unášel, ale jemu to zřejmě nevadilo. Vylezl kus pod plánu jabloní a přiběhl zpátky nahoru k místu, kde seděli.

„Každý někdy dostane strach, May Belle. Nemusíš se za to stydět.“ Připomněl si záblesk v Leslieových očích, když šla na dívčí záchody za Janice Averyovou. „Každý dostane strach.“

„Princ Terrien se nebojí, a dokonce viděl Leslie...“

„U psů to je jinačí. Čím jsi totiž chytřejší, tím víc věcí tě může vyděsit.“

Nevěřicně se na něho podívala. „Ale ty ses nebál.“

„Propána, May Belle, vždyť jsem se klepal jako osika.“

„To jenom tak říkáš.“

Zasmál se. Nemohl za to, ale byl rád, že mu nevěří. Vyskočil a vytáhl ji na nohy. „Pojďme se najíst.“ Nechal ji, aby ho cestou domů předběhla.

Když vešel do třídy v suterénu, uviděl, že paní učitelka Myersová už dala zepředu odnést Leslieho stůlek. Samozřejmě v pondělí Jess všechno věděl, ale přesto... přesto se na autobusové zastávce rozhlížel, napůl čekal, že uvidí Leslie utíkat nahoru přes louku, to, jak krásně, rovnoměrně, rytmicky

běží. Možná že už je ve škole — Bill ji tam vysadil, jak to někdy dělával, když zmeškala autobus — ale když pak Jess přišel do učebny, už tam její stůlek nebyl. Proč všichni tak spěchali, aby se jí zbavili? Položil si hlavu na stůlek, dolehla na něho tíha a chlad.

Slyšel zvuky šepotu, ale žádná slova. Ne že by chtěl slyšet slova. Najednou se zastyděl, že myslí na to, jak na něho ostatní děti budou brát ohledy. Že chtěl pro sebe cosi získat z Leslieho smrti. Chtěl jsem být nejlepší — nejrychlejší běžec ve škole — a teďka jsem. Udělalo se mu z toho zle. Bylo mu jedno, co ostatní říkají, nebo co si myslí, pokud ho nechají na pokoji — pokud s nimi nebude muset mluvit nebo čelit jejich pohledům. Všichni Leslie nenáviděli. Asi až na Janice. I když už nezkoušeli Leslie ponižovat, dál jí pohrdali — a přitom nikdo z nich nesahal Leslie ani po kotníky. A dokonce i on zrádně uvažoval, že teď bude nejrychlejší.

Učitelka Myersová je stroze vyzvala, aby povstali. Nehnul se. Bylo mu vlastně jedno, zda nemůže nebo nechce. Co mu ostatně může udělat?

„Jesse Aaronsi. Jdi prosím ven na chodbu.“

Zvedl svoje otupělé tělo a vypotácel se z učebny. Měl dojem, že slyšel Gary Fulchera, jak se chechtá, ale nebyl si tím jistý. Opřel se o zed' a čekal, až ta příšera Myersová skončí s ranní modlitbou za vlast a vyjde za ním. Slyšel, že třídě zadala nějaký matematický úkol, než vyšla a tiše za sebou zavřela dveře.

Tak dobře. Spust'. Mně je to jedno.

Přistoupila těsně k němu, že cítil její laciný pudr.

„Jesse.“ Ozvala se tiše, jak ji ještě neslyšel, ale neodpověděl. Jen ať zarve. Je na to zvyklý.

„Jesse,“ opakovala. „Chci ti jenom vyjádřit svou upřímnou účast.“ Ta slova byla sice běžně formální, ale zněla mu nově.

Proti své vůli se paní učitelce podíval do obli-

čeje. Úzké oči za brýlemi byly plné slz. Chvilku měl pocit, že se sám rozpláče. Stojí tady v suterénní chodbě s paní učitelkou Myersovou a oplakávají Leslie Burkeovou. Bylo to tak podivné, že se místo toho téměř zasmál.

„Když mi zemřel manžel,“ Jess si ani nedovedl představit, že paní učitelka Myersová někdy měla manžela, „lidi mi pořád říkali, ať nepláču, ať se snažím zapomenout.“ Učitelka Myersová milující a truchlící. Dokáže si to představit? „Já ale nechtěla zapomenout.“ Vytáhla si z rukávu kapesník a vysmrkala se. „Promiň,“ pokračovala. „Když jsem dnes ráno přišla, tak už zatím někdo její stolec odnesl.“ Zmlkla a znovu si otřela nos. „To – my – Nikdy jsem neměla takovou žačku. Za všechna ta léta, co učím. Vždycky budu vděčná –“

Rád by ji nějak utěšil. Rád by vzal zpátky všechno, co kdy o ní řekl – vzal by zpátky i to, co o ní řekla Leslie. Jenom ať se to proboha nikdy nedozví.

„Takže tě chápu. Když je to těžké pro mě, tím těžší to musí být pro tebe. Zkusíme si trochu pomáhat, vid’?“

„Ano, prosím.“ Nepřišel na nic jiného, co by řekl. Možná že jí jednou, až vyroste, napíše dopis a řekne jí, že ji Leslie Burkeová považovala za báječnou učitelku, nebo tak něco. Leslie by nic proti tomu neměla. Někdy musíte druhým dát něco, co je jen pro ně – jako tenkrát tu Barbie –, a ne co uspokojuje vás, že to dáváte. Protože paní učitelka Myersová mu pomohla už tím, že chápe, že on na Leslie nikdy nezapomene.

Myslel na to celý den, že než se objevila Leslie, nebyl vůbec nic, prostě hloupý podivínský kluk, který kreslil legrační obrázky a proháněl se po pastvisku, jen aby se vytahoval – aby zakryl spoustu pošetilých obav, které mu nedávaly klid.

To Leslie ho odvedla z pastviště do Terabithie

a udělala z něho krále. V tom to asi bylo. Nebyl král tím nejlepším, co člověk může být? Teď mu připadalo, že Terabithia se nejspíš podobala hradu, kam přijdete a jste pasováni na rytíře. Když tam chvíli setrváte a nabudete síly, musíte putovat dál. Copak se Leslie dokonce i v Terabithii nesnažila odsunout stěny jeho myšlení a umožnit mu vidět za ně dál do zářivého světa – obrovského a děsného, krásného i velice křehkého? (Zacházejte opatrně – se vším – i s dravci.)

Teď nastal čas, kdy se musí vydat do světa on. Ona tu není, a tak musí vykročit za ně za oba. Musí světu splatit krásou a zájmem za to, co mu Leslie poskytla – fantazii a sílu.

Pokud jde o příští hrůzy a utrpení – nenamlouval si, že už má všechna za sebou – člověk prostě musí čelit svému strachu a nedopustit, aby z něho byla padavka. Že je to pravda, Leslie?

Je to pravda.

Bill s Judy se vrátili z Pensylvánie ve středu s velkým vozem. Ve starém stavení Perkinsových se nikdo nikdy dlouho nezdržel. „Šli jsme na venkov kvůli ní. Když už tu není...“ Dali Jessovi všechny Leslieiny knížky a její kazetu barev s třemi bloky skutečného akvarelového papíru. „Jistě by chtěla, abys je dostal,“ řekl Bill.

Jess s tatínkem jim pomáhali nakládat věci do auta a v poledne jim maminka přinesla sendviče se šunkou a kávu. Trochu se obávala, že Burkeovi její jídlo nebudou chtít, ale jak Jess věděl, potřebovala také něco udělat. Nakonec byl nákladák plný a Aaronsovi a Burkeovi u něho zůstali rozpačitě stát, nikdo nevěděl, jak se rozloučit.

„Takže,“ začal Bill. „Jestli jsme tady nechali něco, o co byste měli zájem, vezměte si to prosím.“

„Mohl bych si vzít nějaké dříví ze zadní verandy?“ zeptal se Jess.

„Samozřejmě. Cokoli uvidíš.“ Bill trochu zaváhal a pak pokračoval. „Chtěl jsem ti dát Prince,“ řekl. „Ale —“ podíval se na Jessa, a byl to pohled malého žadonícího chlapce — „Ale nějak se ho nemůžu vzdát.“

„Jistě. Leslie by přece chtěla, abyste si ho nechali.“

Příštího dne po škole Jess zašel dolů a vzal si dřevo, které potřeboval. Po dvou odnášel prkna k břehu potoka. Dva nejdelsí kusy položil přes úzké místo kousek proti proudu od plané jabloně, a když si byl jist, že je usadil pevně a rovně, jak nejlíp to svedl, začal na ně přibíjet příčná prkénka.

„Co to děláš, Jesse?“ May Belle za ním zase přišla, jak to tušil.

„To je tajemství, May Belle.“

„Řekni mi to.“

„Až to dodělám, dobře?“

„Přisahám na bibli, že to nikomu nepovím. Ani Billymu Jeanovi, ani Joyce Ann, ani mamince —“ pohazovala přitom dopředu dozadu hlavou, jak to vážně zdůrazňovala.

„A co takhle Joyce Ann? Třeba bys to někdy chtěla říct Joyce Ann.“

„Myslíš, že bych řekla Joyce Ann něco, co je jenom naše tajemství?“ Ta představa ji pohoršila.

„Mně to jen tak napadlo.“

Zakabonila se. „Joyce Ann je přece ještě mrně.“

„Asi by taky nechtěla být královnou jako první. Musela bys ji to naučit a vůbec.“

„Královnou? Kdo má být královnou?“

„Vysvětlím ti to, až to dodělám, ano?“

A když skončil, zastrčil jí do vlasů kvítka a převedl ji přes most — přes velký most do Terabithie, který by někomu bez fantazie mohl připadat jenom jako pár prken přes téměř vyschlou strouhu.

„Pššt,“ řekl. „Podívej.“

„Kam?“

„Nevidíš je?“ šeptal. „Všichni Terabithané se natahují na špičky, aby tě viděli.“

„Mě?“

„Pšš, ano. Roznesla se totiž zpráva, že ta krásná dívka, která dneska přijde, bude nejspíš jejich dlouho očekávaná královna.“



SLOVNÍČEK VÝSLOVNOSTI NĚKTERÝCH ANGLICKÝCH
VLASTNÍCH JMEN

Aarons(ová), Jess (*áronz, džes*), Jesse (*džesi*)
Ellie (*eli*), obdobně Bessie (*besi*)
Joyce Ann (*džojz en*)
May Belle (*mej bel*)
Averyová, Janice (*ejvriová, dženyjs*)
Burkeová, Leslie (*bérková, leslí*)
Judy (*džudy*)
Butcher (*bučr*)
Cousteau, Jacques (*kustó, žak*)
Cronkite (*kronkajt*)
Deal, Clyde (*dýl, klajd*)
Deanová, Wilma (*dýnová, vilma*)
Dicks, Jimmy (*dyks, džimi*)
Fulcher, Gary (*fulčr, geri*)
Henshawová, Bobby Sue (*henšóová, bobi sjú*)
Hughes, Willard (*hjúz, vilárd*)
Jean (*džín*)
Lark Creek (*lárk krík*)
Mooreová, Wanda Kay (*múrová, vanda kej*)
Myersová (*majersová*)
Mitchell, Jimmy (*mičel, džimi*)
Peoplesová, Mary Lou (*píplzová, meri lú*)
Pettis, Wayne (*petys, vejn*)
Pierceová (*pírsová*)
Prenticeová (*prentysová*)
Rudd, Billy (*rad, bili*)
Timmons (*tymons*)
Turner (*térner*)
Vaughn, Timmy (*vón, tymi*)
Watson, Earle (*votsn, érl*)
Weems, Billy Joe (*vímz, bili džou*)

OBSAH

- 1 Jesse Oliver Aarons, ml. /5/
 - 2 Leslie Burkeová /13/
 - 3 Nejrychlejší žák páté třídy /21/
 - 4 Vládci Terabithie /30/
 - 5 Obři zabijáci /47/
 - 6 Příchod prince Terriena /55/
 - 7 Zlatá komnata /62/
 - 8 Velikonoce /74/
 - 9 Zlé chvíle /81/
 - 10 Dokonalý den /88/
 - 11 Ne! /96/
 - 12 Ztroskotanec /102/
 - 13 Stavba mostu /108/
- Slovníček výslovnosti některých
anglických vlastních jmen /118/



Edici řídí Alena Pokorná

Most do země TERABITHIA

KATHERINE PATERSONOVÁ

Z anglického originálu *Bridge to Terabithia*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers,

New York, 1995,

přeložila Eva Masnerová

Ilustrovala Zdeňka Táborská

Graficky upravil Václav Rytina

Vydal jako svou 8806. publikaci

Albatros nakladatelství, a. s.,

Praha, 1999

Odpovědná redaktorka Jiřina Novotná

Výtvarní redaktoři Jana Mikulecká a Petr Urban

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

Sazbu zhotovil VR ateliér

Vytiskla tiskárna *Akcent* s.r.o., Vimperk

1. vydání

13-729-99 14/55

Doporučená cena 139 Kč

Pro čtenáře od 10 let

